Jasper DeWitt

PACIENTUL

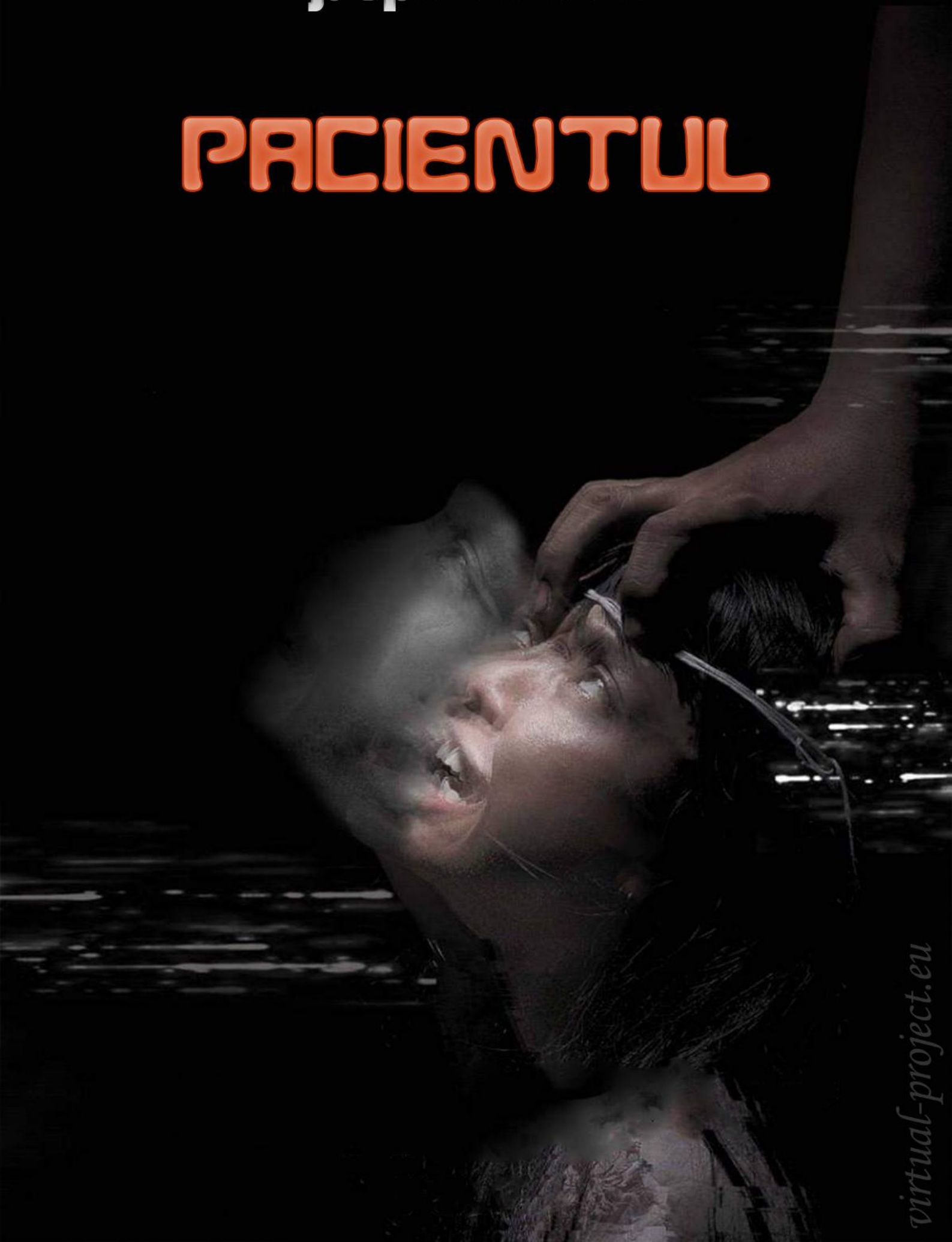

virtual-project.eu

Jasper DeWitt

PACIENTUL

Original: The Patient (2020)

Traducere din limba engleză de:
ALEXANDRU CORMOȘ

virtual-project.eu

2020

Următorul manuscris a fost publicat pe fragmente la secțiunea „De ce am fost gata să mă las de medicină” de pe MDconfessions.com, un forum online dedicat cadrelor medicale care a încetat să fie activ în 2012 și care acum nu mai există. Unul dintre prietenii mei, absolvent al Universității Yale, promoția 2011, și pasionat de medicină, l-a arhivat din curiozitate și, știind cât sunt de interesat de poveștile de groază care chipurile sunt adevărate, mi l-a trimis și mie. După cum se poate observa, autorul de drept l-a scris folosind un pseudonim, și toate încercările de a descoperi adevărata identitate a lui sau a celorlalți participanți la poveste au fost zadarnice, fiindcă se pare că a schimbat mai multe informații care altfel ar fi putut să ajute la identificarea lor, ca să nu se dea în vileag.

13 martie 2008

Scriu asta fiindcă până în acest moment nu mi-am dat încă seama dacă am cunoștință de un secret îngrozitor sau dacă eu însumi am luat-o razna. Îmi dau seama că, din poziția mea de medic psihiatru practicant, acesta ar fi, evident, un lucru rău pentru mine, atât din punct de vedere etic, cât și din punct de vedere profesional. Cu toate acestea, având în vedere că nu-mi vine să cred că m-am smintit, public această poveste pentru că voi sunteți probabil singurii oameni cărora ar putea să li se pară verosimilă. În ceea ce mă privește, consider că e un gest de responsabilitate față de omenire.

Înainte de a începe, dați-mi voie să spun că mi-aș dori să fiu mai precis cu privire la numele și locurile pe care le-am menționat aici, dar trebuie să-mi păstrez slujba și nu-mi permit să fiu văzut drept oaia neagră din domeniul medical și al sănătății mintale, drept unul care dă în vileag pe unde apucă secretele pacienților, indiferent de cât de deosebit e cazul. De aceea, chiar dacă întâmplările pe care le descriu în această relatare sunt adevărate, numele și locurile a fost necesar să fie schimbate, ca să nu-mi periclitez cariera și ca să încerc să nu-mi pun cititorii în primejdie.

Există niște mici informații pe care le pot oferi, cum ar fi: întâmplarea pe care o povestesc a avut loc la începutul anilor 2.000, la un spital de stat de psihiatrie din Statele Unite. Jocelyn, logodnica mea, beneficiară a unui fond fiduciar și o femeie deosebit de scrupuloasă și absolut fermecătoare, de o inteligență strengărească, ce se îndeletnicea în timpul liber cu cercetarea operelor lui Shakespeare, înainta greoi cu lucrul la teza ei de doctorat despre femeile din *Regele Lear.* Din cauza lucrării ei și fiindcă îmi doream să fiu cât mai aproape de ea, mă hotărâsem să încerc să-mi găsesc de lucru doar la spitale din Connecticut.

Pe de o parte, fiind un absolvent al uneia dintre cele mai prestigioase facultăți de medicină din New England și beneficiind de pe urma unui rezidențiat la fel de solicitant și de bine văzut, mentorii mei au fost cu atât mai neînduplecați cu privire la pasul următor din cariera mea. Numirile la spitale necunoscute și subfinanțate erau potrivite pentru muritorii de rând din locuri la fel de mediocre, nu pentru doctori pe a căror diplomă scria *Lux et Veritas,* și cu atât mai puțin pentru doctori care se descurcaseră la fel de bine pe cât mă descurcasem eu la studii și la formarea medicală.

Pe de altă parte, pe mine nu mă interesa deloc să am un avantaj față de ceilalți. Copil fiind, m-am confruntat cu partea neplăcută a sistemului de sănătate mintală atunci când mama, care suferea de schizofrenie paranoidă, a fost internată, iar acest lucru m-a făcut să fiu mult mai interesat de repararea deficiențelor medicinei decât de a mă cuibări în rangurile ei înalte și liniștitor de funcționale.

Dar chiar și la cel mai jalnic spital aveam nevoie de scrisori de recomandare ca să primesc o slujbă, ceea ce însemna că prejudecățile facultății aveau să joace un rol în decizia pe care urma s-o iau. Un doctor deosebit de acru, la ajutorul căruia am apelat, se întâmpla s-o cunoască pe directoarea medicală de la un spital de stat din apropiere de pe vremea când fusese la facultate. Cel puțin, sub oblăduirea uneia cu formarea ei nu aveam să dobândesc obiceiuri proaste, și probabil că, fiind amândoi „exagerat de altruiști”, ne potriveam de minune, mi-a zis el. Am fost numaidecât de acord, în parte doar ca să primesc recomandarea lui și în parte deoarece spitalul pe care-l recomandase profesorul meu – un loc mic și mohorât pe care-l voi numi Azilul de Stat din Connecticut (ASC), ca nu cumva să fiu dat în judecată – s-a potrivit cum nu se putea mai bine cu ceea ce-mi doream, fiind

unul dintre cele mai slab finanțate și mai rău famate din sistemul sanitar al Connecticutului.

Dacă nu mi-aș fi asumat mentalitatea științifică ce refuză să atribuie însușiri omenești fenomenelor naturale, aproape că aș fi zis că însăși atmosfera încerca să mă avertizeze atunci când am făcut primul drum către spital, pentru interviu. Dacă ați fost vreodată în New England în timpul primăverii, știți că vremea se schimbă dintr-odată, fără să te pună în gardă, deoarece, cu scuzele de rigoare către Forrest Gump, clima din New England e ca o cutie cu căcat: indiferent ce se află în ea, va puți.

Dar chiar și după standardele din New England, ziua aceea a fost una rea. Vântul vuia prin copaci și se izbea de mine și de mașina mea cu forța năvalnică a unui taur care atacă. Ploaia se izbea de parbriz. Drumul, pe care ștergătoarele nu reușeau să-l dezvăluie decât parțial, semăna mai mult cu o cărare întunecată din cărbune care ducea către purgatoriu decât cu o șosea, fiind demarcat doar de liniile galbene de pe el și de mașinile găunoase, conduse de șoferii care aduceau mai mult a fantome decât a oameni în întinderea umedă și gri. Ceața sufoca aerul cu lujerii ei dușmănoși care se întindeau pe trotuar, poftind călătorii să se avânte pe riscul lor în pustietatea drumului de țară.

De îndată ce s-a ivit din ceață semnul care indica ieșirea pe care trebuia s-o iau, am cotit de pe drumul principal și am urcat pe prima dintr-un labirint de benzi de circulație sufocate de ceață. Dacă nu m-aș fi putut baza pe indicațiile de pe MapQuest[1] pe care le scosesem la imprimantă, aș fi rătăcit probabil ore-n șir încercând să găsesc calea pe diversele drumeaguri de munte care duceau în sus, pe coline, către Azilul de Stat din Connecticut, cu o sinuozitate lenevă care-l șicanau și-l batjocoreau pe călător.

Dar dacă drumul până la acel loc a părut rău prevestitor, a pălit în comparație cu neliniștea care m-a izbit când am intrat în parcare și am văzut

campusul Azilului de Stat din Connecticut cum se lăbărța pentru prima oară înaintea ochilor mei. În cuvinte cât se poate de politicoase, locul mi-a lăsat o impresie puternică și neplăcută. Complexul era surprinzător de întins pentru un loc ce era atât de subfinanțat și emana senzația aceea de paragină caracteristică unei instituții ce fusese un reper odinioară și care era acum desfigurată de neglijență. Pe măsură ce am trecut cu mașina pe lângă șiruri de ruine abandonate, unele din cărămidă roșie, acum sfărâmată și ștearsă, altele din gresie feruginoasă mâncată de vreme și de iederă, cu placaje din lemn care astupau ferestrele, unde trebuie să fi funcționat pe vremuri secții medicale, cu greu mi-am putut imagina cum ar fi putut cineva să lucreze, darămite să locuiască în acele cavouri bântuite care formau imensul monument lăsat de izbeliște care era acest Azil de Stat din Connecticut.

Din mijlocul complexului se înălța, eclipsându-și frații dați uitării, singura clădire ce reușise să rămână deschisă în ciuda tăierilor de buget: corpul principal al spitalului. Chiar dacă, în comparație cu celelalte construcții, era într-o stare funcțională, arătarea aceea monstruoasă din cărămidă roșie părea să fi fost ridicată pentru oricare alt scop în afară de cel al alungării nălucilor minții. Forma ei impunătoare, dominată de unghiuri drepte, autoritare, cu toate ferestrele ca niște găuri dreptunghiulare cu gratii, părea concepută să cultive disperarea și să înmulțească himerele. Până și treptele albe și enorme care duceau către ușile de la intrare – singura concesie decorativă făcută de acel loc – păreau mai degrabă că fuseseră albite cu clor decât vopsite astfel. În timp ce mă holbam la ea, am simțit cum plutea în aer izul fantomatic al soluțiilor dezinfectante. Nicio altă clădire pe care am văzut-o de atunci n-a părut să întruchipeze într-o asemenea măsură liniile aspre și nefaste ale lucidității impuse în mod arbitrar.

Paradoxal, interiorul clădirii era surprinzător de curat și de îngrijit, chiar dacă era tern și auster. Un recepționer cu un aer plictisit m-a îndrumat către biroul directorului medical, aflat la ultimul etaj. Liftul a bâzâit blând preț de câteva clipe, așa cum te-ai aștepta, după care s-a oprit brusc, cu o smucitură, la etajul al doilea. În timp ce ușile s-au deschis glisând încet în lateral, mă așteptam să intre un alt pasager. Dar n-a fost doar unul singur. Erau trei asistente strânse în jurul unei tărgi pe care se afla un bărbat. Chiar dacă omul era legat, mi-am dat seama dintr-o privire că nu era un pacient. Era îmbrăcat în uniformă de infirmier. Și *urla.*

— Da-ți-mi drumul! a zbierat acesta. N-am terminat-o cu el!

Fără să-i răspundă, două dintre asistente au împins targa în lift, unde a treia – o femeie mai în vârstă care avea părul negru prins într-un coc ridicol de strâns – l-a urmat, cloncănind, în timp ce apăsa și ea pe butonul pentru etajul al treilea.

— Gata, gata, Graham, i-a spus pe un ton vioi, trădând un ușor accent irlandez, e a treia oară luna asta. Nu ți-am spus oare să nu mai calci în încăperea aceea?

Când am auzit schimbul ăsta de vorbe, am crezut, în naivitatea mea, că acesta era un spital care avea într-adevăr nevoie urgentă de știința și dedicarea mea. De aceea, nu am fost surprins când mi s-a oferit slujba pe loc, deși dr. G. – directoarea medicală a instituției – m-a supus unui interogatoriu straniu de riguros în timpul interviului.

Probabil că nu vă va surprinde că munca într-un spital de psihiatrie, îndeosebi într-unul care duce lipsă de personal, e deopotrivă fascinantă și plictisitoare. Majoritatea pacienților noștri se aflau acolo fie pe termen scurt, fie erau pacienți ambulatori, iar problemele pe care le aveau variau de la abuz și dependență de droguri la tulburări de

dispoziție, suferind în special de depresie sau de probleme provocate de anxietate, precum și de schizofrenie sau psihoze; aveam până și un grup restrâns de pacienți cu tulburări de alimentație. Fiind o instituție de stat, eram nevoiți să oferim ajutor tuturor celor care ne călcau pragul, iar de obicei oamenii aceștia ajungeau la noi la capătul răbdării și al posibilităților lor financiare, după ce fuseseră deja plimbați încoace și-ncolo de către alte instituții ale sistemului medical. Schimbările, atât politice, cât și economice, pe care le-a suferit sistemul de sănătate mintală au făcut ca noi să nu avem decât o secție mică dedicată pacienților internați pe termen lung. Majoritatea firmelor de asigurări nu acoperă cheltuielile îngrijirilor de lungă durată, așa că aceștia sunt pacienți care-și plătesc singuri cheltuielile sau care se află în îngrijirea statului.

Intre pereții acelor secții întâlnești oameni ale căror viziuni asupra lumii ar avea un umor negru dacă nu ar provoca atât de multă durere. De pildă, unul dintre pacienții mei a încercat din răsputeri să mă convingă că un club de studenți de la o anumită universitate prestigioasă ținea un soi de monstru imens care mânca oameni, cu un nume imposibil de pronunțat, la subsolul unui restaurant din apropiere, și că membrii aceluiași club îi dăduseră iubita acelui monstru, s-o mănânce. În realitate, individul suferise un episod psihotic și și-a ucis chiar el iubita. Între timp, un alt pacient era convins că un personaj de desene animate se îndrăgostise de el, și a fost internat pe termen scurt după ce a fost arestat fiindcă îl urmărea pe artist. În primele luni am învățat pe pielea mea că nu e bine să le indici oamenilor care suferă de halucinații care e realitatea. Nu ajută cu nimic și doar se enervează.

Apoi, erau cei trei domni în vârstă, fiecare dintre ei crezând că el era Iisus, lucru care îi făcea să strige unii la alții de fiecare dată când se aflau în

aceeași încăpere. Unul dintre ei avea pregătire de teolog și era profesor la un seminar teologic. Din când în când răcnea citate la nimereală din Sfântul Toma de Aquino către ceilalți, de parcă asta i-ar fi dat mai multă autoritate revendicării identității Mântuitorului. Repet, ar fi fost amuzant dacă situațiile lor n-ar fi fost cu desăvârșire lipsite de speranță.

Dar fiecare spital, chiar și unul cu astfel de pacienți, are măcar unul care iese în evidență ca fiind ciudat până și într-o secție de psihiatrie. Mă refer la acel tip de individ pe care până și medicii l-au lăsat în plata Domnului și de care toți se feresc, indiferent cât sunt de pricepuți. Acest tip de pacient este, în mod limpede, dement, dar nimeni nu știe cum a ajuns în starea aceasta. Ceea ce știi însă cu certitudine e că o vei lua *tu însuți* razna încercând să-ți dai seama ce s-a petrecut.

Al nostru era deosebit de bizar. Pentru început, fusese internat de mic copil, și reușise cumva să rămână spitalizat vreme de peste douăzeci de ani, în ciuda faptului că nimeni nu reușise să-i pună vreun diagnostic. Îl chema într-un fel, dar mi s-a zis că nimeni din spital nu-și amintea cum, deoarece cazul lui era atât de netratabil, încât nimeni nu s-a obosit să-i mai citească dosarul. Când oamenii trebuiau să vorbească despre el, i se spunea „Joe”.

M-am exprimat astfel fiindcă nimeni nu vorbea *cu el.* Joe nu ieșea niciodată din camera lui, nu participa niciodată la terapia de grup, nu avea niciodată ședințe individuale de terapie cu nimeni din personalul psihiatric sau terapeutic și cam tuturor li se spunea să stea departe de el, fără alte detalii. Se părea că orice fel de interacțiune umană, chiar și aceea cu medici specialiști, îi înrăutățea starea. Singurii oameni care îl vedeau în mod regulat erau infirmierii care trebuiau să-i schimbe așternuturile, să-i ducă sau să recupereze tăvile cu mâncare și asistenta care se asigura că-și lua

medicamentele. Aceste vizite se desfășurau, de regulă, într-o tăcere stranie, iar la finalul lor membrii personalului medical arătau mereu de parcă ar fi fost gata să dea pe gât tot alcoolul care le-ar fi ieșit în cale. Am aflat mai târziu că Graham, infirmierul pe care îl văzusem legat de targă în ziua în care am fost la interviu, doar ce ieșise atunci din camera lui Joe. Având în vedere că numai ce intrasem în rândul personalului din spital ca medic psihiatru, am avut acces la fișa medicală și la rețetele prescrise lui Joe, dar n-am aflat mare lucru. A fost surprinzător de subțire, părea să conțină doar informațiile din ultimul an și părea să fie un raport oarecare despre prescrierea unor antidepresive și sedative ușoare. Lucrul care mi s-a părut cel mai ieșit din comun a fost că numele lui întreg a fost omis de pe fișele la care mi s-a permis accesul, porecla lui concisă, „Joe", fiind singura după care puteam să-l identific.

Fiind un doctor tânăr și ambițios, cu note mari și orgoliu pe măsură, am fost fascinat de acest pacient misterios și de îndată ce am aflat de el, mi-am propus ca eu să fiu cel care avea să-l vindece. La început am menționat doar în treacăt planul meu, ca pe un soi de glumă, iar cei care m-au auzit au râs de mine, punându-l pe seama unui entuziasm simpatic și tineresc.

Totuși, era o asistentă căreia i-am destăinuit dorința mea cu toată seriozitatea, aceeași pe care am văzut-o îngrijindu-l pe Graham, infirmierul. Din considerație pentru ea și pentru familia ei, îi voi spune Nessie, iar odată cu ea începe cu adevărat și povestea.

Ar trebui să spun câteva lucruri despre Nessie și despre motivul pentru care i-am spus ei despre planurile mele. Nessie lucrase la spital de când emigrase din Irlanda, în anii '70, ca asistentă ce tocmai terminase studiile. Teoretic era asistenta-șefă și nu lucra decât în timpul zilei, dar practic era

mereu acolo atunci când aveai nevoie de ea, de ai fi zis că locuia la spital.

Nessie era o sursă imensă de liniște pentru mine și ceilalți doctori și terapeuți, deoarece conducea totul cu o mână de fier și își exercita autoritatea atât asupra asistentelor, cât și asupra infirmierilor și a personalului de întreținere. Nessie părea să știe cum să rezolve cam *orice* problemă care ar fi putut să apară. Dacă un pacient furibund trebuia să fie calmat, Nessie avea să fie prezentă, cu părul ei negru strâns într-un coc ce transmitea că nu-i ardea de glumă și cu ochii verzi și vioi scânteind din chipul ei tras. Dacă un pacient ezita să-și ia medicamentele, te puteai baza pe Nessie să-l convingă s-o facă. Dacă unul dintre angajați lipsea dintr-un motiv nejustificat, Nessie părea să fie mereu gata să-l suplinească. Dacă întreaga clădire ar fi fost mistuită de un incendiu, sunt destul de sigur că Nessie ar fi fost cea care i-ar fi spus arhitectului cum s-o reclădească.

Cu alte cuvinte, dacă voiai să afli cum stăteau lucrurile, sau dacă îți doreai să primești orice fel de sfat, apelai la Nessie. Chiar dacă aceste motive ar fi fost suficiente pentru mine să-i spun despre ambiția mea destul de naivă, am mai avut un altul dincolo de tot ce-am spus până acum, și anume că Nessie era asistenta care fusese însărcinată cu administrarea medicamentelor lui Joe și era, din acest motiv, unul dintre puținii oameni care interacționau cu el cu un fel de regularitate.

Îmi amintesc clar discuția. Nessie se afla în cantina spitalului și ținea în mâinile surprinzător de ferme un pahar din carton plin cu cafea. Mi-am dat seama că era într-o dispoziție bună fiindcă avea părul despletit, iar Nessie părea să respecte regula care condiționa felul în care-și purta părul de starea în care se afla. Faptul că și-l lăsase despletit însemna că era cât se poate de relaxată.

Mi-am turnat și eu o ceașcă de cafea, după care m-am așezat vizavi de ea. Când m-a observat,

chipul i s-a destins într-un zâmbet rar și original și m-a salutat, înclinând din cap.

— Salut, Parker. Cum se mai simte copilul nostru minune? m-a întrebat cu vocea ei care mai păstra un pic din vioiciunea accentului irlandez care o făcea atât de liniștitoare.

I-am zâmbit și eu.

— Se pare că are tendințe suicidare.

— Aoleu, zise ea, prefăcându-se îngrijorată. Să-ți prescriu atunci o doză de antidepresive?

— Ah, nu, nu e cazul, i-am răspuns, râzând. Nu, când spun de „tendințe suicidare" mă refer la faptul că mă gândesc să fac ceva despre care toată lumea va crede probabil că e o prostie.

— Și fiindcă e vorba de o prostie, vii și stai de vorbă cu bătrâna nechibzuită din secție. Am înțeles eu care e treaba.

— N-am vrut să sune așa!

— Firește, băiete. Ia-o ușurel, mi-a zis ea, făcându-mi semn să mă calmez. Bun, și la ce scamatorie te gândești?

M-am aplecat către ea și, după ce am făcut o pauză pentru un efect dramatic, i-am răspuns pe un ton conspirativ:

— Vreau să încerc niște ședințe de terapie cu Joe.

Nessie, care se aplecase și ea ca să audă ce urma să-i spun, s-a lăsat pe spate atât de brusc și de speriată, încât ai fi zis că fusese înțepată. Paharul ei cu cafea s-a lovit cu zgomot de podea. Și-a făcut cruce, parcă din reflex.

— Dumnezeule, a zis, recăpătându-și suflul, după care a continuat cu un accent irlandez mult mai pronunțat. Nici în glumă să nu zici așa ceva, prostănacule. Nu te-a învățat maică-ta să nu bagi în sperieți bătrânici neajutorate?

— Nu glumesc, Nessie, i-am zis. Chiar vreau.

— Ba ai face bine să glumești și să nu faci nimic altceva.

Ochii ei verzi străfulgerau nervoși, dar uitându-mă la ea mi-am dat seama că nu era supărată pe mine. Semăna cu o ursoaică ce tocmai își ferise puiul de un pericol. I-am atins mâna cu blândețe.

— Îmi pare rău, Nessie. N-am vrut să te sperii.

Privirea i s-a înmuiat, dar expresia de pe chipul ei a rămas aceeași. Acum părea doar ostenită. Și-a pus mâna peste a mea.

— Nu e vina ta, băiete, mi-a zis, accentul dispărându-i pe măsură ce-și alunga teama, însă n-ai nici cea mai mică afurisită de idee despre ce vorbești și e mai bine să nici nu afli vreodată.

— De ce? am întrebat-o cu blândețe. Ce problemă are?

Pe urmă, știind că probabil nu avea să-mi răspundă, am adăugat:

— Nessie, știi că sunt prea deștept pentru propriu-mi bine. Nu-mi plac puzzle-urile pe care nu le pot rezolva.

— Asta nu e vina mea, mi-a răspuns pe un ton rece, iar privirea i s-a înăsprit din nou. Dar fie, am să-ți spun de ce, dacă asta te va opri. Pentru că de fiecare dată când trebuie să intru la el în cameră să-i duc medicamentele… încep să mă întreb dacă n-ar fi mai bine să mă-nchid în spitalul ăsta ca să nu fiu nevoită să mai fac așa ceva vreodată. De-abia pot să dorm din cauza coșmarurilor pe care le am uneori. Așa că ascultă-mă bine, Parker, dacă ești atât de deștept pe cât te crezi, vei sta departe de el. Altfel s-ar putea să i te alături. Și nimeni nu-și dorește să se-ntâmple una ca asta.

Mi-aș dori să pot spune că nu și-a răcit gura de pomană. Însă în realitate cuvintele ei n-au făcut decât să-mi ațâțe și mai mult curiozitatea, deși evident că aceea a fost ultima oară când am mai discutat în mod deschis cu vreunul dintre angajați despre ambiția de a vindeca pacientul misterios. Dar acum aveam un motiv și mai bun: dacă aș fi putut să-l vindec, Nessie și toți ceilalți care trebuiau să interacționeze cu el aveau să piardă

ceea ce părea să fie sursa principală de suferință din viețile lor. Trebuia să găsesc dosarul lui și să văd dacă aș fi putut să-i pun un diagnostic.

Acum s-ar putea să vă întrebați de ce n-am cerut informații despre pacient de la șefa mea și de ce am recurs la subterfugii ca să pun mâna pe dosar. Spitalul acesta era organizat în așa fel încât o vedeam rareori pe dr. G., directoarea medicală care mă angajase. Șeful meu de zi cu zi era un bărbat pe nume dr. P., și, din păcate, mi-am dat seama de când l-am cunoscut în prima mea zi că aveam să ne contrăm. Era un individ care părea tot timpul agasat, masiv, cu pieptul lat, capul ras și o barbă atât de stufoasă, încât părea să ascundă în ea câteva cadavre de animale mici. Avea niște ochi porcini și o privire plictisită care emana o acreală atât de implacabilă, încât mă îndoiesc că s-ar fi bucurat chiar și dacă ar fi câștigat la loto. La început mi-a făcut zile fripte, dar mi-am dat curând seama că n-a făcut asta decât ca să se impună în fața mea. Pe urmă am aflat că era îngrozitor de leneș și că de-abia-și îndeplinea atribuțiile – felul în care se îngrijea de toți pacienții era să bage în ei medicamente până când îi amorțea de tot –, lucru care mi-a îngăduit să am o libertate imensă de a-mi face treaba. Din fericire, își dorea să avem o relație în care îi vorbeam rareori, nu-i ceream deloc sfaturi, și nu era nevoie ca cineva să-i vorbească despre mine. De obicei, de-abia dacă participa la întâlnirile obișnuite cu echipa – ședințe scurte care aveau loc aproape zilnic, în care toți medicii evaluau planurile de îngrijire a pacienților. Nu-l vedeam decât rareori părăsindu-și biroul în care părea să se ascundă într-o spaimă posacă.

Bun, revenind la misiunea de a pune mâna pe dosarul lui Joe. Ca să am acces la dosarul unui pacient care fusese internat înainte de anul 2000, trebuia să-l rog pe funcționarul de la arhivă să-l caute folosind ca reper numele de familie al pacientului. Acest lucru era necesar deoarece,

înainte de anul 2000, spitalul nu digitalizase nimic altceva decât numele pacienților și datele la care fuseseră internați. Teoretic se putea căuta folosind prenumele sau data internării, dar mi s-a recomandat să evit să le cer funcționarilor de la arhivă să procedeze așa, ca să nu-mi poarte pică apoi.

În cele din urmă, norocul mi-a scos în cale o soluție. M-am uitat pe furiș la registrul de tratament și îndatoriri ale lui Nessie, într-unul dintre rarele momente în care l-a lăsat nesupravegheat. Spre marea mea mulțumire, acest document părea să fie singurul loc în care era trecut numele complet al lui Joe: Joseph E.M. Sperând să-l evit pe funcționarul guraliv de la arhivă din timpul săptămânii care era mereu țâfnos chiar și când mă duceam să consult dosare din motive întemeiate, am mers la finalul săptămânii, când în încăperea arhivei se afla Jerry, un alcoolic de-abia funcțional. Mi-a dat drumul înăuntru, mi-a arătat unde trebuia să merg și mi-a zis, bălmăjit „să faci bine să pui dracului dosarul la loc” când aveam să termin, după care s-a târât înapoi la scaunul lui.

Și așa am pus mâna pe el. Joseph E.M. fusese internat pentru prima oară în 1973, la vârsta de șase ani, și era notat ca aflându-se încă în custodia spitalului. Dosarul era atât de prăfuit, încât mă îndoiam că-l mai deschisese cineva în ultimii zece ani, și era atât de gros, încât părea să plesnească.

Dar notele clinice se aflau acolo, într-o condiție surprinzător de bună, alături de o fotografie neretușată, alb-negru, a unui băiat blond care se uita cu ochii căscați la aparatul foto, aruncându-i o privire sălbatică. Imaginea m-a neliniștit când m-am uitat la ea. Mi-am ferit privirea și mi-am concentrat atenția pe fișe, începând să le citesc cu repeziciune.

Pe măsură ce le-am citit, mi-am dat seama că zvonurile cum că boala lui Joe nu fusese

diagnosticată denaturaseră adevărul într-o oarecare măsură. Problema nu era că nu exista vreun diagnostic. Problema era că existaseră câteva, însă simptomele lui Joe păreau să se fi schimbat în mod imprevizibil. Și totuși, cel mai surprinzător lucru era că Joe chiar fusese externat la un moment dat, la începutul vieții lui petrecute în sistemul de sănătate mintală, după ce petrecuse doar patruzeci și opt de ore în spital. Iată observațiile complete ale doctorului din vremea aceea:

5 iunie 1973

Pacientul Joseph M. e un băiat în vârstă de șase ani care suferă de terori nocturne acute, incluzând halucinații vizuale ale unui soi de creatură care trăiește în pereții camerei sale și care iese noaptea să-l sperie. Părinții lui Joseph l-au adus la spital după un episod deosebit de violent în urma căruia brațele sale au prezentat lovituri și zgârieturi serioase. Pacientul susține că ele au fost făcute de ghearele creaturii. S-ar putea să indice tendințe de automutilare. I s-au prescris 50 mg de Trittico, precum și niște ședințe de terapie de bază.

6 iunie 1973

Pacientul a fost cooperant la ședința de terapie. Suferă de entomofobie acută și de posibile halucinații auditive și vizuale. N-a suferit tulburări ale somnului noaptea trecută, dar a explicat că asta se datorează doar faptului că monstrul „nu locuiește aici”. Totuși, când i s-a prezentat teoria că monstrul era parte a minții sale, pacientul a fost foarte receptiv, ceea ce sugerează că nu suferă de nimic mai mult decât de temeri firești ale copilăriei. Le-am propus părinților să mai monitorizăm pacientul alte 24 de ore, cu posibilitatea de a-i prescrie o cură ușoară de antipsihotice dacă halucinațiile recidivează. Au fost receptivi.

Aproape că am râs. Mi s-a părut caraghios că un șir atât de scurt de înregistrări aveau să devină

preludiul unor decenii de groază. Cu toate acestea, am continuat să citesc. Notițele au indicat că Joe a fost externat după celelalte 24 de ore, așa cum se promisese. Se făcea referire la o casetă audio care înregistrase ședința de terapie a lui Joe, al cărei număr am avut grijă să-l notez în carnețelul pe care-l adusesem cu mine.

Cu toate acestea, optimismul medicului după prima internare a lui Joe fusese în mod evident eronat, fiindcă Joe s-a întors în ziua următoare, de data aceasta, cu niște tulburări mult mai grave. Iar de data aceasta, el n-a mai fost externat. Notițele de la a doua internare sunt următoarele:

8 iunie 1973

Pacientul Joseph M. e un băiat în vârstă de șase ani care a mai fost internat din cauza terorilor nocturne. I-au fost prescrise sedative și câteva tehnici de coping de bază. De atunci, starea pacientului s-a schimbat semnificativ. Nu mai dă semne de entomofobie sau posibile halucinații. În schimb, pacientul pare să fi regresat la o stare preverbală.

În plus, pacientul dă dovadă de o înclinație puternică înspre violență și sadism. Pacientul a atacat mal mulți angajați și a trebuit să fie imobilizat. În ciuda faptului că e relativ tânăr, pacientul pare să cunoască în mod intuitiv care părți ale corpului omenesc sunt cele mai vulnerabile sau mai sensibile la durere. Asta s-ar putea să fie adevărat până și la un nivel strict individual. Pacientul a lovit-o pe una dintre asistentele mai în vârstă în tibie, unde se operase de curând. Aceasta a trebuit să fie transportată de la locul faptei într-un scaun cu rotile.

Pacientul nu mai dă dovadă de cooperare la ședințele de terapie. În loc să vorbească, clicăie și zgârie și nu mai e capabil să meargă în două picioare. Continuă să aibă un comportament violent și a trebuit să fie imobilizat și îndepărtat după ce a încercat să-l atace pe dr. A.

9 iunie 1973

Starea pacientului s-a schimbat din nou. Când asistenta Ashley N. i-a spus acestuia că era „un băiețel rău pentru că lovea și pocnea atât de mult”, pacientul a început brusc să vorbească. A început s-o insulte pe doamna N., numind-o „o ucigașă de Hristos cu nasul mare”, o „curvă proastă” etc. Doamna N. a fost deosebit de afectată și, ca urmare, a cerut să plece, motivând că insultele pacientului i-au declanșat amintiri traumatizante.

Violența fizică, abuzul verbal și comportamentul antisocial selective ale pacientului indică o formă de tulburare de personalitate antisocială care e în mod obișnuit prea rafinată pentru cineva de vârsta lui. Nu s-au găsit încă explicații pentru anumite cunoștințe de ordin intim pe care le are pacientul despre alții.

10 iunie 1973

Starea pacientului continuă să se înrăutățească. Când a fost dus la evaluare, pacientul nu și-a dat interesul să coopereze, ci a început să-l insulte pe medicul psihiatru. L-a numit, printre altele, „bețivan bun de nimic”, „asexuat frigid” și „curist efeminat”. Toate aceste insulte corespund cu atacuri pe care medicul psihiatru le-a suferit anterior, când sănătatea sa mintală fusese una deosebit de șubredă. Am întrebat pacientul de ce a ales aceste insulte. A refuzat să răspundă. Am întrebat pacientul dacă îi vorbise cineva în felul acesta. A refuzat să răspundă. Am întrebat pacientul de ce alegea să insulte oamenii în felul acesta. Mi-a răspuns că era nevoit, fiindcă era un „băiețel rău”. L-am întrebat dacă putea să înceteze să fie un băiețel rău. Pacientul m-a întrebat ce cred eu. L-am întrebat care e părerea lui.

A refuzat să răspundă. Pacientul a ieșit de la terapie. Ca observație personală, doresc doar să remarc că o singură ședință de terapie cu acest băiat m-a tentat mai mult decât orice altceva din vremea aceea să încalc jurământul de douăzeci de ani pe care

l-am depus la Alcoolicii Anonimi. Drept urmare, cer ca un alt medic psihiatru să preia acest caz.

Aceasta a fost ultima fișă despre tratamentul lui Joe. Se pare că autorului îi ajunsese o singură ședință ca să renunțe, dezgustat. Am clătinat din cap. Până și un spital în criză de personal ar trebui să depună mai mult efort pentru așa ceva. Singura altă hârtie din același an era un bilet scurt, scris de directorul medical, prin care le ordona angajaților să-l țină pe Joe izolat de restul pacienților. N-am mai găsit nimic care să documenteze următorii patru ani.

15 martie 2008

Mamă! Sincer, nu mă așteptam ca prima mea postare să stârnească atât de mult interes. Chiar mă așteptam să credeți că exagerez. Și, mda, știu că aceasta a fost reacția unora (mă refer la tine, DrHouse1982), dar răspunsul în general pozitiv de până acum m-a copleșit cu adevărat.

De asemenea, nu m-am așteptat să fie atât de dificil să scriu toate acestea, deși mă liniștește întrucâtva să văd că sunteți cu toții dispuși să credeți ce spun și chiar să speculați cu privire la ceea ce se întâmpla. V-am citit comentariile și, deși vă pot spune de pe-acum că niciunul dintre voi nu are absolut deloc habar cât de țicnit era acest pacient (nu știți nici măcar jumătate din cele petrecute), e plăcut să văd că oamenii vor trata cu seriozitate o astfel de relatare. Poate că mai există totuși speranță.

În fine, unde rămăsesem? Ah, da, la dosarul lui Joe și la faptul că timp de patru ani nu fusese documentat nimic.

Dosarul se relua în 1977. De data aceasta, fiecare rubrică avea secțiuni cenzurate, fapt anunțat de dinainte de o notă care zicea că pentru observațiile necenzurate era nevoie să se apeleze la dr. G. Se pare că tăierea fondurilor a determinat personalul medical să pună mai mulți pacienți în aceeași cameră. Ca atare, există un bilet prin care dr. A., noul director medical, instruia personalul medical să-i găsească lui Joe colegi de cameră care păreau puțin probabil să-i declanșeze boala.

În mod evident, angajații n-au reușit să facă asta.

Notița următoare care avea ceva scris pe ea era, de asemenea, de la dr. A., și îi era adresată doctoriței G., pe care o cunoșteam ca fiind directoarea medicală. Iată ce era scris:

14 decembrie 1977

Nu știu a cui a fost ideea de a-l muta pe Philip A. în camera lui Joe, dar vreau ca acea persoană să fie dată afară. Era evident că n-avea să iasă nimic bun din mutarea unui individ adult cu asemenea dificultăți în a-și stăpâni furia într-o cameră cu un băiat care are o nevoie atât de puternică de a-i călca pe alții pe nervi. Așa că acum se pare că avem cel puțin un pacient a cărui familie ar putea să facă plângere la poliție dacă ar afla vreodată prin ce-a trecut fiul lor. Bănuiesc că ați auzit deja poveștile despre cum Philip a trebuit să fie sedat înainte să-și ducă la îndeplinire promisiunea de a-l ucide „pe monstrul ăla mic și nenorocit". Nu știu ce efect va avea asta asupra stării lui Joe, dar nu-mi închipui că va fi unul benefic.

Se pare că Joe a fost transferat la un spital obișnuit, având un braț rupt, coastele învinețite, o contuzie și o fractură craniană. După acest prim dezastru, dosarul indica faptul că atunci când Joe s-a întors, a fost pus în cameră cu cineva de vârsta lui: un băiat de opt ani care fusese internat pentru probleme asociate autismului său sever. Acest lucru a dus la un rezultat mult mai rău.

16 decembrie 1977

Asigurătorul nostru nu va fi încântat dacă ne vom mai băga în astfel de belele precum cea cu Will A. Singurul aspect pozitiv, presupun, e că autopsia nu indică semne ale unui act criminal. Tendințele violente ale lui Joe trebuie să se fi calmat întrucâtva. Dar chiar și dacă autopsia ne va absolvi, probabil, de orice vină, îmi fac griji că un avocat priceput va despica firul în patru la tribunal. Când s-a întâmplat ultima oară ca un băiat de opt ani să moară de insuficiență cardiacă? Verifică cu asistenta și roagă-te să nu-i fi dat lui Will o doză prea mare de ceva.

Următorul coleg de cameră al lui Joe a fost un băiat de șase ani, care fusese internat cu sindrom

posttraumatic rezultat în urma abuzurilor sexuale ale tatălui său. Lângă noul aranjament locativ era un bilețel care instruia infirmierii și asistentele să-i verifice periodic pe cei doi, deoarece băiatul avea tendința să devină violent. După cum s-a dovedit, el a fost cel care a beneficiat de protecție.

18 decembrie 1977

Pacientul Nathan I. a împărțit aceeași cameră cu pacientul Joseph M. La 10 p.m., ușa de la camera lor a fost încuiată fiindcă s-a dat stingerea. La 1:34 a.m., pacientul Nathan a putut fi auzit plângând și țipând. La 1:36 a.m., infirmierul Byron R. intră în cameră și-l găsește pe Joe deasupra lui Nathan, agresându-l sexual. Pacientul Nathan e scos din încăpere, iar pacientul Joe e imobilizat și dus la izolare. Pacientul Nathan are multiple vânătăi și mușcături pe suprafața corpului, precum și o fisură anală ușoară. A fost transferat la o altă instituție pentru tratament medical. Pacientul Joe va fi ținut la izolare o săptămână. Întregului personal medical i se va aminti să nu discute chestiuni de ordin sexual în preajma pacienților minori. Recomand insistent desfacerea contractelor de muncă ale tuturor infirmierilor, în afară de R.

Ultimul coleg de cameră al lui Joe care a fost ales din rândurile pacienților cu probleme mintale a fost un adolescent dependent de metamfetamină, care ajunsese să sufere o formă severă de tulburare de personalitate paranoidă, nominalizat, probabil, fiindcă dacă Joe ar fi încercat să-l atace, ar fi putut să-l doboare cu ușurință. Mai mult, ca o măsură suplimentară de protecție în fața unui astfel de atac, cei doi au fost duși într-o cameră unde puteau să fie imobilizați non-stop, ca să nu-și facă rău unul altuia. Cu toate acestea, rezultatele nu au fost mai bune.

20 decembrie 1977

În primul rând, pune pe cineva să se intereseze de cumpărarea unor chingi mai rezistente pentru paturile noastre. După ce s-a petrecut aseară cu Claude Y., și după toate celelalte care s-au întâmplat în această ultimă săptămână, trebuie să dăm asigurări publicului că nimic de genul acesta nu va mai avea vreodată loc. De asemenea, pune infirmierii să mai cerceteze o dată camera, fiindcă, sincer, nu-mi vine să cred explicația pe care ne-o oferă. Nu-mi pasă cât era Claude de paranoic; nu există nimic în acea cameră care să-l fi speriat într-o asemenea măsură încât să roadă cu dinții mai multe curele de piele și să se arunce pe geam. Acestea ar fi trebuit să fie îndeajuns de rezistente chiar și pentru un individ dominat de adrenalină. Dar să reușească să deschidă cu forța un geam cu gratii? Trebuie să fi fost ceva în neregulă cu gratiile, cu patul sau cu geamul.

Într-un fel sau altul, trebuie totuși să aflu ce face copilul acela de provoacă astfel de accidente. Pune un infirmier, pe oricine dorești, să stea cu el mâine-noapte. Asigură-te că va avea orice îi trebuie ca să se apere.

Tratează asta ca pe un caz de pacient nebun criminal, chiar dacă în afară de incidentul cu Nathan, nu putem să dovedim că s-a petrecut ceva de o asemenea amploare. A, și pune-l pe infirmier să ia cu el un reportofon. Chiar și dacă ticălosul ăla mic nu face nimic altceva decât să respire, vreau să se poată analiza asta.

Era o altă mențiune care indica unde se găsea caseta audio care a rezultat în urma acestui ordin. Am notat și numărul ei. Mai era o ultimă notă de la dr. A. despre Joe, iar în ea am găsit, în final, chiar dacă parțial, motivul pentru care personalului medical îi era atât de groază să diagnosticheze și să trateze acest pacient. Însă spre deosebire de documentele anterioare, aceasta nu era o notiță. Era o foaie scrisă de mână, care, din câte se părea, fusese păstrată de dr. G.

Dragă Rose,

Tocmai am terminat de vorbit cu Frank. Având în vedere starea în care e, cred că se poate spune că nu va fi pregătit să se întoarcă la lucru cel puțin o lună de zile de-acum încolo. Și știi ceva? Îl voi lăsa să ceară concediu medical pentru perioada asta, fiindcă e vina mea că a ajuns în felul acesta. Nu poți să pedepsești pe cineva care ți-a urmat ordinele. Și ascultă la mine, dacă la finalul acestei luni nu se simte mai bine, va trebui să-l ținem aici.

De asemenea, am ajuns la o concluzie: oricare ar fi afecțiunea de care suferă Joe, sunt convins că n-o putem vindeca. Nici nu cred că suntem în stare s-o diagnosticăm. Este evident că nu se regăsește în DSM[2]. *Și ținând cont de efectul pe care-l are asupra altora, încep să mă-ndoiesc că ar fi cineva în stare să-i pună un diagnostic.*

Știi ce? Mă pripesc. În primul rând, hai să discutăm despre ce mi-a spus Frank. Mi-a spus că Joe doar i-a vorbit în șoaptă toată noaptea. Atât. I-a vorbit în șoaptă. Dar n-a avut vocea obișnuită a unui copil. Băiatul a reușit cumva să-și facă glasul să sune gutural și răgușit, și a încercat să-i *aducă aminte lui Frank de lucruri pe care le făcuseră împreună – de parcă îl cunoștea de undeva.*

Dar fii atentă, Rose, știi ce erau acele lucruri pe care încerca Joe să i le amintească lui Frank? Toate erau coșmaruri pe care le-a avut Frank când era mic. A zis că a fost ca și cum monstrul din toate acele coșmaruri îi vorbise în șoaptă toată noaptea,

spunându-i cât îi era de dor să-l vâneze, să-l prindă și să-l mănânce.

A sunat bizar. De unde poate să știe un băiat atât de tânăr despre visele pe care obișnuia să le aibă un infirmier de 40 de ani? Așa că am ascultat caseta. Și nu pot să trag nicio altă concluzie decât aceea că și-a închipuit toate acestea. N-am auzit niciun sunet, iar microfonul a fost dat la maximum. Mai mult, Joe a fost imobilizat tocmai în celălalt capăt al încăperii, așa că dacă scotea vreun zgomot îndeajuns de puternic încât Frank să-l fi putut auzi, microfonul l-ar fi înregistrat. Nu cred că ar fi putut să evite asta decât dacă i-ar fi șoptit direct la ureche lui Frank, ceea ce e, firește, imposibil.

Mai ciudat de-atât, după puțin timp, l-am auzit pe Frank cum răsufla din greu. Iar respirația îi era neregulată. Suna ca și cum ar fi hiperventilat. Ca și cum ar fi avut un atac de panică, de fapt. Dar am ascultat caseta în repetate rânduri și n-am mai auzit alte sunete. Deloc. Așa că habar n-am la ce se referă Frank.

După ședința aceasta și după cea pe care am avut-o cu Joe, știu cu siguranță că nu-l putem vindeca. Ar fi nevoie de un medic mai priceput decât mine care să-l descifreze, și nu pot decât să vă urez succes să găsiți pe cineva care ar fi dispus să vină să lucreze în dărăpănătura asta. Poate că aici îi vor putrezi oasele. Dar n-avem ce să facem.

Rose, într-o bună zi vei deveni director medical. O știm amândoi. Am discutat la nesfârșit despre asta. Știu *că ai impresia că e vina ta. Știu că-ți vei dori* să *încerci noi proceduri cu el. N-o*

face. Ține-l pur și simplu aici pe cheltuiala alor lui și spune-le orice vor ei să audă. Au destui bani încât să-și permită ca el să fie îngrijit pe viață. Chiar dacă se va întâmpla să rămână fără bani, fă cumva să-l ții pe cheltuiala spitalului. Nu mi-aș ierta-o să știu că a fost în grija mea, că a fost cumva externat și că iscă necazuri în lumea de afară cu problemele pe care le are, doar fiindcă am dat noi greș. Promite-mi asta, Rose.

Thomas

După scrisoarea asta, n-a mai urmat decât un document oficial care specifica faptul că toate ședințele de terapie cu Joe aveau să înceteze. Urma să fie ținut într-o cameră doar a lui, însă avea să fie ținut închis în ea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Doar câțiva infirmieri aleși pe sprânceană urmau să aibă acces la el ca să-i schimbe așternuturile și să-i ducă de mâncare, și doar cea mai pricepută asistentă urma să aibă datoria de a-i administra tratamentul medicamentos. Tuturor membrilor personalului avea să li se spună să stea departe de el. Cei care trebuiau să vorbească despre el erau obligați s-o facă folosindu-i doar numele prescurtat, care nu spunea mai nimic, așa încât cei care și-ar fi dorit să afle mai multe despre el să nu fi știut de unde să înceapă. Pe scurt, s-au luat toate măsurile pe care le-am observat de când am ajuns la noul meu loc de muncă.

Chiar și-așa, eram mai curios ca niciodată. Exista posibilitatea de a descoperi o afecțiune care nu mai fusese documentată până atunci – nu doar ceva derivat dintr-o altă afecțiune care era deja în *DSM*, ci ceva complet nou! Și aveam pacientul zero sub acoperișul acestui spital. Începea să mi se pară că alesesem locul unde să-mi fac rezidențiatul

ghidat de o voință divină. Mai aveam de făcut un singur lucru: să ascult casetele audio pe care le văzusem menționate în dosar.

M-am întors numaidecât la funcționarul de la arhivă și i-am arătat numerele casetelor, așteptându-mă să le primesc repejor. Și totuși, spre surprinderea mea, după ce introdusese numerele lor în computer, a părut dezorientat; s-a încruntat și s-a întors în încăperea arhivelor fără să sufle o vorbă. După vreo zece minute, s-a întors și mai încurcat.

— Nu există nimic cu numerele alea, doctore, mi-a zis. N-a existat niciodată. Ești sigur că le-ai notat cum trebuie?

Eram destul de sigur că le trecusem corect, și oricum nu doream să-l rog să caute din nou, ca nu cumva să-și dea seama la care dosar mă uitasem. În plus, dacă se aflaseră acolo vreodată, se putea foarte bine să fi fost distruse sau scoase din arhivă, având în vedere că îl priveau pe cel mai problematic pacient al spitalului. Am mimat un zâmbet larg și obosit și am clătinat din cap, uitându-mă la funcționar.

— Mi-a jucat careva o festă, i-am zis. Scuză-mă că ți-am irosit timpul.

Am ieșit din arhivă și am părăsit discret spitalul. Mi-am dat seama că aveam nevoie să mă gândesc la lucrurile pe care le citisem, așa că în drum spre casă m-am oprit la o cafenea. Cât timp am stat acolo, mi-am pus în ordine notițele pe care le luasem în grabă, ca să-mi păstrez informația proaspătă în minte pentru o analiză ulterioară. Aceste notițe au stat la baza dosarului pe care l-am refăcut în paginile precedente.

Era evident că Joe suferise la început de un soi de tulburare de empatie, care fusese probabil agravată de lovitura la cap pricinuită de primul lui coleg de cameră. Dacă ar fi fost doar un copil obraznic căruia îi plăcea să calce oamenii pe nervi

în mod aleatoriu, ar fi fost un caz de tulburare de personalitate antisocială ca la carte.

Dar problema era că dificultățile de empatie ale lui Joe păreau să se manifeste în direcții diferite și totodată extreme. Empatia sa emoțională – cu alte cuvinte, capacitatea de a simți ceea ce simt alți oameni – lipsea în mod evident cu desăvârșire, având în vedere că îi determinase pe oameni să se sinucidă și că a încercat să violeze un băiat înainte să fi știut măcar ce era violul. Însă empatia lui cognitivă – abilitatea de a identifica ceea ce simt alții – trebuie să fi fost ieșită din comun. Aproape supraomenească. Dincolo de faptul că era capabil să recunoască nesiguranțele altcuiva, putea să prezică cu exactitate cum să le exploateze în așa fel încât să provoace un disconfort maxim. Era genul de abilitate pe care m-aș fi așteptat s-o regăsesc la un anchetator CIA specializat, și nu una pe care s-o fi dobândit spontan un copil.

Și mai enigmatică fusese schimbarea aparentă de tactică imediat după contactul dezastruos pe care l-a avut cu primul coleg de cameră. Înainte de acela, mulțimea de foi de observație din dosar indica faptul că abordarea lui preferată era să inducă victimelor sale stări de furie sau ură de sine. Și totuși, imediat după, trecuse la inducerea unei temeri atât de extreme, încât declanșa un răspuns de tipul „luptă sau fugi”, de parcă modul lui de operare se modificase. De ce își schimbase atât de brusc modul de abordare? Ce se petrecuse de îi schimbase simptomele? Și cine putea să spună cu siguranță că el era cel care declanșase acele sentimente de teamă? Cum rămânea cu faptul că înregistrarea contactului pe care l-a avut infirmierul cu el n-a surprins niciun fel de zgomot?

În noaptea aceea am avut din nou unul dintre coșmarurile mele din copilărie, declanșat probabil de legătura pe care am făcut-o cu experiența negativă a infirmierului. În mod normal n-aș zăbovi asupra lui, deoarece îmi aduce aminte de

niște lucruri îngrozitoare, dar are importanță pentru ceea ce s-a întâmplat mai târziu, așa că ar fi mai bine să explic.

Când aveam zece ani, mama a fost internată în spital, suferind de schizofrenie paranoidă. Tatăl meu o dusese acolo după ce se trezise într-o noapte și o găsise aplecată peste chiuveta din bucătărie, cu una dintre încheieturi străpunsă de cel mai ascuțit cuțit pe care-l aveam, bolborosind despre insecte malefice pe care diavolul i le băgase în urechi ca să audă țipetele osândiților. A crezut că dacă avea să se taie, insectele s-ar fi scurs din ea și ar fi încetat să audă acele voci. În acel moment, eu nu știam nimic din toate astea. Tata mi-a spus că se asigurase să nu fiu prin casă de fiecare dată când mama avea un astfel de episod, ceea ce, privind în urmă, explică de ce m-a lăsat cu așa ușurință să dorm deseori la prietenii mei acasă. Dar chiar și la vârsta aceea, știam că ceva era în neregulă, și n-am fost surprins când, într-o dimineață, după ce m-am trezit, l-am găsit pe tatăl meu stând la masa din bucătărie, unde mi-a explicat, trist, dar neînduplecat, că mama a trebuit să plece.

Firește însă că mi-era dor de mama și că am început să-l rog cu ardoare pe tata să mă ducă s-o văd. A refuzat mult timp să facă asta, dar în cele din urmă a cedat și m-a dus la Sfânta Christina, spitalul unde ajunsese în cele din urmă mama. Acea singură vizită aproape că m-a dat peste cap cu totul și mi-a stins cu desăvârșire orice dorință aș fi avut s-o mai văd pe mama din nou.

Ca să vă ofer o imagine de ansamblu, Sfânta Christina e un spital dintr-acelea orășenești, sărace, care a fost dintotdeauna subfinanțat și în care până în ziua de azi se raportează abuzuri săvârșite asupra pacienților. În ochii autorităților locale era, în esență, o groapă de gunoi pentru resturi umane, iar orașul din care vin nu-și face prea multe griji cu privire la confortul celor care sunt percepuți drept gunoaie.

Din fericire, tata avea o slujbă bună și și-a putut permite să aibă grijă de mama așa încât să nu ajungă pe străzi, împingând un cărucior și zbierând la oameni, dar n-a putut să facă mai mult. Așa că Sfânta Christina a fost singura noastră opțiune. Fiind copil, nu înțelegeam că unele spitale erau mai bune decât altele. Până la acea vizită.

Mama era cazată într-o clădire secundară micuță, unde erau ținuți majoritatea pacienților care nu erau îndeajuns de înstăriți, și cu mult înainte să ajung la camera ei mi-am dat seama că nu aveam deloc ce să caut acolo. Locul era străjuit de două uși masive, urâte și gri, care se deschideau cu un bâzâit ce părea să fi fost proiectat să-ți perturbe mintea înainte să intri. Anticamera, în schimb, era ceva mai mare decât un cub soios, cu niște scaune pe care nici măcar ploșnițele nu s-ar fi înjosit să le atingă.

Unii dintre pacienți, fiecare îmbrăcat în haine de spital identice și mizerabile, se plimbau în voie pe holurile dimprejur, holbându-se îngroziți la vizitatorii sănătoși la cap și scoțând niște bodogăneli nelumești. Chiar și la vârsta de zece ani am putut să simt furia și teama din ochii lor, care păreau să zbiere din priviri. *De ce te afli aici, printre cei blestemați, biet copil tâmpit? Nu ți-a spus mama ta că n-ai ce căuta aici?*

Dar mama era una dintre cei osândiți. Am descoperit asta de îndată ce am ajuns la camera ei, iar infirmierul a deschis ușa. În clipa aceea, am fost copleșit de mirosul de urină și de sânge, și până și infirmierul s-a ținut de nas cu un gest reflex dezgustat înainte să-și cheme colegii. Fără să-mi dau seama că ceva era în neregulă, am pășit în cameră pe podeaua umedă.

Mama stătea ghemuită și sprijinită de zid, iar halatul îi era înmuiat în propria urină, care se întindea încet sub forma unei pete.

Ținea strâns în mână un cuțit micuț, improvizat, pe care și-l înfipsese pe jumătate în încheietura din

care i se scurgea o dâră roșu-aprins de sânge. Trebuie să fi simțit privirea mea asupra ei, fiindcă s-a întors către mine în timp ce mă holbam, iar gura i s-a crăpat într-un zâmbet atât de larg, încât am fost surprins că nu i s-au despicat obrajii. Pe frunte avea o vânătaie urâtă, purpuriu-închis, probabil de la cum se lovea cu capul de pereți.

— Parker, copile, a murmurat ea. Haide și ajută-mă cu asta. Nenorociții ăștia de viermi nu vor să se târască afară din mine, puiule.

N-am știut ce să zic. N-am știut nici măcar ce să gândesc. Am stat acolo și m-am holbat la monstruozitatea aceea care fusese odată mama mea. Văzând expresia de pe chipul meu, care trebuie să fi fost una de șoc și repulsie, zâmbetul i-a dispărut și a scăpat din mână cuțitul. Cu încheietura încă sângerând, și-a ridicat fața către tavan și a scos un urlet ca de animal, care s-a transformat, încetul cu încetul, în hohote de râs. Sau de plâns. Sincer, n-am putut să-mi dau seama.

Pe urmă a început să se târască încet înspre mine, iar sângele din încheietură s-a amestecat cu urina de pe podea, formând o zeamă hidoasă, maro-roșcat, în jurul ei. O parte din ea trebuie să-și fi amintit că era mamă și că băiatului ei îi era teamă, deoarece a început să fredoneze domol un cântec de leagăn cu o voce răgușită de luni de amărăciune.

— Nani, nani, puișor, nani, nani, dormi ușor, a zis ea cu vocea răgușită. Că mama te-o legăna și din gură ți-o c-c-âââântaaaaa…

Am auzit venind din spate zgomot de pași greoi, iar doi infirmieri au trecut grăbiți pe lângă mine, unul dintre ei ținând în mână o seringă. Ea cânta încă – și râdea – când au imobilizat-o și au trântit-o în pat.

— Și din gură ți-o cânta! a țipat ea. Nani, na…

Seringa i-a străpuns pielea și ea a tăcut. M-am întors și am fugit în brațele tatălui meu, care m-a

ținut cât timp am plâns cu o groază primitivă, neînțeleasă.

Trebuie să știți asta fiindcă e nevoie să înțelegeți că în ziua aceea m-am hotărât să devin medic psihiatru. Și nu doar orice medic psihiatru, ci unul care nu ar trata niciodată un pacient ca pe un obiect bun de aruncat, indiferent de cât de lipsit de speranță sau de imposibil de iubit ar părea.

Asta mă aduce din nou la coșmarul pe care l-am avut după ce am citit dosarul lui Joe. Unul dintre efectele cele mai puțin surprinzătoare pe care le produce o experiență traumatizantă e să ai pe urmă coșmaruri despre acea trăire, îndeosebi atunci când creierul e atât de nedezvoltat precum fusese al meu în timpul întâlnirii aceleia cruciale cu mama. După cum probabil că vă puteți imagina când citiți asta, încă mă lupt cu senzația că e de datoria mea să ajut orice om și pe toți cei care au fost lăsați să sufere din cauza bolilor lor mintale, pur și simplu deoarece o parte din mine încă se întreabă dacă nu cumva e vina mea că mama a înnebunit. Adevărat, e irațional să arunc vina pe mine în felul ăsta, dar copiii – și adulții care încă procesează traume din timpul copilăriei – nu se învinovățesc doar din cauza unei dorințe ascunse de ură față de ei înșiși. Dau vina pe ei înșiși ca să simtă că dețin controlul asupra unei situații care pare neverosimilă, deoarece singurul mod prin care o pot procesa este acela de a revendica răspunderea, chiar și când asta înseamnă să se învinovățească pentru ceva asupra căruia nu au avut niciun fel de control.

Îmi place să cred că pe măsură ce m-am maturizat, am devenit mai capabil să fac față traumei acelei experiențe fără să simt nevoia să stabilesc niște standarde față de mine care sunt imposibil de atins ca să am impresia că dețin controlul. Însă asta nu s-a aplicat de la bun început, lucru care a provocat, cel mai probabil, coșmarul pe care urmează să-l descriu.

În vis, totul începea la fel ca în realitate. Am intrat în spitalul Sfânta Christina și am luat loc pe unul dintre scaunele din anticamera deprimantă. Atât doar că nu aveam pe nimeni alături. De fapt, în vis știam cumva că în întreaga clădire nu se mai afla nimeni în afară de mine. Și de arătarea aceea. Făptura căreia obișnuiam să-i spun „mama”.

Îi simțeam prezența în clădire fără ca măcar s-o văd sau s-o aud. Sentimentul acela îngrozitor, traumatizant, că ceva era în neregulă vibra în fiecare fibră a pereților, scaunelor și covoarelor roase pe care le vedeam. Și chiar dacă aș fi dat orice ca să mă ridic și să fug de ea și afară din acel monument jalnic și dărăpănat al infernurilor lăuntrice ale sufletelor frânte, ceea ce-mi doream să fac și ceea ce-mi îngăduia visul să fac erau două lucruri complet diferite. Așa că în loc să fug, am simțit cum mă ridic în picioare ca și cum aș fi fost vrăjit, și cum mă îndrept încet, pas cu pas, către camera în care se afla mama, mergând pe podeaua acoperită cu linoleum gri pătat.

O auzeam cum râde chiar de dinainte să ajung acolo. Era un râset ascuțit, lipsit de veselie, de om osândit, care suna aproape ca o jelanie și care făcea pereții să pară că se strâng în jurul meu asemenea stomacului unui boa constrictor. Cu cât mă apropiam de cameră, cu atât mă luptam mai din răsputeri să mă întorc, și cu cât mă chinuiam mai tare, cu atât mă forța visul să mă apropii mai repede. Când am ajuns la pragul dincolo de care trauma mea din copilărie bolborosea rapid și fără noimă, mirosul de urină și sânge mi-a intrat în nas și mi-a tăiat respirația în timp ce visul m-a obligat, cu o forță implacabilă, nemiloasă, să mă uit la sursa acelor sunete și mirosuri.

Mama stătea, la fel ca în realitate, ghemuită și sprijinită de peretele bârlogului său, cu veșmintele de spital lipite de piele și înmuiate de la talie în jos în balta de urină care se întindea încet sub ele.

Când am intrat în celulă, mi-a simțit prezența și și-a ridicat fața, holbându-se la mine.

Iar aici subconștientul meu a reușit cumva să transforme amănuntele deja înspăimântătoare ale acelei amintiri în elemente halucinatorii și demne de coșmaruri. Zâmbetul mamei nu era doar larg și maniacal – era atât de larg, încât obrajii i se despicaseră, dezvelind gingii care sângerau în mod hidos în jos, pe bărbie și halat. Brațele nu-i mai erau doar tranșate în tăieturi grosolane și zimțate de la cuțitul improvizat; rănile erau putrezite și în ele colcăiau viermi. Iar în timp ce în realitate mama păruse înaltă doar în comparație cu statura mea de copil, cea din coșmar era atât de înaltă încât nu putea să stea dreaptă în celulă, ci stătea aplecată deasupra mea, încovoiată sub tavan, la fel ca un păianjen îmbuibat cu sângele mușteiu traumatizate din plasa lui.

Apoi a urlat. În mod normal, nu-i auzeam țipătul prea mult, fiindcă țipam la rândul meu și astfel mă trezeam. Însă nu știu exact de ce, dar în noaptea în care am găsit dosarul lui Joe, mintea nu mi-a lăsat gâtul să producă sunetul necesar. În schimb, am fost forțat să scot niște sunete răgușite și înspăimântate în timp ce urletul nesfârșit de creatură adusă la pierzanie mi-a răsunat în fiecare ungher al urechilor. N-aș putea să spun câtă vreme a durat asta, fiindcă timpul din vis nu se supune rigorilor ceasurilor, însă disconfortul mintal a fost atât de puternic, încât se poate la fel de bine să fi durat ore-n șir.

Și totuși, asta n-a fost singura surpriză îngrozitoare pe care subconștientul mi-a pregătit-o. Mai era o oroare nouă-nouță. În timp ce mă uitam la mama din coșmar cum țipă la mine, mocirla de sub picioarele ei a început dintr-odată să scoată bulbuci, de parcă dăduse în clocot. Apoi, brusc, din adâncimile acelei bălți murdare și sordide a țâșnit o pereche de antene ca de insectă care s-a înfășurat în jurul mamei, strângând-o cu o forță

înspăimântătoare. Antenele păreau să fie făcute din păr negru, împletit, și din piele pătată cu sânge, dar se mișcau și se smuceau ca niște tentacule atașate de vreo creatură subterană cumplită. Pe măsură ce o trăgeau pe mama din coșmar în jos, forțând-o să cadă în genunchi și scufundând-o în noroiul de jos, silueta ei a început să se micșoreze, rănile i s-au vindecat, iar pe chip i s-a așternut expresia aceea de iubire frustrată pe care mama – mama mea *adevărată – o* avusese când încerca să mă liniștească.

— Ah, scumpul meu, a început să fredoneze ea. Puiul meu…

Visul nu mi-a permis să ajut în vreun fel. În schimb, am fost forțat să privesc cum perechea aceea îngrozitoare de antene țepoase îmi trăgea mama în ceea ce acum semăna cu un lac făcut din propriile-i excremente. Când capul i-a ajuns în cele din urmă la suprafață, am auzit un sunet teribil: un râset bolborosit, sacadat, ce răsuna din străfundul bălții și care se întețea cu un sadism din ce în ce mai dement în vreme ce antenele o trăgeau mai departe în jos pe mama până când n-am mai zărit nimic din ea. Cumva, imaginea a determinat creierul să-mi elibereze gâtul și am strigat către ea.

— Mami! Mami! Întoarce-te! Ma…

— Parker! *Parker!*

Am simțit că mă scutură cineva și, ca și cum ai pocni din degete, visul mi-a ieșit din minte și m-am trezit uitându-mă fix în ochii somnoroși, înspăimântați și totuși extraordinar de drăgăstoși ai lui Jocelyn.

18 martie 2008

Salut, oameni buni. Mă bucur să văd că sunteți din ce în ce mai mulți cititori. Și vă mulțumesc pentru feedback. Nu, nu mai pot face nimic pentru ea. Mama a murit pe vremea când eu eram încă destul de mic, lucru care alimentează cu atât mai mult inabilitatea de a o ajuta. Și chiar nu despre ea e povestea aceasta. Aveam, doar, nevoie să cunoașteți această parte a vieții mele.

Din fericire, visul nu s-a mai repetat în noaptea aceea, și aproape că am uitat de el când m-am întors la spital. Având în vedere că citisem dosarul, aveam de gând să aflu dacă exista vreo modalitate prin care să am o întâlnire cu misteriosul nostru pacient problemă. Mă gândeam cum puteam să fac asta fără aprobarea șefului, fiindcă știam că avea să-mi interzică acest lucru. Când îmi făcuse turul incintei, care făcea parte din orele introductive, nici măcar n-am mers până la capătul coridorului, unde se afla camera lui Joe, evitând în mod intenționat să trecem pe-acolo. Când l-am întrebat de ce a făcut-o, mi-a retezat-o scurt și mi-a spus să-mi văd de pacienții mei și să nu mă amestec niciodată în treaba altui medic psihiatru fără să mi se ceară asta. „Nu poți să-i ajuți pe *toți*”. Așa că aveam nevoie de un motiv ca să nu-i cer permisiunea. Dar când am ajuns la spital, mi-a ieșit în cale o nouă ocazie.

În jurul intrării principale în spital se adunase o mulțime de oameni, inclusiv destul de mulți pe care camerele de filmat și microfoanele îi dădeau negreșit de gol ca fiind reporteri. Am fost numaidecât curios să aflu ce se petrecea, așa că mi-am croit drum prin mulțime și am văzut că într-una dintre dubițele poliției era urcată o targă ce căra pe ea un sac de transportat cadavre. Îngrijorat, m-am uitat cu atenție prin grămada de lume ca să găsesc un chip cunoscut și am zărit un infirmier pe

care-l văzusem lucrând în aceeași secție cu mine. Am ajuns cu greu la el și l-am întrebat ce se întâmplase.

— Nessie a murit. Vocea i-a sunat spart, de parcă venea de la un milion de kilometri depărtare. Se spune că s-a aruncat azi-noapte de pe acoperiș, după ce și-a terminat tura. Nimeni nu știe de ce, dar unul dintre pacienți zice că a făcut-o după ce terminase… știi tu, cu *el.*

Acum eram la fel de îngrozit ca și colegul meu, pe care l-am îmbrățișat scurt, ca să-l asigur că mai era cineva care simțea același lucru ca el. N-a reacționat. Aparent, șocul era încă destul de puternic.

Și iată cum nevoia mea de a-l vindeca pe Joe a devenit o chestiune personală.

Observație: Următoarea dată când voi scrie va fi vineri. Ne apropiem de lucrurile despre care mi-e foarte greu să vorbesc, așa că ritmul în care voi scrie probabil că va scădea.

21 martie 2008

Ah, frate, știam că urma să stârnesc o mulțime de reacții cu ultimul lucru pe care l-am publicat, dar nu mă așteptam la *asta.* Pentru numele lui Dumnezeu, moderatorii au dus postarea mea în vârful listei de pe forum! Nu m-am așteptat niciodată ca mica mea mărturisire să aibă parte de atât de multă atenție sau dragoste, și n-am cuvinte să vă spun cât sunt de recunoscător pentru asta. De asemenea, m-au distrat destul de mult toate încercările voastre de a-l diagnostica pe Joe, chiar dacă niciunul dintre voi nu se află câtuși de puțin aproape de adevăr. Însă după ce am citit comentariile voastre, mi-a fost mai ușor să-mi amintesc toate rahaturile pe care alți doctori le-au exclus, iar astfel mi-am amintit mai multe amănunte cu o mai mare ușurință.

N-am ajuns încă la partea care mă face să mă îndoiesc de propria sănătate mintală, și deja amintirile mă fac să mă simt de parcă am nevoie să beau din ce în ce mai mult doar ca să pot să mă așez și să scriu. Soția mea își face griji pentru mine, dar odată ce i-am spus despre ce e vorba, a înțeles. Ea e singura căreia i-am povestit ce s-a întâmplat, și mă crede, fie din iubire, fie fiindcă e deschisă la minte. Încă mă bucur să văd că și mulți dintre voi mă credeți, și după ultima parte, unii dintre voi par, cel puțin, să se apropie de adevăr. Cu toate acestea, nu cred că ar putea cineva să-și dea seama de întreaga chestiune. Nu acum. Pur și simplu nu aveți destule informații.

În fine, rămăsesem la suicidul lui Nessie și cum fapta a șocat atâția oameni.

Sincer, așa și trebuia. Chiar dacă nu mă aflasem acolo decât de puțină vreme, știam că pierderea unei asistente ca Nessie avea să se resimtă ani de zile de-atunci încolo. În zilele care au urmat după incidentul îngrozitor, s-a văzut cât se poate de clar

că secția la care lucram de-abia funcționa în absența lui Nessie, care părea să fi dus în spate majoritatea volumului de muncă. Nici poliția n-a ajutat, fiindcă s-a încăpățânat să ia la întrebări fiecare membru al personalului, fapt care ne-a încetinit și mai mult și a ridicat o mulțime de suspiciuni neliniștitoare cu privire la vreo mână criminală. În cele din urmă însă, cazul a fost clasat ca suicid și ne-au lăsat în pace.

Dorind să păstreze ordinea pe secție, dr. P. n-a avut de ales și a trebuit să preia inițiativa și să se ocupe mai de-aproape de personalul pe care teoretic îl superviza deja. Și-a manifestat noua lui implicare într-un fel agresiv, strigând la mine să nu mai pierd vremea cu ședințe de psihoterapie cu pacienții, că pentru asta există terapia de grup, și să le dau doar medicamente, ca să-și țină gura. Eu nu mă las ușor intimidat, așa că nu m-am supus ordinului dat de el. L-am rugat în schimb pe dr. P. să meargă în vizită la pacienții mei, dacă era de părere că metodele mele nu dădeau roade, fiindcă altfel aș fi dat în scris că îmi ceruse să fac ceva ineficient. Când a auzit ce-am spus, s-a înfuriat din cale-afară și m-a făcut în toate felurile, dar în cele din urmă a cedat, fiindcă știa că pacienților pe care-i aveam în grijă li se prescriseseră niște tratamente mai aplicate și beneficiau de mai multă atenție din partea mea.

— Te-ai făcut înțeles, a mârâit el. Însă toată lumea trebuie să pună mai mult osul la treabă, acum, că Nessie a murit. Dacă nu poți să-ți adaptezi metodele la situația nouă, atunci găsește-ți de lucru altundeva.

Avea dreptate când zicea că „toată lumea trebuie să pună mai mult osul la treabă”, și m-am cam sabotat când am bravat și i-am trimis, fără să-mi ceară, o înștiințare în care explicam că urma să preiau în plus alți pacienți, precum și atribuții cu privire la triaj pe care doream să mi le aloc, ca să-i mai ușurez munca. Am amintit de alți doi pacienți

care sufereau de depresie severă și, mai important, am inclus pe lista mea și numele „Joseph M”.

În ziua următoare am sosit devreme și, observând că ajunsesem la spital înaintea doctorului P., am strecurat pe sub ușa lui plicul din carton manila care conținea lista mea. Două ore mai târziu, dr. P. a sosit la spital, prost dispus ca de obicei, a deschis ușa de la biroul său și a intrat cu pași mari în el, fără să-i bage deloc în seamă pe ceilalți membri ai personalului. Am auzit cum a mototolit niște hârtii și l-am văzut cum a ezitat ușor înainte să se aplece să ridice ceva de pe podea. M-am îndepărtat degrabă și m-am cufundat într-o îndatorire. Indiferent care urma să fie reacția lui, voiam să-i acord măcar câteva minute înainte să îndur un:

— Parker al dracului H.!

Vocea i-a sunat ca un schelălăit. Aoleu, urma să fie interesant. Am auzit tropăit de pași nervoși care veneau către biroul meu, apoi chipul șocat și stacojiu de nervi al doctorului P. s-a ițit în pragul ușii.

— Treci la mine în birou, copil-minune! *Acum!*

M-am ridicat, încercând să-mi păstrez calmul, și l-am urmat, simțind cum începeau să-mi transpire palmele. Am strâns pumnii și m-am așezat la biroul doctorului P., vizavi de el, dându-mi silința să par întru totul liniștit.

A ridicat lista mea cu pacienți noi și apoi a azvârlit-o pe birou, către mine.

— Ce-i asta? a întrebat, împungând numele „Joseph M”. Cu degetul său gras. Ce dracu’ e asta?!

Am ridicat din umeri.

— Mi-ați cerut să preiau mai multe sarcini. Mă ofer voluntar.

Respirația doctorului P. s-a transformat într-un șuier din cauză că se străduia să-și păstreze calmul.

— Cum ai obținut numele acesta? m-a întrebat, rostind apăsat cuvintele. Cine ți-a spus că avem un

pacient cu numele acesta? Ai habar *cine e*?

— Da, știu cine e. Am aflat de la Nessie.

Lucru care, *teoretic,* era adevărat.

Ochii doctorului P. s-au subțiat în două dungi nervoase.

— Știi ceva despre acest pacient?

— Da, și vreau să-l tratez.

— Nu! Nu știi nimic și nici nu-l vei trata, la dracu'! Nu știi *nimic* despre el. Nu vrei decât să dovedești că ești Regele Căcat al Muntelui Durerii-n Cur. Ei bine, ai întrecut orice limită, Parker. Uite ce-are să se întâmple mai departe. Te vei căra din acest birou. Nu vei mai vorbi *niciodată* despre asta. *Niciodată.* Sau mă voi asigura personal că vei fi dat dracului afară și trimis înapoi la spitalele acelea din New Haven de pe vremea lui Reagan, cu coada între picioare, *ai priceput*?!

— Ajunge, Bruce.

Am tresărit. Vocea calmă și tăioasă care se auzise din pragul ușii din spatele meu venea de la nimeni altcineva decât dr. G. Dr. P., care se aplecase deasupra biroului ca să mă amenințe mai abitir, a pălit brusc și s-a prăbușit înapoi în scaunul lui.

— Rose, a zis. Ce faci… adică e mereu o plăcere să te avem în secție, dar de ce…

— Pentru că trebuie să văd pe cineva, a răspuns dr. G. cu un calm desăvârșit, pășind în birou cu o eleganță glacială. Asta, desigur, dacă ai terminat să-i oferi un motiv ca să te reclame la departamentul de resurse umane.

— A, a spus dr. P. Ei bine… de fapt…

— Ieși, Bruce!

— Eu doar voiam să…

— N-am cuvinte ca să-ți spun cât de mult nu-mi pasă. Afară!

— Stai… aici… aici e biroul meu.

— Și am nevoie de el câteva minute.

Descumpănit, dr. P. s-a ridicat și s-a îndreptat către ușă. Și totuși, în drum spre ieșire, ceva părea să-l roadă pe dinăuntru, așa că s-a întors către mine și mi-a aruncat o privire încărcată de furie și milă.

— Copil afurisit și tâmpit, a mârâit. Încerc să te protejez. Ai făcut treabă bună aici. Detest s-o recunosc, dar așa e. Renunță la asta înainte să fie prea…

— Ieși, Bruce! *Acum.*

Dr. P. mi-a aruncat o ultimă privire îndurerată, apoi a ieșit din biroul lui. Am rămas singur cu dr. G., care a traversat încăperea către biroul doctorului P. și a luat loc la el, aruncându-mi o privire curioasă și circumspectă. Când s-a așezat, a zărit lista cu pacienții noi pe care îi propusesem, iar gura i s-a transformat într-un zâmbet sumbru când a citit-o.

Îmi dau seama că n-am descris-o încă pe dr. G. Luându-mă după datele din dosarul pe care-l citisem, trebuia să aibă măcar cincizeci și un pic de ani, dar nu i-ai fi dat mai mult de patruzeci, avea păr castaniu care-i ajungea până la umeri, ochi verzi sfredelitori și un chip rotund și ușor supt. De asemenea, era foarte înaltă – era mai înaltă decât mine, având în picioare pantofii aceia eleganți și negri cu toc – și era deosebit de suplă, silueta ei părând să aparțină mai degrabă unei sportive olimpice decât unei doctorițe. Dacă aș fi fost mai în vârstă, aș fi fost probabil atras de ea, însă la cum stăteau lucrurile, ochii ei de șoim mă făceau doar conștient de cât de cumplit de tânăr și de lipsit de experiență eram. Mă simțeam de parcă eram radiografiat de o mașinărie care mă judeca.

După câteva clipe în care m-a privit cu luare-aminte, a vorbit.

— Presupun că era o chestiune inevitabilă. Așadar, spune-mi. De ce vrei să practici psihoterapia pe un pacient nevindecabil?

— Ei bine, i-am zis, nu sunt întru totul convins că e nevindecabil.

— De unde știi? Ai vorbit cu el?

— Nu.

— De ce nu?

Am rămas cu gura căscată.

— Păi, am presupus că aș fi fost concediat până și pentru intenția de a face asta, având în vedere că am fost amenințat să stau deoparte.

— Cine te-a amenințat?

— Ei bine… dr. P., după cum ați văzut. Și Nessie.

— A, a făcut dr. G. Ei bine, chiar dacă a preluat numeroase sarcini, îți spun cu siguranță că Nessie O'S. nu avea autoritatea să dea pe nimeni afară. Ai fi putut să iei cheia și să-l fi vizitat pe Joe oricând ai fi vrut.

Am clipit.

— Vreți să spuneți că nu există vreo procedură specială?

— A, ba da, ca să-l *tratezi,* a răspuns dr. G. Dar ca să intri pur și simplu la el în cameră? Nu. Cred că majoritatea oamenilor sunt ținuți la depărtare de un soi de combinație de teamă de Bruce, teamă de Nessie și teamă de poveștile care circulă pe seama lui Joe însuși. Aceia care chiar merg rareori rămân acolo mai mult de câteva minute dacă nu e nevoie de asta, iar cei care sunt nevoiți să rămână… ei bine, ai văzut ce-a pățit Nessie.

— Mda, i-am răspuns. Am văzut.

Și-a aplecat capul către mine.

— Și asta nu te descurajează? Nu ți-e teamă c-ai să pățești și tu același lucru?

— Nu, i-am zis. Dimpotrivă, ceea ce i s-a întâmplat mă face s-o iau personal.

— Înțeleg, a spus dr. G. Bun, următoarea întrebare, atunci. N-ai vorbit cu Joe. I-ai văzut dosarul?

— Nu, am răspuns pe nerăsuflate, însă ceva din ceea ce am spus trebuie să-mi fi trădat minciuna, fiindcă s-a uitat urât la mine.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să ascult un doctor începător cum mă minte. Data viitoare încearcă să spui adevărul, altfel întâlnirea s-a încheiat.

Am înghițit în sec.

— Bine, am zis. Da.

— Mai bine. Deci dacă l-ai citit și încă îți dorești să lucrezi cu el, înseamnă că te-ai gândit la un diagnostic. Ești drăguț să-mi aduci la cunoștință ce anume ai observat care ne-a scăpat celorlalți după douăzeci de ani de cercetări?

Era o capcană.

— Nu cred că v-a scăpat nimic, am răspuns cu precauție. Dar conform dosarului, a fost tratat ultima oară la finalul anilor ’70. *DSM*-ul a fost actualizat de-atunci, după cum știți prea bine.

— Nu mă mai lua de sus și treci la subiect.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Cred că e posibil ca diagnosticul pe care l-ați pus prima dată să fi fost corect și se poate să avem doar de-a face cu un sociopat din cale-afară de rafinat. Mai rafinat decât se credea în anii ’70 că pot să fie. E clar că suferă și de o tulburare de personalitate sadică și e posibil să aibă un soi de progerie psihologică ce-l face să pară mai matur. Aspectul cel mai ciudat e abilitatea lui de a le provoca halucinații celor din jurul său, ceea ce e rar, dar posibil. O altă sugestie ar fi să probați dacă suferă de vreo tulburare a felului în care reproduce emoțiile celorlalți…

A ridicat o mână ca să mă oprească.

— Greșit. Nu-ți reproșez că ai încercat, dar tot te înșeli. Și, dacă e să fiu sinceră, oricum n-ai fi putut să nimerești răspunsul. N-ai văzut dosarul.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu m-ați făcut adineauri să mărturisesc că l-am citit?

— Dosarul pe care l-ai văzut nu e cel complet. Nu sunt fraieră. Știu că oamenii găsesc o dată la câțiva ani metode prin care să păcălească sistemul

și să se uite la ce se află acolo. Așa că în loc să elimin dosarul, am lăsat acolo un calup incomplet de documente, știind că ar urma să-i sperie pe aproape toți cei care ar avea acces la ele din curiozitate. N-ai văzut decât ceea ce am vrut eu să vezi. Nimic mai mult.

Am clipit năuc.

— Cât mai este din dosar?

— Celelalte documente sunt ceva mai punctuale și mai tehnice decât cele pe care le-ai văzut. Apoi mai sunt, desigur, și cele două casete audio. Că veni vorba, mulțumită lor mi-am dat seama că mă minți. Fiindcă de fiecare dată când cineva întreabă de acele numere din dosar, toți funcționarii noștri de la arhivă știu că trebuie să mă anunțe. Nu au habar de ce e nevoie să facă asta, dar sunt convinsă că tu îți dai seama.

— Singura cale prin care ar ști cineva de acele numere ar fi să vadă dosarul înainte, am spus descumpănit.

A încuviințat.

— Ceea ce înseamnă că știam că l-ai citit înainte să fi intrat în biroul ăsta.

S-a lăsat pe spate în scaunul doctorului P. și mi-a aruncat o privire mulțumită și sfredelitoare. M-am întrebat dacă așa se simțea un șoarece la care se holba o pisică.

— Bun, a spus ea cu repeziciune, acum, că am stabilit că din această încăpere eu sunt cea care are acces la majoritatea informațiilor, dincolo de faptul că ai presupus că am fost prea tâmpiți ca să observăm ceva doar fiindcă nu era consemnat încă în *DSM* sau că n-am luat în considerare posibilitatea de a suferi de o combinație de afecțiuni rare pe care oricine le-ar fi respins după douăzeci de ani… de ce te-aș lăsa să te apropii de un pacient pe care l-am izolat de restul personalului din subordinea mea? Și, te rog, de data asta pleacă de la presupunerea că motivele mele sunt unele *inteligente.*

— Cred… am făcut o pauză ca să-mi adun gândurile. Cred că nu prea are sens să întreb doar care sunt, de fapt, acele motive.

— Nu, m-aș bucura să întrebi, mi-a răspuns și, spre surprinderea mea, a zâmbit. Să presupunem că deocamdată nu are rost, dar apreciez că ai pus o întrebare în loc să te pripești să dai un răspuns de data asta. Primești un punct în plus. Totuși, aș vrea să ghicești care e răspunsul, iar dacă nu e destul de perspicace, poate îți voi spune.

Am stat să mă gândesc.

— Ei bine, sunt unele aspecte ale felului în care e tratat care nu prea se leagă. Voi presupune că ele sunt de la sine înțelese, așa că dați-mi voie să văd dacă pot folosi asta drept punct de plecare.

N-a spus nimic, dar nici n-a încetat să zâmbească. Fie mă aflam pe drumul cel bun, fie mă înșelam într-așa hal încât era amuzant.

— Să pornim de la faptul că mi-ați spus că oricine poate să vorbească cu el dacă își dorește, dar nimeni n-o face, am zis. Cu toate acestea, i-am mărturisit doctorului P. că vreau să încerc niște ședințe de psihoterapie cu Joe și și-a pierdut cumpătul. Teoretic, acestea nu ar putea fi nimic altceva decât un dialog cu pacientul, însă dacă oricui îi e permis să vorbească cu el, atunci asta înseamnă că socotiți că el are nevoie de altceva decât psihoterapie și medicamente, sau cel puțin că, pe lângă acestea, ar mai fi nevoie de un supliment. De unul care cere din partea spitalului mai multe resurse decât timpul acordat de un medic sau decât o prescripție medicală.

— Nu ești pe calea cea bună, a zis ea, clătinând ușor din cap.

Străduindu-mă să nu mă crispez, am început din nou.

— Bun, poate că e suficient să fie tratat doar cu psihoterapie și medicamente, am spus, vorbind mai rar de data aceasta, ca și cum aș fi încercat să pun cap la cap toate informațiile. Cu toate acestea, tot

vă luptați din răsputeri să descurajați oamenii să vorbească cu el, așa că pun pariu că până și asta e o activitate periculoasă. Însă chiar dacă interacțiunile scurte cu el nu fac niciun rău, psihoterapia presupune mai mult decât niște conversații aiurea cu un pacient. Pot să mă duc la un pacient care suferă de catatonie și să încep să vorbesc cu el, dar asta nu-l face pacientul *meu.* Nu sunt răspunzător doar fiindcă am încercat să vorbesc cu el. Însă dacă îl preiau în mod oficial ca pacient, atunci îmi asum mult mai multă responsabilitate, atât pentru tratamentul pe care îl ia, cât și pentru eficacitatea acestuia. Poate că familia lui ne-ar putea da în judecată dacă am face ceva cu adevărat grav. *Pe de altă parte…*

Începea să dea semne că voia să mă întrerupă, așa că ultimele patru cuvinte pe care le-am rostit au sunat, poate, mai panicate decât ar fi trebuit, însă au avut efectul dorit. Și-a închis gura și a continuat să mă asculte. Am expirat ușor.

— Pe de altă parte, am continuat, credeți deja că e nevindecabil, deci presupun că alți doctori au apelat deja la toate metodele pe care le-au avut la îndemână pentru a-l trata și n-a fost încă luat din grija dumneavoastră, așa că nu cred că vă faceți griji cu privire la eventualele nemulțumiri din partea familiei lui. Ceea ce înseamnă că protejați pe altcineva.

Dintr-odată, mi-a picat fisa.

— Trebuie să fie altcineva! Fiindcă în dosarul lui e o notă de la ultimul director medical, adresată *dumneavoastră,* în care zice că și în cazul în care familia lui ar înceta să-i mai plătească spitalizarea, el ar trebui să fie ținut aici pe cheltuiala spitalului, ca să feriți lumea de afară de el. Însă asta tot nu explică de ce încercați din răsputeri să împiedicați alți doctori să-l preia ca pacient. E de datoria noastră să ne ocupăm de lucruri cu care majoritatea oamenilor nu s-ar descurca.

Vorbeam cu un așa zel, încât mă îndoiesc că ar fi putut să mă oprească chiar dacă și-ar fi dorit s-o facă. Dar n-a dat niciun semn c-ar fi vrut. Dimpotrivă, părea aproape mândră.

— Doar dacă problema nu e cumva chiar *mai* periculoasă în ceea ce ne privește, am continuat. Caz în care nu e o problemă cu care să te confrunți în mod obișnuit la un pacient cu probleme psihice, dar e destul de des întâlnită atunci când ai de-a face cu cineva care e plasat în carantină din cauză că suferă de o boală extrem de contagioasă. Accesul la acei pacienți chiar *este* interzis tuturor, cu excepția celor care urmează procedurile corespunzătoare pentru a-i trata în siguranță, din cauza riscului ridicat care provine de la o expunere îndelungată. La fel cum dacă doar te afli timp de câteva minute în aceeași încăpere cu un pacient bolnav de Ebola nu înseamnă neapărat că te vei îmbolnăvi, dar dacă-ți petreci câteva ore acolo încercând să-l tratezi fără să respecți măsurile care trebuie urmate, te condamni, practic, la moarte.

În mod asemănător, judecând după felul în care ați organizat totul, probabil că nu e niciun pericol dacă cineva vorbește doar câteva minute cu pacientul acesta. Dar am văzut ce au pățit Graham, infirmierul, și Nessie. Ea a fost expusă la pacient în fiecare noapte și a sfârșit prin a se sinucide. Ceea ce înseamnă că vă faceți griji ca nu cumva să-l preluăm ca pacient, fiindcă asta înseamnă că vom fi expuși perioade îndelungate, iar asta crește riscul ca el să ne determine să facem ceva asemănător cu ce a făcut Nessie.

M-am oprit brusc și am simțit cum mă trece un fior neplăcut.

— Doamnă doctor G., dacă au mai fost și alții care l-au tratat… ăăă… pot să întreb ce s-a întâmplat cu ei?

Și-a ridicat mâinile și a bătut lent din palme.

— Ei bine, *iată* o întrebare la care pot să răspund. A rostit cuvintele cu blândețe. Nu mai

avea un ton dur, ci unul sumbru. Pentru asta, va trebui să vii cu mine.

S-a ridicat și a ieșit cu pași repezi din biroul doctorului P., fără să se uite dacă o urmam. Am părăsit biroul în fugă și am ajuns-o din urmă la ascensor. Am urcat în liniște la ultimul etaj, după care am mers la ea în birou. După ce a descuiat un sertar, a scos de acolo un dosar gros din carton și l-a deschis.

— Dr. A. i-a pus, firește, primul diagnostic, sau, mă rog, cel puțin a încercat să facă asta, mi-a zis. Dar probabil că ai observat pauza de patru ani care a urmat după aceea. Ei bine, mă crezi sau nu, nu l-am lăsat pe Joe complet singur în tot acel timp. Au fost oameni care chiar au încercat să-l trateze. De fapt…

A înghițit în sec.

— Eu am fost prima dintre ei. La fel ca tine, abia începusem munca la spital, iar dr. A. m-a trimis să fac o încercare. Absolvisem prima din anul meu, am avut rezultate excelente la rezidențiat și la supraspecializarea pe care mi-o alesesem, iar spitalele de psihiatrie erau mai bine finanțate pe-atunci, așa că și-au permis să aducă cei mai buni oameni. Nu ești singurul acuzat adesea că ești cel mai deștept din încăpere.

A aruncat o privire în partea dreaptă, iar eu mi-am ridicat ochii și i-am zărit diplomele. Diplomă de doctor în medicină și specialist. *Veritas*. În plus, își făcuse rezidențiatul la cel mai bun spital din țară, urmase un curs de specializare și avea două licențe de practică distincte. Era o savantă adevărată.

— Dr. A. avea dreptate. Eram cea mai deșteaptă din încăpere. Dar asta nu m-a împiedicat să înghit un flacon cu pastile din biroul asistentei la doar patru luni de când începusem tratamentul lui Joe. După aceea, dr. A. m-a retras și mi-a acordat concediu medical obligatoriu pe motive psihologice, plătit, ca să pot să mă duc la

psihoterapie și să mă recuperez după acea experiență. Mi-am mai petrecut câteva luni la o clinică privată, pe urmă m-am întors și n-am mai fost pusă să interacționez vreodată cu Joe. Doctorul care a urmat după mine și-a petrecut un an încercând să-l trateze. Perioada s-a încheiat când acesta n-a mai venit la lucru. A fost găsit două zile mai târziu, după ce l-am dat dispărut în mod oficial. Polițiștii l-au descoperit ascunzându-se în casă, suferind, din câte înțeleg, de ceea ce trebuie să fi fost efectele secundare ale unui episod psihotic. Zic „din câte înțeleg" deoarece în clipa când au intrat la el în casă, s-a năpustit la ei înarmat cu un cuțit, iar aceștia n-au avut de ales și l-au împușcat mortal.

S-a oprit din vorbit, mi-a aruncat o privire plină de înțeles, pe urmă a continuat.

— Următoarea doctoriță care l-a tratat pe Joe a rezistat doar șase luni, după care a început să sufere de catatonie și a trebuit să fie internată aici. Aș zice că ai fi putut s-o tratezi fără să știi, doar că a reușit să pună cumva mâna pe un obiect ascuțit și și-a tăiat gâtul cam cu o lună înainte să fi venit tu. În fine, după ea, am alocat pe cineva un pic mai aspru care să se ocupe de cazul lui Joe. Avea pregătire în domeniul militar și a venit la noi de la un spital unde își concentrase eforturile asupra criminalilor bolnavi psihic. A rezistat optsprezece luni înainte să ne trimită o scrisoare pe care scrisese o singură frază și prin care și-a dat demisia, după care și-a tras un glonț în cap.

A ajuns la capătul paginii și a oftat din greu.

— După aceea, Thomas, pardon, dr. A. a decis să preia el însuși cazul. Și, spre cinstea lui, chiar a supraviețuit experienței. Cu toate acestea, tot a oprit tratamentul după opt luni. Iar câțiva ani mai târziu, înainte să-și dea demisia din funcția de director medical, s-a alăturat consiliului ca să se asigure că toți ceilalți care urmau să ocupe funcția de director medical în urma lui aveau să semneze

un contract prin care promiteau să nu aloce altcuiva cazul lui Joe înainte să intervieveze ei înșiși fiecare doritor, ca să vadă dacă era potrivit. La fel ca predecesorii mei, m-am supus și am refuzat să-i aloc doctori lui Joe în lipsa unui astfel de test. Fiindcă ai dreptate. Nebunia lui e contagioasă. Am văzut cum mi-a distrus colegii și chiar pe omul care mi-a fost mentor și care m-a pregătit pentru slujba pe care o am azi. Iar pe mine aproape că m-a nimicit.

I-am întâlnit privirea, iar pentru o clipă am zărit ceva dincolo de femeia distantă și aprigă pe care o cunoscusem. Am văzut o doctoriță tânără, supărată, înfrântă, care crezuse că era strălucită, așa cum credeam și eu, și care nu putuse să facă altceva decât să privească neajutorată în timp ce un pacient a distrus atât viața ei, cât și pe a celor din jurul ei.

— Mă testați, am spus cu o voce scăzută.

A încuviințat.

— Doamnă doctor G., ce anume le face oamenilor? Dacă nebunia lui e atât de contagioasă, mi-ar plăcea să știu de ce anume ar trebui să-mi fie teamă. Poate aș putea să mă feresc.

A ridicat brusc din sprâncene și mi-a aruncat un zâmbet amar.

— Mi-e teamă că nu am niciun răspuns la întrebarea asta, Parker, mi-a zis. Din păcate, e o întrebare la care doar tu poți să răspunzi, și ai câștigat dreptul acesta, oricât aș detesta ideea de a pune pe altcineva în pericol. Dar ai dat dovadă de îndeajuns de multă minte ca să lași impresia că s-ar putea, probabil, să fii capabil să faci ceva cu el. Așa că dă-mi voie să te-ntreb – de ce anume ți-e cel mai frică?

— Ăăă…

Am încercat să mă gândesc, dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Nu… nu știu.

— Îmi pare rău, nu merge așa, mi-a spus. Dacă vei încerca psihoterapia cu el, va trebui ca, înainte, să cunoști răspunsul la întrebarea aceasta. E prima ta linie de apărare. De fapt, dacă-l vei trata, va fi și prima mea linie de apărare, deoarece dacă nu cunosc răspunsul la întrebarea aceasta, nu voi ști ce anume va sta la pândă prin secția mea după prima ședință de psihoterapie pe care o vei avea cu el. Încearcă din nou. Nu te pripi.

M-a trecut un fior din cap până-n picioare.

— Vreți să spuneți că poate pur și simplu să-și dea seama de orice…

— Răspunde. La. Întrebare.

Nu urma să primesc un răspuns afirmativ mai concret de-atât. Așa că m-am gândit. M-am gândit câteva minute bune, într-o liniște desăvârșită, fără ca dr. G. să mă fi întrerupt în vreun fel. Pe cât eram eu de încurcat de răspunsul pe care aveam să-l ofer, pe-atât părea ea de fascinată de acesta. M-am gândit la toate variantele obișnuite, desigur – teama de înec, de insecte, de foc –, dar un lucru a continuat să se insinueze cu forța în mintea mea: imaginea mamei din camera ei de spital. Nu era decât un răspuns pe care puteam să-l dau.

— Cel mai teamă mi-e de neputința de a-i proteja pe cei la care țin, am spus într-un sfârșit. Cea mai mare temere a mea e să nu am cum să salvez pe cineva.

Dr. G. a ridicat din sprâncene cu adevărat surprinsă.

— Interesant, mi-a zis. În momentul de față există cineva dintre oamenii mei la care ții într-o asemenea măsură încât ai suferi dacă ar fi să moară? Nu te obosi să fii politicos.

Simțindu-mă iritat în ciuda ultimei ei observații, am clătinat din cap. Ea a încuviințat.

— Mă gândeam eu. Nici n-ai ajuns aici de multă vreme, mi-a zis. Fii cu băgare de seamă să nu te atașezi de cineva în vreun fel în perioada următoare.

Fără să mai adauge ceva, a luat o foaie goală de hârtie de la ea de pe birou, a mâzgălit ceva pe ea, s-a semnat și mi-a înmânat-o.

— Du-i asta doctorului P. De-acum încolo, tu ești noul doctor al lui Joe, mi-a spus. Îți voi lua cazul dacă-mi vei cere asta, cu o singură condiție. Trebuie să stabilești o întâlnire cu mine și să-mi spui în cele mai mici și mai precise detalii pe care mi le poți oferi ce anume a făcut de te-a condus la concluzia că nu ești potrivit să-i fii medic psihiatru.

A cotrobăit printr-un sertar, a scos cele două casete audio și mi le-a îndesat în palmă, alături de restul documentelor lipsă din dosarul pacientului.

— Ah, și… Parker? Încearcă să nu te sinucizi înainte de asta, mi-a zis, privindu-mă în ochi. Acum vezi unde s-a ascuns Bruce de îmbufnare și dă-i bilețelul ăsta.

L-am găsit pe dr. P. șezând pe unul dintre scaunele din anticamera secției, arătând profund nemulțumit și îngrozitor de obosit. Când m-am apropiat de scaunul pe care ședea, a mârâit indispus ca să-mi dea de înțeles că mă observase, dar nu s-a întors către mine.

— Acum ce mai e, copil-minune? m-a întrebat. Ai terminat discuția intimă dintre tine și șefă? Ai venit să-ți strângi catrafusele?

N-am știut cum să reacționez, așa că i-am întins bilețelul peste umăr. L-a luat, l-a citit și s-a cocârjat în scaun ca unul care tocmai aflase că o rudă apropiată îi fusese ucisă. Pe urmă s-a întors să mă privească, și pentru prima oară expresia lui n-a fost una ostilă sau furioasă. În schimb, în privirea lui nu se puteau citi decât înfrângere și teamă.

— Măi să fie, a zis el, expirând lung. Rose trebuie să creadă că ești atât de deștept pe cât te dai. Păcat. Fiindcă știu că ești cel mai tâmpit și mai țicnit nenorocit din secția asta din cauză că vrei să-ncerci așa ceva. Ei bine, acum vom afla cu exactitate cât de prost ești. Să ai doar grijă ca nu

cumva ciudatul tău nou-nouț să te facă să rămâi în urmă cu celelalte îndatoriri ale tale. Mă aștept să te ții de toate cele pe care mi le-ai propus.

Am încuviințat.

— Desigur. Mai sunt alte lucruri pe care doriți să le discutăm, referitoare la lista cu noii pacienți și orele de lucru pe care v-am propus-o?

A râs cu un glas spart.

— Nu, puștiule, nu, nu doresc. Acum nu-mi mai irosi timpul și du-te să te ocupi de noile tale îndatoriri. Chiar și de Joe.

Mi-a aruncat un zâmbet crispat și sec.

— Mă gândesc că n-ai nevoie să te îndrume cineva către camera lui, nu?

Avea dreptate. N-aveam nevoie.

24 martie 2008

Uau! Bun, trebuie să scriu rapid partea asta, fiindcă altfel n-am s-o termin niciodată. O să mă trezesc al naibii de mahmur, dar mă doare-n cur de asta. E un fel de chimioterapie pentru suflet să aștern toate astea pe hârtie. Doare al dracu' de tare, dar mă purifică de ceva mult mai rău. Oricum aș lua-o, n-are rost s-o mai amân, așa că hai să discutăm despre prima mea întâlnire cu Joe. Și da, am încercat să scriu episodul acesta exact așa cum mi-l amintesc, însă n-am avut, evident, un reportofon la mine, așa că dacă va fi nevoie să parafrazez puțin în anumite locuri ca să nu sune incoerent, mă gândesc că nu mă veți învinovăți.

Camera lui Joe nu întrunea aproape deloc caracteristicile clișeelor din filmele de groază, chiar dacă ocupantul ei inspira atât de multă teamă și era atât de disprețuit de restul personalului din spital. Într-adevăr, se afla la capătul unui coridor lung, ceea ce făcea ca fiecare om care se îndrepta către ea să aibă destulă vreme ca să chibzuiască cu groază crescândă la ceea ce făcea, însă sunt convins că fusese pus acolo în mod intenționat. Având în vedere ceea ce conținea până și varianta restrânsă a dosarului său, era logic ca Joe să fie ținut cât mai departe de ceilalți pacienți, iar fiindcă foarte puțini membri ai personalului din spital aveau contact cu el, avea cu atât mai mult sens ca el să fie ținut izolat. Și ținând cont de faptul că în dosarul lui era menționat că avea părinți înstăriți, poate că i se dăduse una dintre cele mai spațioase și mai bine iluminate camere din spital din considerație, în ciuda faptului că spitalul suferea frecvent de lipsă de paturi și spațiu.

Chiar și-așa, dacă aveți impresia că motivele astea mi-au calmat întrucâtva neliniștea care m-a cuprins când am făcut primii pași pe acel coridor, vă înșelați cumplit. Până în acel punct, Joe fusese

doar un puzzle intelectual îndepărtat, bun de imaginat și de emis teorii pe marginea lui. Însă acum eram în mod oficial doctorul lui. Și deși era poate prea târziu pentru o judecată lucidă, m-am impacientat dintr-odată la gândul primei întâlniri cu un pacient care făcuse victime nu doar printre ceilalți pacienți, ci și printre cei pregătiți să facă față nebuniei fără să le fie teamă. În mintea mea continuau să se învârtă vorbele pe care mi le spuseseră dr. G., dr. P. și mai cu seamă Nessie. În clipa când am ajuns la ușa lui, aproape că mă așteptam să fiu electrocutat atunci când am introdus cheia spitalului în broască și am apăsat clanța. Dar nu s-a întâmplat nimic de genul acesta.

La cât îi mersese faima, Joe nu arăta deloc periculos. Nu cred că avea mai mult de un metru șaptezeci și era cât se putea de slab fără să pară subnutrit. Avea o pleată blondă și dezordonată care nu părea să mai fi fost pieptănată de ani întregi și care-i cădea peste față.

Ședea cu spatele la mine pe unul dintre scaunele acelea ieftine pe care le întâlnești în spitale, iar când s-a ridicat și s-a întors, m-am așteptat ca chipul lui să aibă imprimat pe el vreun soi de teroare neașteptată. Dar am fost dezamăgit până și în privința asta. Avea un chip prelung, palid și osos, cu o bărbie moale și căzută, cu pomeți înalți și dinți ușor îngălbeniți. Ochii săi de un albastru palid păreau să arunce o privire pierdută și aproape la fel de absentă precum a unora dintre pacienții aflați în stări mai avansate de catatonie pe care-i văzusem.

Ne-am holbat unul la altul câteva clipe, după care am vorbit.

— Joe? m-am adresat, folosindu-mă de cel mai profesionist ton al meu. Eu sunt dr. H. Dr. G. m-a alocat pe mine pentru ședințele de psihoterapie cu tine, sper că e în regulă și pentru tine.

N-a spus nimic. N-a reacționat în niciun fel.

— Dacă am nimerit într-un moment prost, pot să vin…

— Ești tânăr.

Avea un o voce subțire, joasă și răgușită, de parcă de-abia ar fi folosit-o. Ar fi fost ușor neliniștitoare dacă n-ar fi fost înecată în amărăciune, lucru care îl făcea să pară și mai demn de milă.

Am încuviințat și i-am zâmbit ușor.

— Sunt, i-am zis pe un ton calm. Te deranjează asta?

A ridicat din umeri.

— Ceilalți nu erau la fel de tineri ca tine. Ar trebui să fiu impresionat?

Am clipit.

— Impresionat? De ce anume?

— Păi, trebuie să fi scos pe cineva din pepeni *într-un mare fel* dacă ai fost trimis aici la vârsta ta.

Fără să mă gândesc, am zâmbit. Mă pregătisem pentru ce era mai rău când am intrat în camera aceasta. Mă așteptasem să fiu abuzat verbal, provocat, să mi se recite fantezii neliniștitoare, ba chiar să fi încercat să le fi reprodus. Singurul lucru la care nu mă așteptasem era ca Joe să facă o glumă, și nicidecum să fie *amuzant.*

— S-ar putea să ai dreptate, dar de ce te-ar impresiona așa ceva?

Joe a ridicat din umeri.

— Mă impresionează oricine enervează oamenii care lucrează aici. Mă face să cred că ne asemănăm. Mai mult, orice vei fi făcut care i-a determinat să mă aloce *pe mine* ca pacient al tău trebuie să fi fost *al dracului* de nasol.

Chipul i s-a întunecat.

— Fie e ăsta motivul, fie *ea* s-a acrit și mai tare odată cu vârsta. Sau a devenit mai disperată.

— Cine?

— Știi tu cine, mi-a zis și a zâmbit cu amărăciune. Ea. Cea care mă ține încuiat aici. De

ce nu face bine să-mi taie și gâtul atunci? Pun pariu că le-a făcut asta multor altora.

— Dacă vorbești despre dr. G., eu…

— Ah, doctore, doctore, doctore, a zis Joe cu o voce înceată.

Apoi a plesnit peretele dintr-odată și a horcăit dezgustat.

— Ei bine, e o doctoriță de tot rahatul. Nu poate să vindece un pacient, așa că mă încuie aici, unde, zeci de ani la rând, de-abia dacă am avut cu cine să schimb o vorbă, apoi trimite pe cineva ca tine, care de-abia a scos capul din găoace. Lasă-mă să ghicesc. Ești cel mai strălucit doctor nou de prin preajmă și au impresia că poate tu, și doar tu, ai putea să mă vindeci?

N-ar fi trebuit să fiu surprins că-și dăduse seama de niște informații pe care eu le crezusem personale, dar am fost. Șocul trebuie să mi se fi citit pe chip, fiindcă a chicotit disprețuitor.

— Nu e ca și cum a trebuit să fiu magician ca să deduc asta, mi-a zis. Curva aia n-ar trimite pe cineva aici decât dintr-un singur motiv: fiindcă ar vrea să-l dea afară pe acel om. Știi că probabil mă aflu aici de pe vremea când tu erai în scutece, și de-atunci nimeni n-a avut habar ce să facă cu mine. Îți dai seama că știe că nu sunt „vindecabil”. Ești doar un miel trimis la sacrificat, care-i va oferi niște informații pe care să le poată raporta părinților mei buni de nimic, ca ei să continue să trimită bani, iar ea să se poată descotorosi de orice fețe tinere și strălucite care ar putea s-o pună într-o lumină proastă.

Am fost șocat. Felul în care se comporta cel mai temut pacient din spital nu era deloc așa cum îmi închipuisem. Da, era acru și nemulțumit, dar părea remarcabil de lucid, ba chiar în toate mințile. Nu arăta deloc ca și cum ar fi putut să provoace confuzie și teroare preț de mai bine de douăzeci de ani, ca să nu mai vorbim de faptul că nu părea că ar fi trebuit să fi rămas în grija spitalului. Mai

mult, observațiile sale mi-au lăsat un gust amar și m-au făcut să mă îndoiesc de ceea ce mi se spusese. Se putea ca toate poveștile care circulau pe seama lui să fi fost într-adevăr doar o mascaradă ingenioasă prin care să se păstreze un venit sigur pentru spital? Am ridicat o sprânceană.

— Joe, nu crezi că e nimic în neregulă cu tine?

— De unde dracu' să știu? a izbucnit el. Din câte-mi dau seama, toți ceilalți din jurul meu sunt cei care o iau razna! S-a întâmplat atât de des, încât mă întreb uneori dacă nu o fac cumva intenționat, doar ca să mă facă să înnebunesc naibii și eu ca ei, anticipând ce căcat urmează să facă cineva.

Felul în care a spus-o a sunat prea sincer ca să fi mințit și, în ciuda a tot ceea ce aflasem, a început să mi se facă milă de el. Totuși, unele povești pe care le auzisem îmi făcuseră o impresie îndeajuns de puternică încât să fiu precaut, așa că nu i-am răspuns imediat. Era mai bine dacă l-aș fi ținut de vorbă.

— Bun, hai, spune ce ai de spus, mi-a zis, râzând cu amărăciune. Sunt convins că, fără să-mi dau seama, am făcut ceva în ultimele câteva minute, ceva care te-a scos din fire.

Am scuturat din cap.

— Nu.

— Păi, să-mi bag piciorul de nu-i ditamai minunea. Dar văd cum ți se învârt rotițele în căpșorul acela deștept al tău. Haide, dă-i drumul. Ce te face să te schimonosești în halul ăsta?

Am ridicat din umeri.

— Sincer, nu știu ce să cred, Joe. Nu pari să fii vreun monstru, dar dosarul tău conține câteva chestii tulburătoare.

— Ah, da? a rânjit el. Trebuie s-o aud pe-asta. Ca de exemplu?

— Păi, nu cred că un om normal ar încerca să violeze un băiețel de șase ani în prima noapte în care împart aceeași cameră, i-am răspuns.

Joe a horcăit.

— Asta scrie în dosar că a pățit Nathan?

A trebuit să-mi ascund uluirea. Cineva atât de malefic și de lipsit de remușcări precum fusese descris Joe nu-și amintea de obicei numele unor victime anume după atât de mult timp. Ar fi putut să-și aducă aminte faptele, însă în general victimele erau atât de dezumanizate în mințile lor, încât nu se oboseau să le țină minte numele.

— Ce s-a întâmplat mai exact cu Nathan, Joe? l-am întrebat. Ce-ar fi să-mi prezinți versiunea ta a întâmplării?

Nu mi-a răspuns la început, ci s-a lăsat pe spate pe patul său, cu un gest de dezgust. După câteva momente de liniște, m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Înainte să-ți spun, mi-a zis, trebuie să te întreb un lucru.

— Da?

— N-ai cumva niște gumă de mestecat? Mi-a aruncat un zâmbet larg și strâmb. Nessie îmi dădea din când în când. Îmi ține un pic mintea ocupată. Mă face să suport mai bine plictiseala.

S-a întâmplat să am un pachet vechi și foarte scofâlcit de gumă într-un buzunar. L-am pescuit afară și i-am întins o lamelă. A luat-o, a desfăcut-o și și-a aruncat-o în gură cu o plăcere nedisimulată, după care mi-a zâmbit strâmb din nou.

— Mulțam, doctore, mi-a zis. Poate că ești totuși de treabă.

I-am zâmbit și eu, chiar dacă eram confuz.

— Deci… Nathan?

— Corect, Nathan. Joe mesteca gânditor. Păi, știu că asta spune o grămadă de lume, dar chestia e că… el s-a dat la mine.

— Îmi vine greu să cred una ca asta, joc. Avea șase ani. Tu aveai zece.

— Mda, mda, știu, e prea tânăr, mi-a răspuns enervat Joe, fluturând din mână de parcă ar fi vrut să alunge afirmația mea ca pe o muscă, dar crezi

că știa asta? Taică-su i-o trăgea de când învățase să meargă. Cred că doar avea impresia că era vorba despre iubire. În fine, mi-a spus că nu putea să adoarmă decât dacă „o băga cineva în el” înainte, și mi-a cerut s-o fac. Ei bine, eram copil și nu m-a dus capul mai mult de-atât. Nu e ca și cum ți se explică cum stau lucrurile cu sexul într-un loc ca ăsta, știi ce zic? Așa că am făcut-o. Dar fiindcă nu știam ce făceam și n-am avut nimic la îndemână ca s-o fac să intre mai ușor, a început să țipe. Infirmierii se aflau chiar lângă ușă, așa că n-am avut când să mă ridic de pe el. Și crezi că erau dispuși să mă asculte după ceea ce credeau că văzuseră?

Și-a dat ochii peste cap.

— Bănuiesc că n-ar trebui să mă plâng, fiindcă măcar nu voi muri virgin. Nu e tocmai felul în care aș fi ales să-mi pierd virginitatea, dar nu le putem avea pe toate.

Deși contravenea logicii mele, a trebuit să recunosc că povestea părea plauzibilă. Cu toate acestea, erau prea multe în dosarul acela, ca toate să fi fost nimic altceva decât neînțelegeri. Am insistat mai departe.

— Chiar dacă te cred, Joe, i-am zis, nu e ca și cum ăsta ar fi singurul lucru. Doctorii tăi mor sau înnebunesc încontinuu.

— Și crezi că eu sunt vinovat pentru asta? m-a întrebat Joe. A gesticulat arătând exasperat către corpul lui. Ți se pare că sunt amenințător, doctore?

— Nu, am răspuns, însă dacă te joci cu nervii lor[3]…

— Dacă fac ce?

Corect, s-ar putea ca noțiunea să nu-i fi fost cunoscută. Mă-ndoiesc că i-a arătat cineva filmul.

— Vreau să zic dacă încerci în mod intenționat să-i înnebunești.

A pufnit disprețuitor.

— Niște porcării. Nu s-au sinucis fiindcă eram eu nebun. S-au sinucis deoarece ei, și toți ceilalți

care au lucrat vreodată la cazul meu, știau că eram în toate mințile.

Am rămas cu gura căscată înainte să apuc să mă controlez. Când m-a văzut, Joe a izbucnit într-un hohot de râs.

— Ah, știu, știu, sună ridicol, dar crede-mă, e adevărat. Și a fost adevărat de când m-au lăsat aici pentru a doua oară nenorociții ăia de părinți ai mei ca să se descotorosească de mine, pentru că nu știau ce să facă cu mine și au instruit doctorii să născocească un motiv pentru care să mă țină aici. Ei bine, cum ăștia erau niște nenorociți lacomi, au inventat tot felul de rahaturi, dar măcar știau la început că totul nu era decât o mare farsă, înainte să vină ea.

A scos un mârâit gutural și a scuipat pe podea, după care a continuat.

— Doctore, știi ce urma eu să fiu înainte ca scumpa ta dr. G. să lucreze aici? Urma să fiu cazul târfă. Ticălosul ăla înfumurat de doctor A. a impus o regulă mai mult sau mai puțin oficială ca doar cei mai slabi doctori să fie numiți să lucreze cu mine, fiindcă nimeni nu-și dorea să facă psihoterapie cu un pacient în toate mințile care era ținut aici doar pentru că părinții ceruseră acest lucru. Pune-o pe seama ghinionului meu că dr. G. a fost prima care a primit sarcina asta. Fiindcă dă-mi voie să-ți spun un lucru: Dr. G? Ea era mult prea ambițioasă ca să-și irosească timpul cu asta. Așa că ce face? Născocește o povestioară despre cât de înspăimântător este să-i fiu pacient, apoi lasă un bilet de adio cu privire la asta acolo unde îl vor găsi ceilalți doctori, și ce să vezi, intră în concediu medical, are posibilitatea să lucreze cu pacienți adevărați când se întoarce, iar eu trec de la a fi cazul de care nu-i pasă nimănui la cazul despre care nimeni nu îndrăznește să vorbească. Așa că ce fac ei? Încep să-mi trimită doctori pe care vor să-i dea afară, fiindcă asta le va oferi o scuză ca să scape de acei bieți idioți. Iar doctorii aceia știau că

dacă nu reușeau să mă vindece, târfa aceea și mentorul ei frigid s-ar fi asigurat că n-ar mai fi putut să profeseze în veci, dar de îndată ce au stat de vorbă cu mine, și-au dat seama că nu aveau cum să facă una ca asta, deoarece nu aveau ce să vindece. Cei care au rezistat cel mai mult au fost aceia care au putut să se convingă să căpușeze numai de ciudă locul ăsta. Cu cât au putut să trăiască mai mult cu gândul acesta, cu atât au rămas mai mult prin preajmă. Și a trebuit să fiu martor la felul în care singurii oameni cărora le-a păsat câtuși de puțin de mine și-au pierdut mințile în procesul acesta.

Încă aveam îndoieli, dar dintr-un oarecare motiv, cu cât vorbea Joe mai mult, cu-atât empatizam mai mult cu el. Dacă trebuia să ghicesc ce anume îl făcea atât de simpatic, aș zice că era comportamentul lui. Nu prea reușesc să ilustrez asta aici, dar chiar dacă, teoretic, el se apăra, glasul lui tot suna spart și resemnat, de parcă știa că chiar dacă l-aș fi crezut, n-ar fi ajutat cu nimic. De parcă își lua apărarea pe pilot automat. Și fiindcă felul în care vorbea era atât de lipsit de speranță, am fost mai dispus să cred că era sincer. Privind în urmă, ar fi trebuit să-mi dau seama că asta ar fi putut la fel de bine să fi fost o tehnică de manipulare a unui psihopat, însă având în vedere cât de nepregătit mă prinsese și cât de lipsit de experiență eram, am fost probabil mult mai ușor impresionabil decât ar fi trebuit să fiu.

Acestea fiind spuse, nu eram complet naiv.

Știam că orice pacient care nu suferă de forme acute de iluzionare sau catatonie poate să lase o foarte bună primă impresie. Așa că pentru următoarele patruzeci și cinci de minute am încercat să conduc discuția în așa fel încât să observ dacă Joe ar fi indicat semnele vreunei boli psihice latente severe, unele pe care doar un profesionist le-ar fi observat. Dar și-aici m-am lovit de o fundătură. Joe n-a dat niciun semn de

boală mintală în afară de forme ușoare de depresie și agorafobie, amândouă fiind de așteptat din partea unui pacient care fusese ținut încuiat mai bine de douăzeci de ani și care-a avut de-a face cu doctori a căror sănătate mintală s-a deteriorat treptat.

E adevărat, un psihopat foarte priceput ar fi putut să simuleze toate astea, dar Joe n-a dat de bănuit că ar fi fost cazul de așa ceva. De pildă, îmi amintesc că în timpul primei noastre discuții o pasăre s-a izbit de geamul lui și a rămas năucă. Un psihopat n-ar fi reacționat deloc, dar Joe a mers la fereastră și s-a uitat îngrijorat, cu fața lipită de geam, până când pasărea și-a revenit și și-a luat zborul. Mi-ar fi fost greu să-mi închipui un semnal mai clar că omul era capabil să empatizeze într-un mod sănătos.

Concluzia a fost că atunci când am închis ușa camerei lui Joe după prima noastră întâlnire, mi-a fost greață, însă nu dintr-un motiv pe care-l anticipasem. Adevărul era că în ciuda tuturor poveștilor îngrozitoare care se aflau în dosarul lui, n-am văzut absolut nicio dovadă că acest om era altceva decât un țap ispășitor cumplit de singur, abandonat de părinți și transformat în principala ciudățenie a unui spital subfinanțat care ducea lipsă de personal. Date fiind condițiile, în mod normal i-aș fi recomandat superiorului meu să-l externeze, însă dacă fie și numai o parte din ceea ce spusese Joe era adevărat, aceasta ar fi fost cu siguranță o decizie proastă. Dacă avea dreptate, atunci spitalul n-avea să-i dea drumul unei astfel de mașinării de făcut bani, chiar dacă era în toate mințile.

Pe de altă parte, nu avuseserăm decât o ședință, iar acuzațiile care i se aduceau erau numeroase. M-am hotărât să țin astfel de ședințe cu el timp de o lună, înainte să decid să fac ceva radical. Poate că-l nimerisem pur și simplu într-o pasă bună, iar în scurt timp avea să se transforme în bestia aceea

născătoare de coșmaruri care era descrisă în dosar. În plus, nu ascultasem încă acele casete audio din dosarul său complet, și nici nu citisem notele necenzurate de la medicii curanți, pe care mi le dăduse dr. G.

N-ar trebui să recunosc asta, însă am luat dosarul lui cu mine acasă. Dacă dr. G. îl ținea încuiat într-un sertar din biroul ei, care era, de asemenea, încuiat de obicei, nu m-aș fi simțit liniștit dacă l-aș fi lăsat la mine în cabinet. Biroul meu ponosit nu putea fi încuiat, și se știa că nu-mi luam cine știe ce măsuri de precauție față de cabinetul meu, fiindcă toate dosarele mai noi ale pacienților erau digitalizate și nu lăsam la vedere nimic care să fi fost confidențial sau valoros.

N-am putut să mă pun pe citit imediat ce-am ajuns acasă. Noaptea aceea a fost extrem de dificilă pentru mine și Jocelyn. Nu apucaserăm să mai petrecem mult timp împreună din cauză că eu aveam o slujbă nouă, care includea obsesia pe care o dezvoltasem pentru Joe, iar ea era consumată de proiectul la care lucra. Cred că a fost săptămâna în care a cedat și mi-a spus că profesorul ei îi făcuse zob partea din lucrare la care scrisese de un an de zile. Mentorii trebuiau să-și sprijine masteranzii, dar acest membru al comitetului era un ticălos neînduplecat care-i critica încontinuu și munca, dar și pe ea. Bănuiesc că și-ar fi dorit să se culce cu ea, sau cel puțin că se simțea intimidat de ea. Sau poate că așa credea el că era normal, având în vedere că o mulțime de programe dintr-acestea de specializare au niște tradiții ciudate de abuzuri prin care toată lumea trebuie să treacă, un fel de „a te căli”.

Ne-am certat, dar n-am stat mult timp supărați unul pe celălalt. M-a îndemnat să vorbesc despre coșmarul pe care-l avusesem și care o trezise, iar eu am îndemnat-o să-mi spună despre problemele pe care le avea cu profesorul ei. La final, am fost amândoi atât de obosiți, încât am adormit culcușiți

unul lângă celălalt și n-am mai lucrat niciunul în seara aceea.

Nu m-am apucat de materialul despre Joe decât în noaptea următoare, și am decis să încep cu casetele audio. Mi-am zis că prima ședință de psihoterapie cu Joe – cea în care părea că suferă doar de coșmaruri – ar fi putut să-mi ofere niște indicii care să le fi scăpat celorlalți doctori din cauza banalității ei aparente.

Caseta audio cu înregistrarea primei ședințe cu Joe era veche, sunetul se auzea destul de distorsionat, și mi-a fost teamă că n-avea să se-audă nimic atunci când am introdus-o în casetofon. Totuși, după ce a zbârnâit și a huruit un pic, bobinele au început să se învârtă, iar din boxe a început să se audă sunetul slab al vocii unui bărbat cu accent de pe Coasta de Est.

> Bună, Joe, numele meu e dr. A. Părinții tăi îmi spun că al probleme cu somnul.

A fost un interval scurt în care mi-am închipuit că Joe trebuie să fi încuviințat, fiindcă dr. A. a continuat să vorbească.

> Poți să-mi spui de ce se-ntâmplă asta?

A mai urmat o pauză scurtă, după care a răspuns o voce de copil.

> Nu mă lasă chestia din perete.
>
> A: înțeleg. Îmi pare rău să aud asta. Ai putea să-mi povestești despre chestia din pereții tăi?
>
> J: E scârboasă.
>
> A: Scârboasă? Cum așa?
>
> J: E pur și simplu scârboasă. Și îngrozitoare.
>
> A: Ceea ce vreau să te întreb e: poți s-o descrii?
>
> J: E mare și păroasă. Are ochi de muscă și două mâini mari și superputernice de păianjen, cu niște degete foarte lungi. Are corp de vierme.

M-am cutremurat fără să vreau. Era o imagine mentală destul de urâtă chiar și pentru un puști cu o imaginație bogată. Chiar și-așa, Joe fusese diagnosticat cu entomofobie severă, așa că asta părea o exprimare firească a acelei temeri. Până acum nu aveam niciun motiv să cred că era altceva mai mult decât un copil obișnuit de sperios. Se părea că și dr. A. fusese de aceeași părere.

A: Chiar sună înspăimântător. Și cât e de mare?

J: E mare! mai mare decât mașina lui tata!

A: Înțeleg. Și părinții tăi au văzut-o vreodată?

J: Nu. Se ascunde înapoi în pereți atunci când vin ei.

A: Încape ceva atât de mare în pereții tăi? Nu se sparg?

J: Se topește. Ca înghețata. Arată de parcă e în perete.

A: Înțeleg. Și arătarea asta ți-a lăsat semnele acelea pe brațe?

J: Da. Am încercat să-mi acopăr fața ca să n-o văd. Mi-a dat mâinile la o parte și m-a făcut să-mi deschid ochii cu degetele ei.

A: De ce a făcut asta?

J: Îi place când mă simt rău. De aceea nu mă lasă să dorm.

A: Ce vrei să spui?

J: Mănâncă gândurile rele.

Uufff! Dacă n-ar fi fost încuiat într-un spital, puștiul ăsta ar fi putut deveni un autor de horror formidabil.

Era, de asemenea, complet obișnuit, spre marea mea nemulțumire. Pe măsură ce am ascultat, am zâmbit, gândindu-mă cât de curajos era puștiul ăsta. Am observat, de asemenea, că informația de pe casetă corespundea în mare parte cu observațiile din dosar și că nimic din timpul ședinței nu prefigura sub nicio formă ororile pe care băiatul acesta avea să le provoace în spital după a doua lui internare. De fapt, dacă era să judec strict după casetă, tot ce a urmat după

ședința aceea părea imposibil. Ceva nu se lega la povestea asta, lucru care mi-a stârnit bănuiala neplăcută că ceea ce-mi spusese Joe adultul despre faptul că i se înscenase totul putea să fi fost adevărat. Chiar și-așa, acesta nu era decât un set de informații. Ca să încerc să înțeleg ce anume devenise în mod limpede Joe în timpul captivității, trebuia să apelez la a doua casetă, cea înregistrată de infirmierul care petrecuse o noapte cu el.

La o primă privire, am observat într-adevăr ceva ce părea neobișnuit. Pe casetă fusese lipită o fâșie îngustă care părea să fi fost o bandă izolatoare foarte veche, pe care erau trecute următoarele cuvinte: „3 dimineața – 4 dimineața". Am fost nedumerit. De ce să fi înregistrat doar o oră? apoi mi-a picat fisa. Dosarul menționa că înregistrarea nu surprinsese nimic majoritatea timpului. Aceasta trebuie să fi fost singura casetă care conținea ceva de interes. Altfel, de ce ar fi păstrat-o? Ciulindu-mi urechile ca să surprind ceva în următoarea oră, am introdus caseta și am apăsat pe *play.*

După cum bănuiam, în primele douăzeci de minute nu s-a auzit aproape nimic în afară de o liniște completă, și de mai multe ori mi-am pierdut concentrarea și a trebuit să mă forțez să fiu din nou atent. În cele din urmă, am început să număr în șoaptă secundele, uitându-mă la ceasul de mână la intervale regulate de timp, ca să mă asigur că eram atent să surprind *ceva.* Când am ajuns la minutul douăzeci, caseta a părut să prindă viață, și am auzit într-adevăr ceva.

În primul rând, am auzit cum respira cineva, așa cum văzusem că scria și în dosar. Dr. A. nu exagerase: era, fără îndoială, sunetul cuiva care suferea un atac de panică. Am ascultat respirația timp de aproximativ treizeci de secunde, după care am auzit cum s-a foit ceva, iar pe urmă…

Pași. Pași grăbiți, de parcă alerga cineva, urmat de plesnitul unui obiect moale de unul tare. Pe fundal am auzit în continuare o respirație greoaie,

posibil a persoanei care tocmai alergase, apoi o voce răgușită care mormăia aceleași câteva înjurături din nou și din nou, pe un ton din ce în ce mai îngrozit. Apoi am auzit sunet de pași care s-au foit și, dintr-odată, la minutul treizeci, înregistrarea părea să se fi întrerupt cu totul.

Enervat, am derulat-o înapoi. Era evident ce auzisem. Infirmierului i se făcuse în mod clar frică să rămână până la finalul nopții, așa că o zbughise de-acolo – asta, presupunând că observațiile erau corecte. Se putea să fi decis să plece acasă și să se prefacă speriat, ca să păstreze vie legenda lui Joe. Totuși, pentru siguranță, mi-am zis să mai ascult încă o dată cele zece minute de activitate, ca să mă asigur că nu înțelesesem ceva greșit. De data aceasta, am luat o pereche de căști, le-am conectat la casetofon și am dat volumul cât de tare am putut, fără să-mi rănesc însă urechile.

Din nou, aceleași sunete. Respirația neliniștită, la foc automat. Sunetul unui corp care se foia. Sunetul de pași grăbiți. Înjurăturile. Râsetul. Sunetul pașilor care se îndepărtau împleticiți. Ia stai un pic. *Râset?* Pe-acesta nu-l auzisem înainte. Am derulat din nou caseta înapoi și am ascultat.

La un volum mai mic, sunetul ar fi putut fi confundat cu ușurință cu un zgomot de fundal. Dar cu volumul în căști dat atât de tare, nu încăpea îndoială. În timp ce infirmierul înjura în microfon, mi s-a părut că auzeam pe fundal, în pauzele dintre cuvinte, sunetul jos și gutural al unui chicotit, de parcă ar fi fost înregistrat de la o distanță mare. Dar chiar și de la distanță mi-am dat seama că sunetul trebuie să fi fost în realitate mult mai puternic dacă microfonul l-a fi putut înregistra. În cazul în care calitatea înregistrării n-ar fi fost așa de slabă, lucru care m-a făcut să mă îndoiesc de acuratețea ei, probabil că aș fi fost îndeajuns de înspăimântat încât să renunț pe loc la acel caz.

Vedeți voi, râsetul acela nu semăna cu niciun sunet pe care ar putea să-l scoată un om. Era prea

răgușit, prea grav, prea gutural, de parcă cineva ar fi luat sunetul pe care îl scotea un ghețar care se prăbușea și i-ar fi imprimat ritmul unui râs omenesc. Pe de altă parte, era foarte îndepărtat, iar înregistrarea era foarte veche, așa că se putea foarte bine să fi fost ceva inofensiv din fundal care fusese distorsionat după ani de zile în care caseta n-a fost folosită. Am scos caseta, spunându-mi că nu mai aveam nimic de ascultat din ea, și am început să mă uit peste notițe.

Pe-acestea nu mă voi obosi să le transcriu, din următorul motiv: dacă înainte să le citesc crezusem să Joe se înșela când zicea că îi fuseseră alocați cei mai slabi doctori din spital, m-am lămurit pe urmă că avea dreptate. Aceste observații au fost unele dintre cele mai dezlânate, inutile și, sincer, incoerente pe care le-am citit în viața mea. Treceau de la un diagnostic la altul, de la un tratament la altul, schimbându-se brusc, până când am început să mă întreb dacă Joe n-a fost pur și simplu înnebunit încetul cu încetul de la numeroasele efecte secundare diferite. Unele făceau referire la faptul că fusese imobilizat, ba chiar că i se pusese botniță inclusiv în timpul ședințelor de psihoterapie, lucru care mi s-a părut complet contraintuitiv. Care mai e rostul psihoterapiei dacă pacientul nu poate să vorbească? În fine, la final eram aproape întru totul convins că acești oameni își defulau frustrările acumulate din cauza propriilor incapacități medicale pe un pacient neajutorat, și m-a trecut un fior când m-am gândit câte procese de malpraxis ar fi putut să fie intentate pe baza a ceea ce citisem.

Singurele note pe care am putut să le urmăresc într-o oarecare măsură erau cele scrise de dr. G., care, chit că indicau eforturi depuse de un doctor deosebit de priceput, n-au făcut decât să-mi confirme, în cele din urmă, teoria lui Joe. Observațiile doctoriței G. au fost foarte disprețuitoare la început, și aproape că puteam să

simt ranchiuna din fiecare frază pe care a scris-o despre el. Era evident că credea că pacientul era cu totul sub demnitatea ei și își dorea cu disperare să i se aloce alt caz. Și totuși, continuând să-i citesc notele, tonul ei părea să se golească de resentimente și să facă loc unui sentiment imens de triumf. În același timp, au devenit din ce în ce mai telegrafice, de parcă era din ce în ce mai convinsă că nu urma să aibă nevoie de ele, fiindcă acel caz era pe punctul de a fi rezolvat. Acesta e un exemplu grăitor:

> Joe răspunde bine la tratamentul final. Verific din nou într-o săptămână, asta, dacă procesul se va întinde atât de mult.

Ei bine, indiferent care fusese „tratamentul final" la care se referise, acesta dăduse, cu siguranță, *niște* rezultate. Vedeți voi, după exact o săptămână, bilețelul ei scurt și aproape superficial a fost urmat de ultima ei notificare, al cărei ton era uluitor de diferit. O voi transcrie aici.

> *Începând de mâine, îmi dau demisia de la ASC. Mi-am dezamăgit pacienții, colegii și pe mine însămi. Nu există cale să-mi răscumpăr greșelile. Vă rog să nu vă obosiți să-mi trimiteți ultimul cec, fiindcă nu-l merit și nu cred că voi avea nevoie de el. Vă mulțumesc că mi-ați oferit ocazia să lucrez cu dumneavoastră și îmi pare rău că v-am dezamăgit atât de cumplit. Îmi pare rău. Atât de rău.*
>
> *Rose*

Nu-i nevoie să spun că mi s-a părut ceva suspect aici. E adevărat, se putea ca dr. G. să fi ales doar un tratament final dezastruos de nepotrivit, dar în lumina a ceea ce citisem și auzisem, părea mult mai probabil că-și dorise ca acesta să fie tratamentul final pe care *ea* i l-ar fi oferit lui Joe, deoarece plănuise să-și însceneze suicidul. Altfel

de ce ar fi fost notele ei atât de sărace în amănunte despre tratamentul care, în aparență, fusese un succes?

În opinia mea, aceasta era cam ultima dovadă că teoria „pacientului misterios pe care nu-l putea vindeca nimeni” putea să fie demontată cu ușurință. Deși tot eram hotărât să-l țin pe Joe o lună sub observație, începeam deja să mă întreb de ce anume aș fi avut nevoie ca să-i demonstrez unei autorități medicale mai înalte din domeniul medicinei exact în ce măsură fusese abuzat acest biet individ aflat în mâinile unui doctor atât de lipsit de inimă și de etică precum era dr. G. Dacă atunci când auzisem râsetul nepământean crezusem că era posibil să-mi fi scăpat ceva, acum mă întrebam dacă nu cumva caseta fusese măsluită în vreun fel, având în vedere că dr. G. fusese cea care o păstrase. În orice caz, din felul în care vedeam eu lucrurile, Joe era cel care trăise un coșmar, nu infirmierii și doctorii săi.

Nu e de mirare că dr. P. a urlat la mine când i-am propus să-l preiau pe Joe ca pacient. De fapt, nu era deloc de mirare că dr. P. mai ocupa încă nu doar poziția de doctor, ci și pe aceea de supervizor. Nu fusese numit la conducerea acelei secții ca să vindece pe cineva; fusese pus acolo să facă pe gardianul pentru singura sursă sigură de venit a spitalului. Și-a dovedit lipsa de empatie de fiecare dată când a lipsit de la vreo întâlnire sau când mi-a spus „să-i îndop cu medicamente până amorțesc de tot”. *Normal* că l-a deranjat că cineva ca mine apăruse la el în secție, dorindu-și să ajute oamenii. Tocmai acel imbold era o amenințare îndreptată înspre felul în care își păstra slujba. Doctorii care erau mai puțin pricepuți decât mine și care *aveau* nevoie de o slujbă în secția lui puteau să fie obligați să i se supună dacă erau amenințați că altfel și-ar fi pierdut locurile de muncă, dar pedigriul meu mă făcea intangibil, lucru care trebuie să-l fi înfuriat pe acel bătăuș imatur chiar

mai mult decât faptul că cineva cu o pregătire asemănătoare cu a lui îl depășise în cursa pentru postul de director medical. Și când mă gândeam că încercase să pretindă că îmi făcea o favoare atunci când mă ținea departe de Joe. Ce abureli! Ticălosul încercase să-și salveze propria piele.

Mai rău de-atât, toată treaba asta punea suicidul lui Nessie într-o lumină cu totul nouă: femeia aceea amabilă trebuie să-și fi dat seama ce se petrecea. Cum ar fi putut să nu bage de seamă mascarada, când fusese asistenta lui Joe de pe vremea când acesta era un copil? Probabil că acesta îi fusese ca un fiu, și iată, totuși, i se cerea să-l chinuie cu medicamente, cu izolare și să-l prostească de cap de mai bine de treizeci de ani. Nu era de mirare că nu-și dorea să mai lucreze altcineva cu el; probabil că avea impresia că ea era singura care s-ar fi putut gândi să fie bună cu el. Și poate că dr. G. și dr. P. i-au îngăduit să facă asta deoarece credeau că ea n-ar fi putut să se desprindă de spitalul care-i fusese ca un cămin pentru atât de mult timp. Dar se pare că fusese prea mult până și pentru ea, așa că se sinucisese din vinovăție. Ceea ce explica de ce a încercat să-i țină pe toți ceilalți departe de Joe, chiar și pe oamenii în care avea încredere, ca nu cumva să fie și ei măcinați de aceleași remușcări.

Totul, fiindcă o femeie nemiloasă fusese pur și simplu mult prea arogantă și ambițioasă ca să accepte că primul caz care-i fusese alocat fusese unul fals.

Chiar și-așa, într-un fel mă simțeam ușurat. Era, într-adevăr, o poveste de groază, dar măcar părea că monstrul din ea era uman. Iar dacă bănuiala avea să mi se confirme și dr. G. era într-adevăr un monstru, atunci mi-am jurat că aveam să-i înfig, în cele din urmă, un țăruș în inimă.

27 martie 2008

Bun, dacă ați citit până aici, înseamnă că nu e nevoie să vă dădăcesc și să vă fac un rezumat a ceea ce s-a întâmplat până acum. Știți că am rămas la prima mea ședință de psihoterapie cu un pacient despre care se spunea că era nevindecabil, în urma căreia am descoperit că se putea ca el să fi fost în toate mințile. Să nu mai irosim timpul și să mergem mai departe.

După cum v-ați aștepta, a fost destul de dificil să mă întorc la spital în ziua următoare. Acum, că începeam să bănuiesc că ar fi trebuit să o sfidez pe față pe însăși doamna director medical la prima mea slujbă adevărată după atâția ani de practică, o mulțime dintre lucrurile pe care le făcusem până atunci din rutină mi s-au părut dintr-odată sinistre. Am studiat comportamentul diverșilor medici terapeuți la întâlnirile de dimineață în care discutam despre îngrijirea pacienților. Am revăzut fiecare rețetă pe care mă gândisem s-o prescriu, întrebându-mă dacă aveam să fiu scos țap ispășitor pentru eventuale efecte negative. M-am uitat la asistente cum își îndeplineau, pe rând, sarcinile.

Odată ce am început să caut tipare, a fost cât se poate de evident că eram urmărit de doi infirmieri, titanii spitalului. Marvin, unul dintre ei, era un uriaș chel și palid, înalt de cel puțin doi metri, a cărui uniformă de spital stătea să-i plesnească peste pieptul lat și brațele tatuate. Celălalt, Hank, era un colos de culoare cu dreaduri, care era aproape pe-atât de lat pe cât era Marvin de înalt, și părea că ar fi putut să ridice de două ori propria greutate cu mare ușurință. Chiar și cineva complet distrat ar fi putut să-i observe, însă pentru mine, prezența lor constantă în fundal mi se părea un act evident de rea-voință. Nu că s-ar fi dat în vreun fel în vileag. Nu, îi ducea îndeajuns de mult capul încât să dea impresia că munceau de fiecare dată

când îi spionam, fie că verificau fișa vreunui pacient sau că duceau munți de echipamente către dulapuri. La început a fost doar îngrijorător, dar în următoarele zile mi-am dat seama că mă neliniștea profund. Dr. G. păruse să fi fost de acord să-l preiau pe Joe, așa că faptul că mă pusese sub observație contrazicea acest lucru și m-a făcut bănuitor în ceea ce o privea.

Bun, revenind la tratamentul pe care-l pregătisem pentru Joe. Terapia psihodinamică, sau psihoterapia, după cum îi spunem adesea, presupune de obicei una sau două vizite pe săptămână. În punctul acela, îmi doream să încep asta cât mai repede cu el și să vorbim cât mai repede despre cât mai multe lucruri din trecutul lui. Aveam destul de multe pe cap, având în vedere că-mi luasem sarcini suplimentare, însă cum abia terminasem rezidențiatul – toată lumea știe că doctorii sunt nedormiți și storși de muncă în acei primi ani –, eram pregătit să fac față situației. Cu alte cuvinte, la o zi după ce ascultasem acele casete audio, m-am întors în camera lui pentru o altă ședință de psihoterapie.

L-am găsit pe Joe tolănit pe pat, având în fața lui un joc de Solitaire pe care-l terminase pe jumătate. Trebuie să recunosc că am fost ușurat să văd asta. Dacă era atât de lucid pe cât susținea, ar fi fost un act de cruzime chiar și din partea celor mai lipsiți de etică doctori să nu-i ofere *măcar niște modalități* prin care să-și petreacă vremea.

Mă privea cu același zâmbet larg și strâmb pe care-l avusese în ziua precedentă.

— Salut, doctore, mi-a zis. Mă bucur să te văd din nou. Se pare că nu te-am speriat totuși de prima oară.

I-am zâmbit politicos.

— Bună, Joe.

Joe s-a așezat pe pat într-o altă poziție, încrucișându-și picioarele, și a arătat cu degetul către un scaun rabatabil din colț.

— Ei, nu sta chiar așa, în picioare. Ia un loc.

Am tras scaunul în mijlocul încăperii, cu fața la Joe, și m-am făcut comod.

— Bun, ți-am citit aseară dosarul complet.

— Ah, serios? Și-a ridicat sprâncenele. Și? Cât de nebun și periculos spun ei că sunt?

— Cred că știi răspunsul la întrebarea asta.

Expresia de pe chip i s-a întunecat.

— Mda, îl cunosc. Întrebarea e: tu îi crezi?

— Nu știu ce să cred. Îmi dau seama că doctorii pe care i-ai avut înainte n-au fost tocmai niște modele de profesionalism în medicină, dar sunt multe lucruri care nu au sens.

— Ah, da? Ei bine, doctore, am tot timpul din lume, a răspuns Joe cu o voce înceată, după care s-a aplecat și a mutat niște cărți de la o coloană la alta. Haide, întreabă-mă.

— Bine, i-am zis. Să presupunem că spui adevărul. Să zicem că ești ținut aici doar pentru ca spitalul să poată cere în continuare bani de la ai tăi. Lor chiar nu le-ar păsa deloc dacă ar ști asta?

Joe a pufnit.

— Bineînțeles că nu le-ar păsa. Părinții mei sunt foarte bogați și nu le-a păsat de mine decât atunci când îi făceam să arate bine în rolul de băiat perfect. Odată ce și-au dat seama că nu eram ca ei, probabil că și-au zis că merita să mă încuie aici doar ca să nu le ofere vecinilor un pretext să bârfească.

— Ce te face să fii atât de sigur? l-am întrebat. Nu e *posibil* ca ei să nu știe pur și simplu că ești ținut aici ca sursă de venit pentru spital? Nu e posibil să creadă că ai într-adevăr nevoie de ajutor?

Joe a scos un râset răgușit.

— Nu fi fraier. Nu le-ar păsa oricum.

— Ce te face să spui asta?

Joe, care muta din nou cărți de la o coloană la alta, s-a oprit și mi-a aruncat o privire intensă.

Vocea nu i-a tremurat, însă fiecare silabă a fost încărcată cu durere.

— Dacă alor mei le-ar păsa câtuși de puțin de mine, de ce nu m-au vizitat?

Mi-am păstrat o expresie neutră, ca nu cumva să-l supăr sau să pară că mușc din momeală.

— Tuturor li se spune să stea departe de tine, Joe, inclusiv doctorilor. Nu e neverosimil ca și ei să creadă aceleași lucruri care ni se spun și nouă.

— Nu e ca și cum le cer să vină până aici în pas de dans, cu un pulover tricotat de fiecare Crăciun. Dar cine zice că n-ar putea să vină măcar să se uite naibii prin geamul de la ușa mea măcar o dată în treizeci de ani? Sau să se intereseze cine mă tratează? Niciunul dintre doctorii pe care i-am avut în cușca asta nu mi-a spus vreodată că au întrebat de mine. I-am întrebat direct pe puținii oameni care vin aici, pe infirmieri și pe alții, și toți au spus că nimeni din afară nu se interesează de mine. S-o recunoaștem, doctore, m-au lăsat să-mi putrezească oasele aici. Nu le pasă unde sunt, atâta vreme cât nu sunt cu ei.

Probabil că nu am părut suficient de convins sau poate că atinsesem vreo coardă mai sensibilă, fiindcă frustrarea lui a prins avânt.

— Hai să-ți spun o poveste, doctore, și vei înțelege ce oameni de căcat și lipsiți de inimă sunt părinții mei.

Pe vremea când aveam cinci ani, cu doar un an înainte să se hotărască să scape de mine, am întâlnit o pisică maidaneză în pădurea de pe domeniul alor mei. Dar nu era o pisică maidaneză ca oricare alta. Era prietenoasă și blândă și m-a lăsat să mă joc cu ea, ba chiar s-o țin în brațe. I-am spus Floare din Fibră de Lemn, sau Fibră, pe scurt, fiindcă tata își făcuse averea în domeniul textilelor, așa că l-am auzit folosind termenul de „fibră de lemn”. Și era frumoasă, așa că mi s-a părut potrivit s-o numesc floare. Vezi tu, eram un pușți, așa că mi se părea în regulă să combin cuvintele. Ei bine,

în cele din urmă a încetat să se ascundă în pădure și a început să vină pe domeniul alor mei să mă viziteze. Obișnuiam să-i las afară resturi din mâncarea pe care n-o mâncam, și ne-am apropiat cât de cât. Asta, până când au aflat părinții mei.

A strâns din pumni.

— Tata avea alergie la pisici. Și de îndată ce a aflat că adusesem pe furiș una la noi pe domeniu, s-a înfuriat. Am încercat să-i spun că aveam să fiu cuminte, că n-aș fi lăsat-o să-l supere, că era o pisică de treabă și că era prietena mea, dar lui tata nu i-a păsat. A dat buzna afară din casă și a mers în locul în care stătea Fibră. Ei bine, ea era obișnuită ca oamenii să se comporte frumos cu ea, așa că firește că n-a fugit. Îmi doresc însă s-o fi făcut. Fiindcă atunci când a ajuns la ea, a ridicat-o și *i-a tras un șut până în nenorocita de pădure,* după care mi-a spus că dacă aveam să mă mai apropii vreodată de ea, ar fi făcut la fel cu mine. Apoi m-a bătut cu nuiaua și pe urmă m-a încuiat în camera mea. N-am mai văzut-o niciodată.

A făcut o pauză și a privit în jos către cărți. Apoi și-a ridicat capul și s-a uitat lung la mine.

— Ah, probabil că te-ntrebi unde era mama cât timp eu țipam și plângeam în curte când mă plesnea cu nuiaua pe spatele gol.

A făcut o pauză. Oricare ar fi fost motivul pentru care ezita, părea să fie tulburat de ceea ce urma să dezvăluie.

— Mama îi zicea tatălui meu să se oprească fiindcă, spunea ea, „poate aud vecinii”. Iar tata a beștelit-o. „O să vorbească vecinii? Martha, Joseph a adus o pisică pe furiș la noi în casă. O afurisită de pisică. Știi cum fac atunci când sunt în preajma lor. Vrei să mor, Martha? Vrei să mor dracului doar ca să nu vorbească vecinii?” Apoi i-a tras una peste față atât de tare, încât s-a prăbușit la pământ. După aceea, nu l-a mai înfruntat niciodată. Și chiar dacă bătaia pe care am primit-o a fost urâtă, a fost și mai rău s-o văd pe mama cu ochiul umflat și

negru-albăstrui în următoarea săptămână. De fiecare dată când mă gândesc la motivul pentru care mă aflu aici, îmi amintesc cum se plimba prin casă cu ochiul în halul ăla. Cred că a dat vina pe mine și, sincer, și eu mă cam învinovățesc că am fost atât de fraier. Încă o visez cum se uită insistent la mine cu ochiul acela vânăt, iar uneori când mă trezesc, mă gândesc că faptul că mă aflu aici e pedeapsa pe care am primit-o fiindcă am făcut-o pe mama să treacă prin asta. Știu, e o tâmpenie să gândesc așa, însă când ești copil și-ți dorești cu disperare să fii iubit, vei crede că orice e din vina ta, dacă asta îți va face părinții să te iubească din nou. Păcat că asta e imposibil în cazul meu.

A fost o poveste care mi-a întors stomacul pe dos. M-am uitat în ochii lui și i-am zis:

— Te cred.

Iar expresia de pe chipul lui Joe s-a schimbat într-un mod uluitor; și-a ridicat privirea către mine și mi-a zâmbit ușurat.

3 aprilie 2008

Să nu mă-nțelegeți greșit, dar n-am mai văzut niciodată atât de multe comentarii în același loc care să mă facă prost *și* să mă implore în același timp să ofer mai multe informații. Semnale amestecate, nu? Ei, înțeleg. Povestea asta e al naibii de asemănătoare cu un film și presupun că observațiile voastre despre judecata mea reflectă cât de mult v-a prins. Parcă sunteți spectatorii unui film de groază, care strigă la bonă să nu coboare la subsol. Păi, destul de rău, treaba e deja consumată. Iată ce s-a întâmplat mai departe.

Compasiunea pe care am simțit-o față de Joe după ce i-am auzit povestea tulburătoare mi-a rămas întipărită în suflet multă vreme după ce am ieșit din camera lui, în acea a doua zi fatidică a întâlnirilor noastre. De fapt, a influențat în mod permanent felul în care m-am raportat la slujba mea. Dacă la început decizia de a lucra la ASC îmi păruse o încercare abstractă de a salva pacienți de care societatea își dorea să se descotorosească, așa cum fusese pe vremuri mama, acum hotărârea de a rămâne a devenit una profund personală. Joe avea nevoie de mine, fie ca să demonstrez că era în toate mințile, așa cum în acel moment eram aproape convins că era cazul, fie ca să smulg din mintea acestui paria singuratic și abuzat orice urme de nebunie latentă care sălășluiseră între timp acolo. Adevărat, până și cel mai sufletist doctor are datoria de a trata vorbele pe care le rostesc pacienții care suferă de boli mintale cu o anumită doză de scepticism, dar felul în care relatase incidentul cu pisica aceea, cu Floare din Fibră de Lemn – atât de clar, cu o sinceritate emoțională debordantă –, sugera că era fie o halucinație deosebit de minuțios construită – lucru care n-ar fi împiedicat-o să fi avut o oarecare legătură cu realitatea –, fie o amintire autentică. În

orice caz, am interpretat-o ca pe un indiciu care ar fi putut să mă ajute să sondez profunzimile minții lui Joe.

Mai mult, povestea mi-a oferit un plan de bătaie pentru luna pe care urma s-o petrec evaluându-l pe Joe și stabilind dacă puteam sau nu să-i dau crezare. Chiar dacă n-aș fi putut să-l tratez pentru bolile nemaipomenite care-i fuseseră atribuite în dosar, suferea de alte afecțiuni de care aș fi putut să mă ocup. De pildă, era limpede că suferea de depresie – și pe bună dreptate –, iar abuzurile la care fusese supus de către părinții săi, ca să nu mai vorbim de toate celelalte pe care le pățise, îl determinaseră să se încreadă cu greu în oameni.

Evident, trebuia să-i citesc din nou dosarul, de data asta însă, cu mai mult scepticism. Deși cea mai mare parte din el părea acum să fi fost inventat, am observat câteva amănunte pe care persoana care scrisese acele rapoarte nu se obosise să le ascundă. Poate cel mai important dintre ele era că Joe fusese internat de tutorii lui, ceea ce însemna, teoretic, că ar fi putut să se externeze de unul singur, având în vedere că împlinise de multă vreme vârsta de optsprezece ani. Mi-am propus să abordez subiectul la următoarea noastră ședință.

Mare greșeală.

— De ce nu pleci pur și simplu? l-am întrebat pe Joe, în a doua săptămână de terapie, în timp ce jucam cărți. Dacă părinților tăi nu le pasă deloc unde te afli, de ce să nu pleci? Se consideră că ești internat voluntar și acum ești un adult din punct de vedere legal. Poți să nu iei în considerare recomandările medicale și să pleci.

— Tu mi-ai citit măcar dosarul? m-a întrebat pe o voce stinsă.

Dintr-odată, aerul din încăpere a părut că îngheață.

— Da. Pe tot. De ce…

— Atunci de ce mă întrebi, dacă știi deja răspunsul?

— Eu… nu fac asta, i-am răspuns rostind cuvintele rar. Joe, dacă e ceva anume care te ține aici, eu nu știu nimic despre așa ceva.

A oftat din rărunchi.

— Am *încercat* să plec de când am împlinit optsprezece ani. Dar cine mi-ar da drumul dacă ar vedea ce se află în dosarul meu? Pe vremuri obișnuiau să trimită un doctor nou o dată la doi ani, ca să întrețină minciuna, dar când doctorilor li s-a făcut prea frică, au început să inventeze tot felul de rahaturi. Băga-mi-aș. Dă-mi gumă, te rog.

Mă obișnuisem să am gumă la mine, fiindcă mă așteptam să-mi ceară atunci când ne întâlneam. Am scos o lamelă și l-am privit cum o mesteca furios. Părând să se liniștească întrucâtva, a continuat.

— Aproape că am crezut că aș fi putut să scap pe vremea când îmi aducea Nessie medicamentele în fiecare seară.

L-am privit țintă.

— Nessie? l-am întrebat, simțindu-mi gura uscată. Ce legătură avea Nessie cu asta?

Mi-a aruncat o privire încărcată de milă.

— Deci ai cunoscut-o pe Nessie, mi-a spus, cu un glas plin de amărăciune. Ei bine, atunci lămurește-mă cu o chestie, doctore. Ți se pare că Nessie avea stofă de gardian?

N-a trebuit să cuget la asta. Am scuturat din cap. A zâmbit cu tristețe.

— Păi, ai dreptate. Nu avea, mi-a zis. Știa ce se petrecea și o măcina pe dinăuntru. Pe de altă parte, până și eu știam că nu puteau s-o dea afară, iar ea nu-și dorea să plece. Singurul motiv pentru care n-am putut s-o conving să dea totul în vileag era că se atașase atât de mult de locul ăsta. Asta, până în ultima seară în care am văzut-o. Știi doar, cea în care „s-a sinucis”.

— Doar nu vrei să spui că…

— Că au ucis-o din cauza asta? Nu, nu spun asta, mi-a zis. Pentru că n-aș putea s-o dovedesc,

chiar dacă mi-aș dori s-o spun. În orice caz, mi-a pierit orice speranță că aș putea să scap de aici chiar înainte să apari tu.

Psihiatrul din mine striga că acesta trebuia să fie un efect al izolării lui Joe, care se putea foarte bine să-l fi făcut paranoic, ba chiar să-i fi dat și iluzii cu privire la posibilitatea de a fi scăpat. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt pacient, tocmai asta mi-aș fi spus și nu mi-aș fi făcut nopți albe din cauza asta. Dar cazul ăsta era deja atât de neobișnuit, încât această explicație părea aproape rizibil de lacunară. Joe părea să fie atât de lucid cu privire la toate celelalte, încât era foarte greu de crezut că o astfel de închipuire ar fi putut să fie îngropată sub acea fațadă. Mai mult, dacă totul era doar o închipuire, cum s-ar fi explicat moartea lui Nessie? O văzusem cu puțin timp înainte să moară. Păruse, într-adevăr, obosită și nesigură pe sine, dar de-acolo până la a-i fi trecut măcar prin gând să se sinucidă era cale lungă. Și, oricum, în cazul puțin probabil în care Joe nu era paranoic, asta ar fi trecut cu mult de malpraxisul medical și ar fi însemnat conspirație criminală. Mă înspăimânta gândul la ce s-ar fi putut întâmpla dacă aș fi încercat să mă bag unde nu-mi fierbea oala, dar eram și mai hotărât să nu fiu complice. Timpul pe care-l petrecusem tratându-l pe Joe mă făcuse să-mi pese de el în aceeași măsură în care mi-ar fi păsat de oricare alt pacient, dacă nu chiar mai mult.

În orice caz, nu părea să aibă rost să-mi fac speranțe, fiindcă orice aș fi putut să încerc să fac ar fi însemnat să încalc legea. Dacă m-aș fi adresat autorităților – poliției sau consiliului medical –, aș fi sfârșit probabil prin a fi eu însumi internat, deoarece aș fi susținut că un istoric medical de boli mintale de mai bine de treizeci de ani era doar rezultatul unei ample conspirații, bazându-mă doar pe spusele unui pacient bolnav mintal al cărui dosar conținea o listă înspăimântătoare de pacienți

și angajați ai spitalului care fuseseră răniți, se sinuciseseră sau muriseră. Dacă mi-aș fi dat demisia în semn de protest, l-aș fi lăsat pe Joe la mila unuia cu mai puține scrupule decât mine. Și mi-am promis solemn că sub nicio formă n-aveam să iau parte de bunăvoie la tratarea în halul acesta de disprețuitor și inuman a unui pacient. Studiasem medicina ca să opresc soiul acesta de comportament. Puteam, bineînțeles, să continui să-l tratez pe Joe ca pe un oricare alt pacient, să încerc să fiu la fel de bun cu el pe cât bănuiam că fusese Nessie, și să-mi dau în general silința să-i fac captivitatea continuă plăcută, în măsura în care se putea una ca asta. Dar chiar și genul acela de participare pasivă mă umplea de amărăciune. Câți oameni se convinseseră să trateze cu cruzime alți pacienți „problemă", pacienți precum mama mea, fiindcă fuseseră ademeniți de salariu sau fiindcă nu-și doriseră să tulbure apele, și au devenit astfel complici?

Toată situația era nedreaptă, iar opțiunile mele se împuținaseră și mai mult.

Nu exista decât o singură soluție. Trebuia să găsesc o cale să-l scap în secret de-acolo. Dacă încercarea ar fi dat greș, mi-am zis, trebuia să sper că cel mai rău lucru care putea să mi se întâmple ar fi fost să fiu dat afară. Firește, dacă spitalul ar fi depus plângere, ar fi putut să mi se retragă dreptul de a mai profesa vreodată, dar dacă dr. G. ar fi fost într-atât de răzbunătoare încât să caute să facă asta, aș fi putut măcar să-mi încerc norocul să dau în vileag toată chestiunea înainte să reușească, având în vedere că nu urma să mai am nimic de pierdut. Și da, știu la ce vă gândiți, ținând cont de ceea ce se întâmplase cu Nessie. Era *posibil* să apeleze la măsuri mai radicale, dar mă gândeam că aș fi găsit vreo cale prin care să mă feresc.

Iar dacă aș fi reușit? Ei bine, i-aș fi permis accesul înapoi în societate unui pacient întrucâtva paranoic, dar în esență stabil, și aș fi putut să

continui să lucrez la spital cu conștiința împăcată și știind că se sfârșise întreaga conspirație.

Înainte să fi făcut ceva, m-am consultat cu Jocelyn. Dacă ceva n-ar fi mers bine, întreaga mea viață ar fi fost afectată, lucru care s-ar fi răsfrânt asupra vieții ei. Mi-a pus fel de fel de întrebări ca să afle cât eram de sigur că Joe nu reprezenta vreun pericol. Apoi m-a întrebat dacă aveam încredere în propriul discernământ. N-am prea știut cum să-i răspund; întrebarea mă prinsese pe picior greșit. Așa că a zis: „Dacă n-ai încredere în tine însuți, cum te poți aștepta ca oricine altcineva, fie că e vorba de pacienții tăi, de colegii tăi sau chiar de mine, să aibă încredere în tine?”

Așadar, iată situația în care mă găseam. La doar o lună după ce primisem acces la pacientul despre care eram convins că avea să-mi încununeze cariera odată ce aș fi identificat afecțiunea de care suferea, nedescoperită până atunci, eram pe cale să-mi distrug cariera eliberându-l.

Nu că ar fi fost floare la ureche să scot pe ascuns un pacient dintr-un spital de psihiatrie oarecare, cu atât mai mult din acesta. Locul era destul de împânzit de camere de supraveghere, iar personalul medical ținea o evidență atentă a persoanelor care aveau acces la secțiile sau saloanele închise cu cheia. Dacă voiam să fac asta și să încerc măcar să-mi apăr spatele, trebuia să pară că a fost un accident. Planul meu ar fi avut sorți de izbândă doar dacă în spital aveau să fie puțini angajați, așa că am ales să lucrez până seara târziu în săptămânile de dinaintea încercării. Asta mi-ar fi îngăduit să-mi dau seama într-o oarecare măsură cine era prin preajmă în afara orelor obișnuite de lucru și, mai important de-atât, n-aș fi dat de bănuit dacă aș fi fost văzut prin spital la orele acelea. Și pentru că fusesem de acord să preiau atât de multe sarcini suplimentare după ce a murit Nessie, chiar aveam nevoie să petrec mai mult timp acolo.

Cât despre planul propriu-zis, presupunea să-mi las halatul (și cheile) la Joe în cameră, chipurile din greșeală, și apoi, tot din greșeală, să declanșez alarma de incendiu, care ar fi făcut ca majoritatea personalului medical să evacueze clădirea, dându-i lui Joe ocazia să scape. De asemenea, m-am asigurat că Joe știa pe unde să iasă deoarece am pus un plan al spitalului, marcând toate ieșirile de incendiu mai puțin folosite, înăuntrul unui pachet cu gumă de mestecat pe care i l-am dat apoi.

Privind în urmă, a fost un plan incredibil de ușor de sabotat, iar Joe însuși mi-a atras atenția asupra acestui aspect când i l-am descris.

— Doctore, ești mai țicnit decât mine, mi-a zis, zâmbindu-mi strâmb ca de obicei. Dacă planul ăsta funcționează, poți să-mi zici Mickey Mouse.

— Va funcționa, i-am zis. Angajații sunt leneși, tu nu ai antecedente de felul acesta, și nimeni nu se va aștepta ca cineva să te ajute să scapi. Nu după ceea ce s-a întâmplat cu Nessie.

A clătinat sumbru din cap, însă în privirea lui era o strălucire care mi-a spus că se poate să-i fi dat prima fărâmă de speranță pe care o avusese de când fusese internat.

— Păi, pentru siguranță, n-am să-mi planific nicio călătorie, a spus el cu un umor sec. Dar dacă mă vor prinde și mă vor azvârli din nou aici, n-am să le spun că a fost ideea ta. Ah, încă ceva, doctore. Să-ți dea Dumnezeu sănătate că încerci asta. Dacă va funcționa, n-am să uit că-ți datorez o viață întreagă de libertate.

Și asta a fost tot. Nu mai rămânea decât să duc planul la capăt. Și iată-mă, trei săptămâni mai târziu, fiindu-mi un pic greață din cauza anxietății, cu palmele transpirate, mergând pe coridor către camera lui Joe. Bombănelile și bazaconiile pe care le auzeam în fundal venind de la pacienții despre care știam că sunt bolnavi psihic reflectau aproape întru totul nebunia propriilor mele gânduri împrăștiate.

Dacă m-ar fi prins pe mine sau dacă l-ar fi prins pe el, oare nu mi-ar fi făcut *nimic altceva* decât să mă dea afară?

Sau ar fi vrut să facă din mine un exemplu pentru oricine altcineva care cunoștea secretul sau care a cercetat prea amănunțit trecutul lui Joe?

Poate că moartea lui Nessie nu transmisese un mesaj îndeajuns de clar.

Poate că aveau o nevoie disperată de a transmite un mesaj oricărui alt om care ar fi avut îndoieli.

Până una-alta, o cunoscusem pe dr. G. și nu părea genul de om care să lase treburile neîncheiate.

Chiar nu era nevoie să fac asta, nu-i așa?

Puteam să fac cale întoarsă și să las totul baltă acum.

Ar fi *trebuit* să mă întorc și să abandonez totul. Aveam o logodnică. O viață întreagă înainte. Asta nu era treaba mea. Nu era nevoie să fac asta, nu-i așa?

Dar nu, știam că trebuia s-o fac. Era ceea ce trebuia să fie făcut, și n-aveam de gând să fiu complice la ceva ce degenerase deja în răpire și crimă doar fiindcă mă temeam prea mult pentru propria piele. În plus, nu era mai nimeni la lucru, iar în momentul în care s-ar fi declanșat alarma de incendiu, n-ar mai fi fost aproape nimeni prin preajmă care să-l fi împiedicat pe Joe să plece. Planul meu nu avea cum să dea greș. Totul avea să fie bine.

În momentul în care am ajuns la ușa camerei lui Joe, am auzit sunetul unor pași grei, iar când m-am întors l-am zărit pe Hank, infirmierul, care mergea agale pe coridor, cărând la subraț așternuturi.

Băga-mi-aș! Dacă știa ce aveam de gând? Nu, n-avea cum. Nu era posibil să-mi fi cunoscut cineva planul. Trebuia doar să rămân în camera lui Joe până când Hank ar fi trecut de coridor. Probabil că i-aș fi putut auzi pașii până și prin ușa

de la camera lui Joe. Avea să fie bine. Totul avea să fie bine.

Am căutat să rămân calm. N-ar fi ajutat la nimic dacă aș fi arătat neliniștit. Apoi am descuiat ușa de la camera lui Joe, am intrat, am închis-o cu grijă în urma mea, după care m-am întors către el. Stătea cu spatele la mine, uitându-se pe geam, și mai că nu l-am băgat în seamă cât timp m-am bâțâit să-mi dau jos halatul pe care l-am pus apoi pe pat; pe urmă m-am așezat și am ascultat pașii lui Hank.

— Doctore?

M-am întors și am văzut că Joe se uita la mine. Avea o privire înfometată și jinduitoare, aceea a unui om lihnit care știe că e pe cale să se înfrupte și care nu mai are răbdare. Am ridicat din sprâncene.

— Da, Joe?

— Mulțam, mi-a zis Joe într-o șoaptă răgușită. Exact de asta aveam nevoie.

Felul în care a spus-o mi s-a părut un pic ciudat, dar nu m-am gândit prea mult la asta. I-am zâmbit.

— Cu plăcere.

Și, zicând asta, am deschis ușa și am pășit pe coridor. Eram pe cale să mă întorc și s-o închid la loc, când, dintr-odată, două mâini la fel de mari ca o pereche de mănuși de baseball m-au prins de umeri.

— Nu cumva ai uitat ceva, Parker? a tunat vocea joasă a lui Hank, venind din lateralul ușii.

Am înlemnit, iar mintea a început să-mi lucreze febril. Infirmierul mi-a chicotit în ureche.

— Pentru un puștan atât de deștept, faci niște tâmpenii cât casa.

Apoi am auzit din spatele meu vocea hârșâită a doctorului P.

— Seara bună, *copil-minune.*

Ah, *futu-i!*

— Măi, măi. E prima oară când ai rămas fără piuit.

Dr. P. l-a înconjurat pe Hank din cale-afară de fericit, tot numai un zâmbet macabru. S-a apropiat de mine îndeajuns de mult încât să simt duhoarea de whisky din respirația lui.

— Bun, voi trimite pe cineva să-ți ia halatul din cameră, dar tu și cu mine? Urmează să vorbim cu dr. G. și ai să-i povestești totul despre ce plănuiai să faci astă-seară acolo cu noul tău pacient.

La auzul acelor vorbe, am început să mă zbat în strânsoarea lui Hank, dar în zadar, fiindcă era ca și cum aș fi tras de niște gratii de fier.

— Dă-mi drumul! N-am ridicat vocea. Hank, nu știu ce ți-au spus, dar nu înțelegi ce se-ntâmplă. Țin un om în toate mințile acolo! Și e așa o sursă de bani pentru spitalul ăsta, încât nimănui nu-i pasă că e sănătos! Se poate ca ea s-o fi ucis pe Nessie ca să păstreze secretul, Hank. Dă-mi drumul și vorbește cu el și te vei convinge. Îți jur că te vei convinge.

Dr. P. a zâmbit batjocoritor. Hank n-a făcut la fel, dar nu și-a slăbit strânsoarea.

— Mda, a zis că vei spune ceva de genul. Scuze, puștiule. Nu se poate.

Am simțit dintr-odată întreaga greutate zdrobitoare a eșecului pe care-l suferisem și tremuram deja la gândul neliniștitor că făcusem ceva ce știam că era ilicit. Mă străduiam să nu scot un geamăt de frustrare atunci când am auzit ceva ce m-a băgat în sperieți.

Cineva râdea în camera lui Joe. Dar nu era el; nu putea să fie el. Nu suna deloc omenesc, în schimb, ce s-a auzit venind din cameră era un chicotit sepulcral, îmbibat, sacadat, care suna de parcă izvora dintr-un gâtlej putred. Era o voce pe care o mai auzisem înainte, același râset care se ridicase din băltoaca aceea fetidă de sânge și urină din visul meu, pe măsură ce o trăgea pe mama în adâncimile ei.

M-a trecut un fior, dar nici Hank, nici dr. P. n-au reacționat. Nu mi-era limpede dacă ei îl auziseră

măcar, și n-am avut prezența de spirit să întreb. N-am putut decât să mă holbez la ușa lui Joe în timp ce Hank a început să mă tragă de-acolo, cu sunetul acela răgușit, de coșmar, străbătând culoarul și învârtindu-mi-se în cap.

10 aprilie 2008

În partea aceasta a poveștii lucrurile încep să devină cu adevărat dificile și, sincer, ar fi mult mai ușor să mă opresc aici pur și simplu. Dar, într-un fel, faptul că scriu asta, chiar și la câțiva ani după evenimente, e un proces purificator. Însă nu vă voi plictisi cu suferința pe care mi-o provoacă.

Dr. P. a jubilat tot drumul până la ultimul etaj și până la biroul directorului medical.

— Stau cu ochii pe tine din clipa în care te-au angajat. Când am auzit că aduceau un înfumurat din Ivy League să lucreze în echipa mea, am știut că vei provoca necazuri. I-am spus că totul mergea ca pe roate, că nu trebuia să dea totul peste cap aducând un doctor cu caș la gură care se crede buricul pământului. Dar nu, voia să-i facă un favor unui prieten vechi și te-a luat aici. Și când mă gândesc că, la urma urmei, te-ai descurcat de fapt binișor cu ceilalți pacienți ai tăi. Băi, voi, răsfățații ăștia cu nasul pe sus, credeți mereu că ați pus coada la prună, așa că ea chiar a crezut că ai putea să scoți ceva din Joe. Dar acum va fi atât de *dezamăgită.* Te-am avertizat, nenorocitule. Să nu uiți asta. Dacă ai fi ascultat de mine, ai fi fost încă băiețașul de aur. Dar a trebuit să te încurci cu ceva pe care pur și simplu nu-l înțelegi naibii. Necopt arogant ce ești…

Vorbesc serios, a ținut-o așa toate cele zece minute cât a durat ca să ajungem la biroul doctoriței G.

N-aveam habar ce urma să mi se întâmple și nu pricepeam ce anume dăduse greș. Presupun că simțeam și un fel de ușurare că fusesem prins, ținând cont că printre țelurile mele profesionale nu se numărau minciuna și subterfugiile, dar mă chinuia gândul că Joe rămăsese captiv. Totodată… ce naiba auzisem venind din camera lui Joe? Mă gândeam întruna la lucrurile pe care le spusese

Joe, apoi mă întorceam mereu și mereu la avertismentele primite de la dr. G. cu privire la nebunia lui despre care se zicea că e contagioasă, întrebându-mă ce anume era adevărat. Sau mă mințiseră pur și simplu cu toții în tot acest timp?

Simțisem acel râset nepământean până în măduva oaselor. Se putea ca teama de a fi prins să mă fi făcut să cedez? Sau, dacă eram în toate mințile, atunci cum reprodusese Joe un râset smuls din cele mai negre coșmaruri ale copilăriei mele?

Șirul aiuritor și învălmășit de gânduri mi-a fost întrerupt când Hank a deschis brusc ușa de la biroul doctoriței G. și m-a împins înăuntru fără să scoată o vorbă. Aproape că am dat cu nasul de podea și mi-a luat o clipă să-mi recapăt echilibrul și să mă concentrez asupra celor aflați în încăpere.

Da, oameni buni. Dr. G. era acolo, desigur, stătea în fața biroului și mă privea furioasă, cu o expresie care m-a făcut să mă gândesc la un șoim care se uită la un cadavru putrezit și care hotărăște că nu merită să-l mănânce. Iar pe fotoliul somptuos din piele din spatele ei, care era în mod normal rezervat directorului medical, ședea un bărbat zbârcit, bătrân și obosit, îmbrăcat cu o jachetă sport foarte peticită, care se uita neîndurător la mine pe deasupra unor ochelari uzați, cu ramă argintie. Nu știam cine era acest individ, însă dacă dr. G. îl lăsa să stea pe scaunul ei, însemna că era cineva important. Părea mult prea bătrân ca să fi fost un detectiv în haine de civil, fiindcă chipul plin de riduri și părul argintiu și subțire indicau că nu putea să aibă mai puțin de șaptezeci sau optzeci de ani. Dar cine ar fi putut să fie?

Dr. G. s-a întors către Hank și dr. P., care își închisese, din fericire, gura, deși încă jubila, și le-a zis:

— Domnilor, vă mulțumesc. Mă ocup eu de aici.

Apoi a venit către mine și a închis cu grijă ușa în urma lor când aceștia s-au întors să plece.

Bărbatul mai în vârstă care se afla cu noi în încăpere și-a dres glasul și a vorbit cu un accent de pe Coasta de Est care mi-a sunat ciudat de cunoscut, deși nu-mi dădeam seama de unde anume.

— Deci, Rose, acesta e ultimul dintre ei, nu-i așa?

Dr. G. n-a răspuns, ci s-a mărginit să încuviințeze. Gestul mi s-a părut numaidecât unul neobișnuit, și mi-am dat seama de îndată de ce. Când încuviințase, expresia ei n-a avut nimic din aerul tăios și arogant pe care-l manifestase față de mine. În schimb, era blândă și plină de deferență. Nu mi-a păsat care era cauza acestei schimbări de atitudine și, bucuros că am simțit slăbiciunea, m-am ridicat brusc în picioare și am arătat-o acuzator cu degetul.

— Bun, nu știu dacă aveți de gând să mă concediați sau să-mi faceți ceva mai rău, dar înainte de asta, vreau niște *afurisite* de…

— Parker, a început dr. G., dar am continuat să vorbesc peste ea.

— … răspunsuri! Aveați impresia că mă puteți duce de nas cu privire la un pacient și că aș fi acceptat totul fără să zic nici pâs? Toate porcăriile din dosarul lui Joe sunt acolo doar ca să-l țineți în spital?

— Parker…

— Și chiar dacă nu sunt puse aiurea acolo, de ce ați pus două matahale să mă spioneze cu fiecare ocazie dacă nu aveți nimic de ascuns? De ce l-ați pus pe unul dintre ei să mă aducă aici cu forța, de parcă aș fi vreun prizonier? Și de cât timp mă spionați, dacă știați că urma să…

— *PARKER!*

Vocea clocotind de furie a doctoriței G. a umplut încăperea și, aproape din instinct, am tăcut. Bătrânul de la birou a chicotit.

— E bătăios rău. Îmi aduce aminte de altcineva, Rose, i-a zis.

Expresia îndurerată de pe chipul doctoriței G. mi-a dat pe moment un alt imbold.

— Și asta e o altă chestie. Cine naiba vă…

— Parker, ai face bine să taci și să stai jos chiar acum, înainte să spui ceva ce vom regreta amândoi.

Pe tocuri, dr. G. nu era cu mult mai înaltă decât mine, însă aspectul tăios și postura dreaptă o făceau să pară nimicitoare. N-am vrut să-mi forțez norocul, așa că am căutat din priviri cel mai apropiat scaun și am luat loc pe el numaidecât. A oftat prelung și s-a sprijinit de biroul ei.

— Bun, Parker, hai să lămurim un lucru înainte să trecem mai departe, a zis. N-am de gând să-ți fac vreun rău. Și, deși în acest punct ți-ai forțat norocul *foarte* mult, nici n-am de gând să te dau afară.

Am rămas cu gura căscată. A râs.

— Observ că acum taci. Bun. Ține-ți gura în continuare, deoarece până în momentul de față, n-ai spus nimic care să sugereze că ai făcut ceva greșit și, prin urmare, putem să trecem amândoi cu vederea orice *ai fi putut* plănui să faci astă-seară în camera lui Joe.

Mi-a aruncat o privire plină de subînțeles înainte să continue.

— Acum, ca să-ți răspund atât la întrebările implicite, cât și la cele explicite, mi-am pus infirmierii să te supravegheze pentru că asta e procedura standard care a fost aplicată din 1973 pentru toți doctorii pe care i-a avut Joe. În mod normal, îi trimitem să supravegheze doar o dată la câteva săptămâni, dar reacția pe care ai avut-o după prima ședință de terapie cu el m-a convins că trebuia să te ținem sub o supraveghere mai constantă.

M-am pornit să-i pun o întrebare, dar și-a ridicat mâna atât de repede ca să mă oprească, încât mi-

am închis imediat gura la loc.

— În primul rând, ai stat aproape de două ori mai mult în camera lui Joe decât oricine altcineva la prima lor ședință de psihoterapie, în al doilea rând, n-ai părut înspăimântat, cât mai degrabă îngrețoșat și confuz, ceea ce a indicat că nu avuseseși parte de aceeași experiență prin care au trecut ceilalți doctori ai lui. De fapt, cu cât te-am supravegheat mai mult, cu atât te-ai comportat mai diferit de ceilalți doctori ai lui. În primul rând, ai continuat să petreci la fel de mult timp la ședințele de terapie, iar uneori ai părut chiar fericit sau ușurat când ai ieșit din cameră. Pentru infirmieri sau pentru mine, asta n-avea nicio logică. Așa că am procedat cum procedează orice medic care se confruntă cu un mister. Am cerut o a doua părere.

— Aici am intrat eu în ecuație, a spus individul bătrân.

— Ajung și la tine.

Dr. G. i-a aruncat o privire plină de reproș peste umăr. Apoi s-a întors către mine.

— Presupun că acesta e un moment la fel de potrivit ca oricare altul ca să vă fac cunoștință. Parker, acesta este dr. Thomas A., primul om care l-a tratat pe Joe și primul mentor pe care l-am avut ca medic psihiatru.

Brusc, mi-am dat seama de ce i-am recunoscut vocea. Era o versiune îmbătrânită și ușor gâjâită a aceleia pe care o auzisem pe caseta pe care era înregistrată prima ședință de terapie a lui Joe. Aproape că nu mi-a venit să cred. Dacă dr. A. mai trăia încă, trebuia să fi fost destul de bătrân. Și totuși, părea lucid, ba chiar vioi. I se putea citi asta până și-n privire. După ce m-a măsurat preț de o clipă, bătrânul a încuviințat.

— Mă bucur să te cunosc, Parker. Deși chiar nu pot să spun că mi-ai făcut impresia pe care mi-am dorit-o. S-ar putea să fi câștigat titlul de cel mai slab doctor pe care l-a avut vreodată Joe, având în

vedere ceea ce se pare că încercai să faci când te-am prins.

Vorbele lui m-au ars ca acidul pe care l-ai turna peste o rană deschisă. Și mi-au fost adresate cu o răceală atât de impersonală. Trebuie să fi arătat din cale-afară de descumpănit, fiindcă bătrânul mi-a aruncat o privire și mai tăioasă.

— Observ că nu ești obișnuit să ți se spună că ești un gogoman, mi-a zis el. Ei bine, să știi că ești, și slavă cerului că ești unul previzibil. Altfel, idioțenia de care ai dat dovadă ar fi putut provoca pagube serioase. Și acum îți dorești să afli cum de-am știut. Rose mi-a spus că cea mai mare temere a ta este să nu poți să salvezi pe cineva la care ții. De asemenea, mi-a spus că nimeni din personalul medical n-a mai contat pentru tine după Nessie, și că toți ceilalți la care ții se află la o distanță considerabilă față de oricine e închis în spitalul acesta. Prin urmare, avea sens ca Joe să te chinuie făcându-te să-ți pese de *el,* ca mai apoi să nu reușești să-l salvezi.

S-a întors către dr. G.

— Nu te învinovățesc că nu ți-ai dat seama de asta, Rose. Dacă-mi amintesc corect, și tu ai căzut într-o capcană asemănătoare.

Dr. G. s-a înroșit, ceea ce l-a făcut pe dr. A. să-și dea ochii peste cap.

— Da, știu, detești la fel de mult ca băiatul ăsta de-aici să se vorbească despre naivitatea prostească de care ai dat dovadă, dar erai tânără. Te-ai maturizat și ai învățat.

S-a întors din nou către mine.

— Ceea ce va trebui să faci și tu cât de repede cu putință după isprava din seara asta, Parker. La fel ca Bruce P., și eu te-aș fi dat afară. Individul acela e un tolomac, dar știe cum să protejeze această instituție. Norocul tău e că Rose îți prețuiește inteligența și crede că ai putea să ne oferi niște informații despre molima aceea mintală pe două picioare căreia îi spunem pacient.

— Ajunge, Thomas, a spus dr. G. Te dai mare și nu vreau să-l faci pe bietul puștan să-și dea încă demisia. În plus, există mai multe învățăminte care pot să fie trase din pățania asta.

Parker, fac încontinuu referire în termeni cât mai imprecișii cu putință la ceea ce plănuiai să faci, ca să poți să negi că ai acționat cu bună știință. Avem o singură persoană care susține că te-a auzit când ți-ai mărturisit intențiile și, având în vedere cine e aceasta, putem să n-o luăm în seamă atâta vreme cât nu spui nimic explicit prin care să mărturisești. Bun, îți voi spune cine este martorul nostru, însă înainte de a face asta, trebuie să-mi promiți că n-ai să spui ceva prostesc care să confirme acuza. Ne-am înțeles?

Eram de-a dreptul uluit, dar am încuviințat încet. În punctul acela, încă nu-mi revenisem complet deoarece mă simțeam atât de ușurat și de recunoscător față de efortul supraomenesc pe care-l depunea ca să mă ajute să-mi păstrez slujba.

— Bun. Parker, te-am adus aici deoarece unul dintre infirmierii lui Joe ne-a adus la cunoștință că fusese înștiințat că plănuiai să-l ajuți pe Joe să fugă din spital. Omul care i-a spus asta a fost chiar Joe.

Chiar dacă mi-aș fi dorit să mărturisesc, n-aș fi putut s-o fac. Am rămas ca trăsnit când am auzit vestea; m-a trecut un fior rece ca gheața pe șira spinării; aveam gura uscată; și simțeam că aș fi vomitat dacă aș fi încercat să vorbesc. Văzând expresia de pe chipul meu, dr. G. a deschis un sertar al biroului ei și a scos o sticlă cu whisky și un pahar. A turnat o cantitate generoasă de băutură în el și mi l-a înmânat.

— Pare că ai nevoie de el. La recomandarea medicului.

În ciuda faptului că mi se întorcea stomacul pe dos, am făcut așa cum mi-a spus. La început mi-a fost mai rău, dar pe urmă creierul mi-a fost cuprins de o amorțeală plăcută și am simțit cum mușchii mi se relaxează întrucâtva. A fost o ușurare bine-

venită după ceea ce tocmai aflasem. Dr. G. mi-a aruncat o privire înțelegătoare. În schimb, dr. A. arăta la fel de neîndurător.

— Rose, ticălosul ăsta nu are nevoie de consolare. Trebuie să fie supus unui interogatoriu. Se poate să fi petrecut mai mult timp de vorbă cu Joe decât majoritatea celorlalți. Trebuie să ne spună ce s-a întâmplat cu Joe în timpul ședințelor.

Poate că eram încă sub imperiul șocului provocat de veștile pe care tocmai le aflasem, poate că a fost mânia de care căutam să mă descarc după ce tocmai fusesem lipsit de toate cele care o motivaseră, sau poate că a fost din cauza whisky-ului, dar mi-a sărit țandăra. Eram sătul să mi se vorbească pe un ton atât de disprețuitor, de parcă aș fi fost un copil obraznic care nici măcar nu se afla în cameră. Eram sătul să fiu bombardat cu revelațiile astea fără să fi avut măcar ocazia să cuget la ele. Dar pusesem cap la cap unele lucruri și, mai mult decât orice, eram scârbit de gândul că se putea ca eșecul meu să fi fost plănuit de la bun început.

M-am uitat furios la doctorul A., încărcându-mi privirea cu îndeajuns de multă sfidare încât să-i depășesc însutit căutătura rece și plină de dispreț.

— Nici vorbă, bătrâne. Din ce am înțeles, tu și cu „studenta” dumitale de-aici m-ați pus să mă confrunt cu cineva la care v-ați așteptat să-mi facă rău și nu mi-ați spus tot ce era de spus înainte să fac asta. Nu se presupunea că aveam să-l vindec, nu-i așa? N-am fost decât un șoarece de laborator pentru tine și pentru ea, fiindcă ați vrut să vedeți ce avea să-mi facă. Ei bine, m-am săturat. Dacă vreți să cunoașteți ce am aflat de la el, atunci va trebui să-mi spuneți ce știți. Totul. Ca, de pildă, de ce a încercat ea să se sinucidă, sau de ce ai renunțat dracului să-l tratezi, sau de ce ai continuat să pui în pericol pacienți vulnerabili cu mult timp după ce ai aflat de ce era în stare.

Doctorul A. nu părea șifonat, deși îmi dădeam seama că de îndată ce încetasem să vorbesc, aerul afabil pe care încercase să-l adopte îl părăsise întru totul. Rezultatul m-ar fi pus cu botul pe labe dacă n-aș fi fost atât de plin de o furie îndreptățită. Mă simțisem precum un animal mic care nu-și putea lua privirea de la un animal de pradă când am confruntat-o pe dr. G., dar când am întâlnit privirea rece și lipsită de sentimente a bătrânului aceluia gârbovit, aproape că nu m-am mai simțit om. M-am simțit mai degrabă ca o statistică ce a avut îndrăzneala să-l contrazică. Dar nu m-am lăsat intimidat. I-am susținut privirea preț de un moment îndelungat și teribil, înainte să se lase într-un final pe spate în scaun și să pufnească iritat.

— Păi, probabil că nu face niciun rău să-ți dăm mai multe informații, mi-a zis. Dumnezeu mi-e martor că oricum n-am nimic de făcut în seara asta. Dar bagă la cap următorul lucru, Parker. Dacă vrei să afli toate amănuntele, atunci începe prin a înțelege asta: nu există leac pentru oroarea aia de la parter. Nu poți decât să-l ții închis.

— Eu sunt doctorul lui, am spus. Eu voi stabili dacă e adevărat sau nu.

— Da, presupun că așa vei proceda, mi-a răspuns încet. Dar așa cum s-a întâmplat și mai devreme în seara asta, te înșeli în legătură cu un aspect foarte important: nu *tu* ești doctorul lui. Tu ești și ai fost *mereu* doar o unealtă ca să obținem informații despre el. *Eu* sunt doctorul lui, și mi-am purtat crucea din prima zi în care a pășit în spitalul acesta. Mi-a răpit cariera și are să-mi răpească și pensionarea. E munca mea de-o viață. Ar fi a lui Rose atunci când nu voi mai fi prin preajmă, dar nu intenționez să las problema nerezolvată atât de mult timp. Tu nu înțelegi și nici nu vei înțelege vreodată cum e să fii singurul om care stă între Joe și o lume care nu e capabilă să-l priceapă sau să-i facă față. Așa că păstrează un ton civilizat de-acum încolo la tine-n cap sau te vei trezi fără slujbă.

Am fost tentat să-i răspund cu furie, dar o parte din mine știa că ar fi fost o idee foarte proastă. Asta era singura concesie pe care avea să mi-o facă acest om acru și mândru și era mai mult decât aș fi putut să sper. Așa că mi-am înghițit frustrarea și am încuviințat cât de respectuos am putut. A părut să-i fie pe plac.

— În cazul acesta, a zis el, Rose, de ce nu-i povestești despre ultimul doctor deștept și încăpățânat care a încercat să trateze monstrul casei?

Am ridicat privirea către dr. G. și, spre surprinderea mea, nu se uita la mine în felul acela distant în care o făcuse mai devreme. În schimb, avea ochii plini de tristețe și de milă.

— Îmi pare atât de rău, a mișcat ea din buze, în așa fel încât doar eu să văd asta.

Apoi a început să vorbească pe tonul rece și limpede al unui om de știință care-și prezintă descoperirile.

— Când am început să-l tratez pe Joe, n-avea decât șase ani și fusese internat în spital cu doar o lună înainte să-mi fie alocat. După cum ai aflat din lectura notițelor pe care le-am luat, la momentul acela ipoteza mea era una simplă: manifesta simptomele unei tulburări de personalitate sadică și ale sociopatiei cauzate de stres posttraumatic rezultat în urma unor ani de zile în care terorile nocturne de care suferea n-au fost tratate, și reușeau să-l tulbure într-o asemenea măsură din cauză că, în aparență, suferea de paralizie comorbidă în timpul somnului și de entomofobie acută. Progeria de ordin psihologic evidentă era pur și simplu un mecanism de autoapărare menit să-i dea impresia că avea mai mult control asupra situației decât avea în mod real, iar comportamentul său monstruos avea scopul de a-l face să fie mai încrezător în sine când se confrunta cu monstrul pe care și-l închipuia. Sincer, după cum probabil că ți-ai dat seama din notițele mele,

toată chestiunea mi se părea rușinos de facilă și o pierdere de vreme.

A făcut o pauză să-și adune gândurile, apoi a continuat.

— Tratamentul pe care l-am propus era să-l determin să înfrunte trauma provocată de terorile nocturne printr-o combinație de hipnoterapie, psihoterapie și folosirea sedativelor în timpul somnului, care să împiedice coșmarurile să se manifeste. Cunoști deja lucrurile astea din notițele mele. Ceea ce s-ar putea însă să nu știi este că tratamentul meu a dat roade. În mod spectaculos, Joe părea că nu mai suferă aproape deloc de bolile despre care auzisem că fuseseră consemnate în diagnosticul inițial pus de dr. A., după primele două zile. În schimb, s-a manifestat altceva. S-a atașat foarte… mult de mine.

A înghițit în sec și mi-am dat seama că amintirile îi provocau încă suferință.

— Nu exagerez când spun că Joe a început să se raporteze la mine ca și cum i-aș fi fost o mamă-surogat. Îmi dădusem deja seama că părinții lui nu erau deosebit de afectuoși, având în vedere că absența lor de la spital bătea la ochi, așa că asta nu m-a surprins în cine știe ce măsură. Și totuși, cu cât era mai atașat de mine, cu atât părea să se vindece mai mult și cu atât devenea mai devotat. Părea să semene din ce în ce mai puțin cu un protosociopat și să aducă din ce în ce mai mult cu un copilaș înspăimântat.

Vocea i-a pălit.

— Înainte să continui, trebuie să înțelegi un lucru. Și eu avusesem o relație foarte rece cu părinții încă din copilărie, și n-am avut aproape deloc prieteni, nici chiar când am ajuns la facultate. N-am mers decât rareori la întâlniri cu băieți, nu m-am căsătorit vreodată și nici n-am avut copii fiindcă, dacă am de ales, pur și simplu nu las oamenii să se apropie de mine. Și totuși… ceva din felul în care Joe se raporta la mine mi-a

trezit toate instinctele materne. Pentru prima oară în viață am simțit că cineva are nevoie de mine și că mă iubește necondiționat, și deși am încercat să păstrez o distanță profesională, ceva din felul lui de-a fi a făcut ca mecanismele mele de autoapărare în fața afecțiunii să se topească. Și cu cât am devenit mai afectuoasă, cu atât părea să i se îmbunătățească starea.

Acum i se vedeau în mod clar lacrimile din ochi, iar ea a încercat să le alunge clipind degrabă, în timp ce vocea a început să i se frângă din cauza efortului.

— Eram convinsă că aveam să reușesc să-l externez după aproximativ patru luni de când îmi fusese alocat ca pacient, așa că i-am îngăduit să aibă un animal de companie, ca un experiment final prin care să-i testez capacitatea de a empatiza. O pisicuță, fiindcă avusesem pisici în copilărie, și am crezut că ar fi putut să se înțeleagă cu ele așa cum făcusem și eu, amândurora fiindu-ne greu în preajma altor oameni. Nu-mi aduc aminte ce nume i-a pus. Parcă ceva cu o floare.

— Floare din Fibră de Lemn, am răspuns cu o voce stinsă.

A căscat ochii și s-a uitat la mine.

— Da. Da, exact. Cum de…

— Rose, termină de povestit, i-a zis dr. A. Vom putea să aflăm mult mai repede ce știe odată ce-ai încheiat istorisirea.

Dr. G. a tras adânc aer în piept, a încuviințat și a încercat să-și ascundă vulnerabilitatea de dinainte folosindu-se de o fațadă tăioasă ca de o mască foarte uzată.

— În fine, i-am dat-o pe Floare din Fibră de Lemn și l-am convins pe dr. A. că dacă ar fi fost în stare să aibă grijă de ea cum se cuvenea timp de o săptămână, asta ar fi dovedit că fusese vindecat de impulsurile sale antisociale.

Chipul i s-a întunecat, însă de data asta de supărare, nu de tristețe.

— S-a purtat îngerește cu biata pisică timp de șase zile, iar pe urmă, în ultima zi, când am pășit în cameră, i-am găsit cadavrul întins pe jos, cu capul smuls. Și chiar deasupra cadavrului acesteia, desenase cu sângele ei o săgeată pe care scria „pentru Rosie Năsoasa”.

Vocea îi căpătase o duritate de fier.

— Ideea e că nimeni nu mi-a mai spus „Rosie Năsoasa” de când eram de vârsta lui și am fost tachinată pe terenul de joacă, și nu cred c-a auzit pe nimeni care să mă fi strigat pe numele mic. N-ar fi avut cum să ghicească porecla. Dar o făcuse. Și imediat ce am intrat, a început să râdă. Și pot să bag mâna în foc chiar și-acum, după toți acești ani, că râsetul lui a sunat *întocmai* ca râsetul unui copil anume care obișnuia să mă chinuie când eram de vârsta lui. Și din cauza vocii ăleia și a grămezii însângerate ce fusese odată o pisicuță drăgălașă pe care acest *copil o* mutilase… am cedat. Am fugit din cameră, mi-am dat demisia și… ei bine, știi și tu mai departe.

Era plină de mânie și durere. Mi-am întins brațul s-o liniștesc dintr-un gest reflex de empatie, dar mi l-a respins înainte să apuc s-o ating, cu o expresie care zicea că indiferent cât de mult o durea să-și aducă aminte de episodul acela, avea încă orgoliul ei și nu avea de gând să accepte un gest de milă din partea unui subaltern. M-am mărginit la a-i arunca o privire încărcată de înțelegere și respect.

Apoi am auzit vocea doctorului A. venind din spatele ei.

— Deci, Parker, mai crezi că-l poți vindeca pe acest ticălos mic? Ai dori să propui un diagnostic pentru cineva care a fost în stare să scoată pur și simplu din joben o veche poreclă de la școală ca să-și bată joc de o femeie căreia i-a ghicit ca prin farmec vulnerabilitățile? Ei bine?

Am clătinat din cap neajutorat și frustrat.

— Habar n-aveam. Nu… nu știu.

— Firește că nu știi.

Am simțit satisfacția din glasul bătrânului.

— Habar n-ai ce anume e-n neregulă cu el. Mai mult, ai pus botul la toate legendele care circulă pe seama lui fiindcă ești tânăr, ești ușor de impresionat și n-ai deloc experiență. De aceea nu ești tu doctorul lui. Eu sunt doctorul lui. Și eu chiar știu mai multe decât tine.

20 aprilie 2008

Salut, oameni buni, îmi pare rău că mi-a luat mai mult timp să vin cu informații noi, dar chiar a trebuit să mă asigur că îmi amintesc cât se poate de exact următorul șir de evenimente, fiindcă altfel ceea ce urmează să fac de-acum încolo n-ar avea niciun sens. Sper că am reușit.

După ce-a rostit aceste vorbe, dr. A. s-a sprijinit de fotoliu și s-a ridicat încet și cu grijă, de parcă fiecare os din corpul lui s-ar fi sfărâmat dacă s-ar fi mișcat prea repede. În ciuda vârstei, îmi dădeam seama că trebuie să fi avut o postură impunătoare pe vremuri. Chiar dacă era un pic adus de spate, părea să aibă cel puțin un metru nouăzeci, și probabil că ar fi fost cu cel puțin trei centimetri mai înalt dacă ar fi stat drept. S-a prins cu o mână de marginea biroului ca să-și recapete echilibrul, iar pe cealaltă a întins-o către dr. G., care s-a aplecat și a ridicat un baston decorat din lemn închis la culoare, care avea capul din bronz sculptat în forma unui șoim. L-a luat de la ea și a înconjurat biroul încet, venind către mine. Am văzut că ținea strâns în mână un dosar gros și prăfuit, care trebuie să fi fost o copie a documentelor pe care le văzusem. S-a sprijinit de birou și mi-a aruncat o altă privire tăioasă.

— Înainte să continui, trebuie să pricepi un lucru, a început el. Dacă am dreptate cu privire la ce e în neregulă cu Joe, atunci noi chiar facem un favor atât lumii de-afară, cât și lui Joe însuși prin faptul că-l ținem aici. Dacă părinții lui n-ar fi fost atât de înstăriți și de influenți, am fi făcut mult mai multe până acum. Având însă în vedere suspiciunile pe care le-aș trezi dacă s-ar raporta așa ceva, nu ne permitem să se deschidă un proces împotriva noastră. Așa că facem singurul lucru ce ne stă în putință și-l ținem aici. Ai băgat la cap?

De data asta am încuviințat cu un respect sincer. Drept răspuns, mi-a zâmbit scurt. Apoi a deschis dosarul lui Joe la prima pagină, cu un gest teatral și sumbru.

— Prima oară când l-am întâlnit pe Joe – a început, bătând cu degetele pe fotografia alb-negru a unui copil slăbănog –, părea să fie un băiat ca oricare altul care suferea de terori nocturne. Dar, desigur, impresia mea a fost una greșită. Cumplit de greșită. Când s-a întors, era violent și nu mai știa să vorbească. Am rămas perplex. Habar n-aveam cu ce greșisem. Mai mult, nu știam nicicum de ce tacticile lui continuau să se schimbe. Trebuie să fi observat și tu asta. A trecut de la a-i face pe oameni să se simtă de nimic la a-i face să le fie prea frică să stea cu el în aceeași cameră. Ei bine, când mi-am dat demisia din funcția de director medical, nu avansasem deloc cu găsirea unei explicații pentru comportamentul lui. Dar după ce m-am pensionat, am avut timp berechet să verific notițele din dosar, și cu cât le-am citit mai mult, cu atât au început să capete sens, încetul cu încetul.

A dat câteva pagini și a împuns dosarul cu degetul.

— Am făcut prima descoperire când mi-am dat seama de ce halucinațiile lui se schimbau încontinuu. Se schimbă de fiecare dată când cineva îi spune într-un fel urât. De exemplu, când l-am internat. Nici nu voia să vorbească. Dar apoi o asistentă i-a zis că e un „băiat rău”, așa că a început brusc să-și bată joc de oameni. S-ar putea să ți se pară că asta nu înseamnă cine știe ce, dar m-am dus în vizită la psihoterapeuții care i-au tratat pe toți cei care i-au supraviețuit în acei primi ani, și știi ce mi-au zis cu toții? Toți pacienții lor, inclusiv Rose, au spus același lucru: i-a insultat folosindu-se de poreclele care le fuseseră date în copilărie de bătăuși sau alți copii obraznici. Niciuna dintre ele nu era foarte clară, dar părea să știe care dintre tachinările de pe terenul de joacă ar

fi funcționat cel mai bine pentru fiecare om în parte. Acum înțelegi? Cineva îi spune că e un „băiat rău”, așa că încearcă diverse porecle batjocoritoare până când își dă seama cum s-ar comporta cel mai rău băiat de pe pământ în cazul fiecărui om, după care se comportă exact *așa.*

A dat mai multe pagini.

— Acum privește aici. După ani de zile în care i-a batjocorit pe oameni în felul acesta, întâlnește în cele din urmă un pacient violent care nu-i înghite prostiile. Dar ce face acel pacient? Îl bate mai să-l omoare și îi spune că e un „monstru nenorocit”. Și, ce să vezi, începe să se comporte ca monstrul care obișnuia să-l urmărească în vise pe unul dintre infirmierii noștri, și probabil ca monștrii care obișnuiau să-i bage în sperieți pe ceilalți colegi de cameră ai lui. De aceea primul copil a făcut stop cardiac, de aceea a încercat să violeze victima unor agresiuni sexuale și de aceea a putut să sperie pe cineva într-un asemenea hal încât să-l facă să smulgă gratiile de fier de la fereastra lui. Pentru că dacă are să fie un monstru, atunci va fi cel mai cumplit monstru pe care și l-ar putea închipui fiecare victimă a sa. În loc să le facă să se simtă la fel de prost cum s-au simțit în cele mai rele momente ale vieții lor, acum le va provoca cele mai îngrozitoare spaime pe care le-au trăit vreodată.

Și-a coborât ochelarii și m-a privit o clipă, înainte să continue.

— Bun, acum cu siguranță că un rezident cu așa o minte sclipitoare ca a ta și-a dat seama că genul acesta de comportament ne spune că putem să concluzionăm că e deosebit de influențabil, dincolo de orice altceva ar putea să fie în neregulă la Joe. În cel mai fericit caz, asta dă de înțeles că a pățit ceva extrem de neplăcut în copilărie, deoarece copiii de vârsta lui nu sunt de obicei atât de dispuși să interiorizeze reacțiile negative decât dacă au fost astfel condiționați de părinții lor. Și

avem dovezi solide din prima mea ședință de psihoterapie cu el, care sprijină ipoteza că Joe a suferit un abuz cumplit. Rose, mă ajuți, te rog?

Dr. G. a deschis un alt sertar și a scos un casetofon și două casete audio. Mi-am dat seama că erau copii ale celor pe care le aveam. A introdus una din ele în aparat și a apăsat *play.* Vocea doctorului A. a început să se audă din difuzoare. Ascultasem ședința înainte, dar în contextul a ceea ce tocmai auzisem, vorbele au căpătat o semnificație sinistră.

> Dr. A.: Bună, Joe, numele meu e dr. A. Părinții tăi îmi spun că ai probleme cu somnul. Poți să-mi spui de ce se-ntâmplă asta?
>
> Joe: Nu mă lasă chestia din perete.
>
> A: Înțeleg. Îmi pare rău să aud asta. Ai putea să-mi povestești despre chestia din pereții tăi?
>
> J: E scârboasă.
>
> A: Scârboasă? Cum așa?
>
> J: E pur și simplu scârboasă. Și îngrozitoare.
>
> A: Ceea ce vreau să te întreb e: poți s-o descrii?
>
> J: E mare și păroasă. Are ochi de muscă și două mâini mari și superputernice de păianjen, cu niște degete foarte lungi. Are corp de vierme.

Dr. A. a apăsat butonul de pauză.

— Bun, ochii mușchilor, dincolo de faptul că arată ca niște ochi de extraterestru, nu clipesc. Iar însușirile principale pe care le atribuie brațelor creaturii sunt acelea că sunt mari și puternice, posibil păroase, de unde aluzia la păianjeni. Și are corp de vierme. Cu alte cuvinte, un falus. Așa că avem o siluetă falică cu brațe mari, puternice și păroase și cu ochi care nu clipesc. Oare ce-ar putea să fie?

A apăsat din nou pe butonul de *play.* Vocile au început din nou să se audă.

> A: Chiar sună înspăimântător. Și cât e de mare?
>
> J: E mare! mai mare decât mașina lui tata!

S-a auzit din nou butonul de pauză.

— Bun, acum de ce ar compara-o doar cu „mașina lui tata”?

— Păi, părinții lui sunt îndeajuns de bogați încât să-și permită să-l țină aici din anii șaptezeci, am răspuns fără să mă gândesc. E posibil ca fiecare dintre părinți să fi avut propria mașină.

— Greșit, a izbucnit dr. A. M-am interesat, nu aveau decât o singură mașină și o foloseau amândoi. Așa că de ce să se raporteze tocmai la ea ca să descrie mărimea monstrului? Aș zice că e o asociere liberă destul de precisă. Bun, de ce ar crea Joe o asociere liberă cu tatăl lui după ce a vorbit despre ceva falic cu brațe păroase care l-a ținut la pat și care s-a holbat la el? Din ce în ce mai curios. Dar să nu punem carul înaintea boilor. Să vedem, în primul rând, cum au reacționat părinții lui la acest presupus intrus.

> A: Înțeleg. Și părinții tăi au văzut-o vreodată?
>
> J: Nu. Se ascunde înapoi în pereți atunci când vin ei.
>
> A: Încape ceva atât de mare în pereții tăi? Nu se sparg?
>
> J: Se topește. Ca înghețata. Arată de parcă e în perete.

— Deci părinții nu sunt conștienți că arătarea asta există, a zis dr. A. Oare de ce? Dacă urmărești șirul gândurilor mele, aș zice că tatăl are un motiv evident pentru care nu vede un monstru. Dar mama? Poate că a refuzat pur și simplu să accepte ceea ce făcea tatăl lui Joe, chiar și dacă acesta stătea chiar lângă pat. Joe n-ar fi putut să accepte că mama lui nega ceea ce se întâmpla, așa că singura concluzie logică a fost aceea că tatăl lui trebuie s-o fi păcălit pe mama sa că el, tatăl, făcea parte din perete. S-ar potrivi. Acum, hai să trecem la partea cu adevărat ofertantă.

> A: Înțeleg. Și arătarea asta ți-a lăsat semnele acelea pe brațe?

J: Da. Am încercat să-mi acopăr fața ca să nu pot s-o văd. Mi-a dat mâinile la o parte și m-a făcut să-mi deschid ochii cu degetele ei.

A: De ce a făcut asta?

J: Îi place când mă simt rău. De aceea nu mă lasă să dorm.

A: Ce vrei să spui?

J: Mănâncă gândurile rele.

— Răspunsul se afla la îndemâna noastră în tot acest timp.

Dr. A. privea țintă casetofonul cu o fascinație lipsită de consolare.

— Pur și simplu nu fusesem destul de atent. Joe ne spunea că era abuzat sexual. A descris senzația de a fi imobilizat la pat și violat de tatăl său în contextul unui monstru care are toate atributele unui bărbat adult ce violează un băiețel. Ne-a oferit până și un indiciu că tatăl lui era un sadic atunci când ne-a spus că monstrul se hrănea cu gândurile rele, lucru pe care ar putea să-l facă un sadic care se delectează cu propria cruzime asupra unui copil. Mai mult, pasivitatea inițială de care a dat Joe dovadă și pe urmă faptul că s-a dovedit a fi extrem de influențabil atunci când i se spunea în diverse feluri urâte coincid cu comportamentul unui copil deosebit de abuzat înainte și după un episod psihotic.

A oftat. În punctul acesta, părea să vorbească la fel de mult cu el însuși precum vorbea cu mine.

— Bineînțeles, asta tot nu explică de ce Joe ar fi mimat sadismul de care a dat dovadă tatăl lui atunci când l-am internat. Ei bine, asta ne aduce la ultima parte a casetei.

A: Înțeleg. Ei bine, în cazul acesta, s-ar putea să știu cum putem să scăpăm de el.

J: Serios?!

A: Da. Dacă mănâncă gândurile rele, atunci vreau să nu ai decât gânduri bune în cap atunci când vine.

J: Dar cum să fac asta? Mă sperie!

A: Cred că își dorește ca tu să crezi asta despre el, Joe. Însă știi ce? Nu e așa. E doar imaginația ta. Știi ce e imaginația?

J: Oarecum.

A: Atunci știi că e partea aceea din tine care născocește idei. Uneori sunt bune, alteori sunt înspăimântătoare. Și ideile pot să pară periculoase. Dar Joe, chiar dacă ideile pe care le ei pot să pară înspăimântătoare, ele sunt tot ale tale. Și imaginația ta nu te poate speria cu ele decât dacă o lași să facă asta.

J: Deci o pot controla?

A: Corect, Joe.

J: Cum știți una ca asta?

A: Vezi tu, asta e slujba mea. Puterea mea specială e să-i fac pe oameni să nu se mai teamă. De aceea oamenii vin aici, ca să nu le mai fie frică. Și știi ceva, Joe? Pe toți acei oameni nu-i sperie decât niște idei. Din cauza unor părți din ei pe care nu și le pot controla.

J: Uau!

A: Da. Acum pun pariu că ești un băiat mare care nu mai face pipi în pat, nu-i așa, Joe?

J: Scârbos! Clar!

A: Ei bine, gândește-te la monstrul acela mare și terifiant ca la a face pipi în pat. E doar o parte din tine pe care ai lăsat-o să-ți scape de sub control.

J: Ce ciudat. Monstrul e pipi pe care-l fac.

A: Nu tocmai. Dar ambele sunt lucruri pe care le poți controla fiindcă fac parte din tine, Joe. Bun, acum ți se mai pare atât de înspăimântător acest monstru?

J: Nu! Sunt doar eu care mă sperii pe mine însumi. Și am să-i spun că știu asta data viitoare când o să-l văd.

Dr. A. a oprit caseta, și mi-am dat seama că acele ultime momente îl storseseră de tot.

— De-asta n-am să pot să renunț vreodată la cazul acesta. Vocea îi era o idee mai puternică decât o șoaptă. Fiindcă cred că, din cauza aroganței mele, am creat problemele pe care le are

acum. Cred că între cele două ședințe, din cauza a ceea ce i-am spus, Joe a trecut de la a crede că era ținta unui monstru care se hrănea cu psihozele oamenilor la a crede că *era* monstrul. Gândește-te cum ar afecta asta un copil care a fost victima unui abuz sexual. Sunt deja mai predispuși la disociere. Ceea ce i-am spus lui Joe… s-ar putea să-i fi declanșat o tulburare de personalitate disociativă, fiindcă nu ar fi putut să suporte gândul că era responsabil pentru abuzul la care fusese supus. Așa că a creat o personalitate „monstru" secundară, pe care s-o învinuiască pentru asta, care reproduce sadismul pe care l-a experimentat din partea tatălui său. Și pentru că n-am observat asta, acum acea personalitate „monstru" a căpătat un control atât de deplin asupra psihicului său, încât mintea și comportamentul au început să se adapteze la ea ca să-i îndeplinească nevoile imaginare. Ar fi fost suficient de rău să fi crezut numai că era *un* monstru, fiindcă asta l-ar fi transformat probabil în cel mai sadic psihopat din istoria psihiatriei. Dar cazul lui e mai grav. *Acest* monstru crede cu adevărat că trebuie să fie expus încontinuu la gânduri rele ca să supraviețuiască, la fel cum eu sau tu avem nevoie de mâncare. Drept rezultat, simțul empatiei i s-a dezvoltat ca să fie capabil să-și dea seama la câteva secunde după ce cunoaște pe cineva cum să-i inducă un episod psihotic.

Și nu e doar asta, deoarece poate să declanșeze la comandă diferite forme de suferință din cauză că a rămas încă atât de influențabil. Cu alte cuvinte, halucinațiile sale sunt atât de puternice, încât i-au determinat mintea să poată să facă niște lucruri pe care nicio minte omenească n-ar trebui să fie capabilă să le facă. Bun, e posibil ca toți oamenii care spun că i-a făcut să-și aducă aminte de cele mai neplăcute amintiri și de cele mai chinuitoare temeri să sufere, în fond, de aceeași halucinație, sau se poate să fi uitat că au dezvăluit amănunte esențiale când au vorbit cu el. Dar chiar și dacă ar

fi adevărat, nu se poate nega următorul lucru: a dezvoltat o abilitate de le-a induce gânduri suicidare oamenilor ca un mecanism de autoapărare, într-un mod foarte asemănător cu acela în care personalitatea lui originară „a murit” ca să-i facă loc celei monstruoase. Și a funcționat fără cusur. Până acum.

A închis dosarul și mi-a aruncat o privire intensă.

— De aceea avem nevoie de tine. Nu ai murit și ai experimentat pe propria piele scamatoriile lui. S-ar putea să fii singurul martor pe care-l avem, în afară de Rose, care l-a tratat pe vremea când era mult mai puțin sofisticat și care a făcut asta cu atât de multă vreme în urmă, încât nu putem să fim siguri că ceea ce ne-ar relata ar fi încă întru totul exact. Ești singurul om care ne poate spune foarte precis și cu lux de amănunte cum anume te-a manipulat.

Zicând asta, mi-a luat bărbia în mâna lui subțire, însă surprinzător de puternică, și mi-a ținut capul nemișcat cât timp a rostit următoarele cuvinte:

— Așa că, Parker, te mai întreb încă o dată. Spune-mi, dacă nu de dragul meu, atunci de dragul lui Joe, *ce s-a întâmplat între voi doi?*

În acel moment, n-am mai avut niciun motiv să tăinuiesc cele petrecute. Așa că le-am povestit. Le-am spus despre luciditatea aparentă a lui Joe, despre explicația extrem de plauzibilă a motivului pentru care era închis, și despre cum mi-a povestit mie despre incidentul cu Floare din Fibră de Lemn. Le-am zis că, așa cum și eu mă simțisem odată responsabil pentru problemele mamei mele, a născocit o poveste fără cusur despre cum și el se simțea vinovat pentru rănile pe care le suferise mama lui. Le-am povestit cât de inteligent a exploatat durerea pe care am simțit-o în urma morții lui Nessie. Le-am spus până și cum avertismentele doctorului P. de a nu mă osteni să încerc să-l vindec și încercările sale brutale de

intimidare m-au făcut să-l cred pe Joe cu asemenea ușurință. Au ascultat cu atenție toată istorisirea, iar când încheiasem, dr. A. părea copleșit de povara vârstei pe care o avea.

— Deci să-nțeleg că nu s-a bazat pe niciun aspect al vieții tale, a zis el. Și-a dat pur și simplu seama că erai o persoană empatică și s-a folosit de asta. Cel mai probabil e o coincidență că a ales ceva despre mama lui ce mimează acea responsabilitate pe care ai simțit-o tu însuți față de mama ta. Majoritatea băieților au o slăbiciune pentru mamele lor. Mai mult, a dat vina pe tatăl lui pentru felul urât în care a fost tratată pisica lui, fiindcă aceea era personalitatea vinovată. Așa că a putut în cele din urmă să vorbească deschis despre mânia acumulată în urma abuzului la care fusese supus, chiar dacă într-un mod indirect. Se prea poate să fi rezolvat totuși acest caz în cele din urmă, Parker. Mulțumesc. Rose, cred că am rezolvat acest mister. Desigur, nu putem să le spunem părinților lui Joe ceea ce știm, așa că informează-i că am ajuns la concluzia că boala lui chiar nu are leac, și că va trebui să rămână aici pentru o perioadă nedeterminată pentru propriul bine. Cât despre Parker, ia-i cazul.

— Nu!

Ceva din explicația doctorului A. mi se părea profund greșit. Bătrânul s-a întors către mine, fără să-i vină să creadă.

— Nu? a întrebat el. Parker, cazul e rezolvat. Tocmai ne-ai confirmat ipoteza și, chiar dacă n-ai fi făcut-o, crede-mă că ar fi nevoie de un medic psihiatru cu mult mai multă experiență decât tine ca să încerce măcar să-l vindece pe-acel biet om. Chiar dacă aș mai fi practicat…

— Dar nu mai practicați. V-ați pensionat. Și nu cred că ați nimerit-o. Ceva nu se leagă.

— Cum îndrăznești? Doar ce…

— Calmează-te, Thomas, a zis dr. G. Dacă Parker are o altă idee, vreau s-o aud. Nu strică să

auzim o a doua părere.

Dr. A. a bombănit și mi-a făcut un semn iritat cu mâna, îngăduindu-mi să continui.

Am început să mă simt din nou agitat, așa că mi-am dres glasul și am început să vorbesc înainte ca emoțiile să mă oprească.

— Înainte de a-mi expune teoria, doresc să pun mai multe întrebări, ca să mă asigur că am înțeles corect unele amănunte, am zis.

— Of, pentru numele lui… a început să zică dr. A., dar dr. G. a ridicat mâna.

— Da, Parker?

— Vreau să încep cu terorile nocturne, am zis. Le-a mai menționat Joe vreodată după ce a revenit?

Dr. A. părea să fie gata să dea un răspuns usturător, dar apoi pe chipul lui s-a așternut o expresie gânditoare.

— Acum, că ai adus asta în discuție, nu, mi-a răspuns. Deși se poate ca până în acel punct să fi fost prea târziu. În plus, era sedat, și probabil că tatălui său nu-i făcea plăcere dacă pe el nu-l durea.

— Se poate, am zis, întorcându-mă către dr. G. Dar nu sunt convins că această explicație a originilor „monstrului” e cea corectă. Dr. G., nu spuneați că Joe suferea de entomofobie?

Dr. G. a încuviințat lent. Nu părea să înțeleagă unde voiam să ajung cu asta.

— Da, părinții lui au vorbit în treacăt despre asta când l-au adus aici prima oară.

— Și îi era frică de insecte atunci când l-ați tratat?

— Nu în mod deosebit, mi-a răspuns. Am încercat câteva ședințe de terapie prin expunere, dar n-a reacționat ca și când ar fi suferit de afecțiunea asta.

— E evident că entomofobia era doar un surogat pentru ceea ce credea că i se întâmplă, a zis dr. A. Rose, pe bune…

— Dr. A., i-am zis, se poate, vă rog, să ascultăm din nou felul în care Joe descrie monstrul din zid?

Dr. A. s-a uitat lung la mine cu niște ochi obosiți, dar s-a conformat și a derulat caseta până când a ajuns la partea relevantă.

> E mare și păroasă. Are ochi de muscă și două mâini mari și superputernice de păianjen, cu niște degete foarte lungi. Are corp de vierme.

— Asta *ar neliniști* pe cineva care suferă de entomofobie mai mult decât orice altceva, nu credeți? am întrebat.

— Repet, nu m-ar surprinde ca entomofobia să fi fost un rezultat a ceea ce credea că îi făcea rău, a pufnit disprețuitor dr. A.

— Adevărat, am spus. Dar mai e ceva. Puteți să săriți la partea în care spuneți că monstrul e o născocire a imaginației lui?

Dr A. a oftat și a derulat caseta înainte.

> A: Ei bine, gândește-te la monstrul acela mare și terifiant ca la a face pipi în pat. E doar o parte din tine pe care ai lăsat-o să-ți scape de sub control.
> J: Ce ciudat. Monstrul e pipi pe care-l fac.
> A: Nu tocmai. Dar ambele sunt lucruri pe care le poți controla fiindcă fac parte din tine, Joe. Bun, acum ți se mai pare acest monstru atât de înspăimântător?
> J: Nu! Sunt doar eu care mă sperii pe mine însumi. Și am să-i spun că știu asta data viitoare când o să-l văd.

Caseta s-a oprit. Dr. A. părea din ce în ce mai enervat, iar dr. G. părea tot nedumerită.

— Nu vorbește ca victima unui viol căreia tocmai i s-a spus că e vina ei, nu-i așa? Pare ușurat. Pare fericit. Nu e o reacție la care te-ai aștepta din partea cuiva care suferă un episod disociativ. Și dacă ar fi fost atât de influențabil pe cât spuneți, de ce n-a început să se comporte chiar

atunci de parcă ar fi fost monstrul? De ce să-și fi păstrat încă vechea identitate?

— Probabil că mintea lui nu procesase încă toată informația, a murmurat dr. A., fără să fie foarte atent.

— Sau, i-am răspuns, n-a existat niciun episod disociativ. De fapt, dacă n-a existat niciun abuz din partea părinților, ba chiar nici terori nocturne? Dacă Joe chiar era chinuit de ceva care știa cum să-i exploateze entomofobia și care știe cum să exploateze cu la fel de multă pricepere temerile tuturor celorlalți? Și dacă atunci când i-ați zis că e o parte din el, acest ceva a *devenit* a doua personalitate despre care credeți că a rezultat în urma abuzului? Dacă a adus cu el monstrul aici atunci când s-a întors?

— Ah, da, și sunt convins că-și poate roti capul de jur-împrejur și că scuipă supă de mazăre, a pufnit disprețuitor dr. A., începând să se enerveze cu adevărat. Băiete, încetează să vorbești de parcă ai fi un fan prea entuziasmat al filmelor de groază și revino-ți. Ești un om de știință, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ascultați-mă, i-am zis. Înainte de seara asta, nici eu n-aș fi crezut așa ceva, dar chestia e că…

Mi-am dat seama că am început să respir sacadat.

— Uitați cum stă treaba, știu că doriți să puneți toate cunoștințele pe care le are despre ceilalți oameni pe seama unei coincidențe rare sau pe seama faptului că oamenii nu-și aduc aminte ce i-au spus, dar știu că asta nu se aplică în cazul meu. Când Hank mă trăgea afară din camera lui, a început să râdă cu același glas pe care-l mai aud uneori în coșmarurile mele. Și vă garantez că, după avertismentele doamnei doctor G., nu i-am spus niciodată nimic despre problemele mele sau despre lucrurile care mă înspăimântă. Așa că de unde a știut cu exactitate ce ton și ce timbru să folosească?

— Ai auzit ceea ce voiai să auzi, a izbucnit dr. A. Te-ai așteptat să auzi vocea unui monstru. Mintea ta a reacționat, pretinzând că îl auzea pe cel care trebuia.

— Dar tocmai asta e ciudat – nu m-am așteptat. Amintiți-vă că eu credeam că e un pacient lucid și maltratat atunci când Hank a pus mâna pe mine, și *totuși* am auzit vocea aceea. Tocmai în momentul când mă așteptam *cel mai puțin* la un eveniment supranatural, și tot a avut loc. Și dacă ceilalți, la fel ca dr. G., nu mint? Dacă nu i-au zis într-adevăr nimic niciodată, și a știut, cu toate acestea, cum să-i sperie?

— Are dreptate, Thomas. Chiar dacă nu am notițe prin care să dovedesc asta, habar nu am cum ar fi putut Joe să afle că oamenii îmi spuneau „Rosie Năsoasa”. Nu-mi amintesc să fi adus vreodată în discuție subiectul în vreun loc în care ar fi putut să-l audă din întâmplare. Nici nu cred că mi-aș mai fi amintit porecla asta dacă n-aș fi zărit-o mânjită pe peretele din camera lui.

— Rose, se poate să-ți fi auzit din întâmplare numele rostit de altcineva și s-o fi ghicit din noroc! a izbucnit dr. A. Nu sunt multe cuvinte urâte care să rimeze cu numele tău[4]. Nu e dificil pentru un copil să-și dea seama de așa ceva.

— Tocmai tu n-ar trebui să respingi niște simptome numindu-le coincidențe ca să-ți salvezi teoria, Thomas, a zis dr. G. cu o voce stinsă.

Dr. A. spumega de furie.

— Fie, a zis el cu un sarcasm usturător. Să presupunem că aveți amândoi dreptate, chiar dacă asta face praf și pulbere tot angajamentul pe care ni l-am luat față de știință. În cazul acesta, ce tratament propuneți pentru a vindeca o persoană posedată de baubau? Îi facem spălături stomacale? Îi dăm o gaură în cap ca să scoatem demonul din el? Iluminați-mă.

— Ați spus că nu luaserăți în calcul alte variante, am continuat. Mă gândesc că nu ați adus

pe cineva care să-l exorcizeze, nu-i așa?

— Ce fel de netot crezi că sunt, să…

— Ah, încetează să pretinzi că ești cel mai neprihănit om de știință din încăpere, Thomas, a izbucnit dr. G. Firește, în mod oficial nu s-a aflat nimic, dar știm amândoi că ai încercat câteva tehnici neconvenționale cu Joe.

Dr. A. nu i-a răspuns, dar pentru prima oară în seara aceea a părut să fie vizibil stingherit.

— Thomas, dacă n-ai să-i spui tu, am s-o fac eu.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Rose, am exclus tâmpeniile acelea, după cum știi prea bine. De ce să-i dăm apă la moară acestui țânc indisciplinat și cu imaginație bogată, oferindu-i informații nefolositoare?

— Deci ați încercat să-l exorcizați, am spus cu răceală. Ce s-a întâmplat?

— Exact ceea ce ți-ai închipui că s-ar putea întâmpla, având în vedere că e vorba despre pacostea asta de Joe, a mugit dr. A. Preotul a intrat, a început ritualul și n-a funcționat absolut deloc. Tot ce-a făcut Joe a fost să-l ia peste picior tot timpul, zicându-i că el era un înger trimis pe pământ de către mâna dreaptă a lui Hristos, și că preotul își trăda propriul Dumnezeu. Tocmai genul de lucruri pe care le-ar spune oricine ca să pună în încurcătură un om credincios.

— Și pun pariu că l-a pus într-o *mare* încurcătură pe *acel* preot, nu-i așa? am insistat. Pun rămășag că nici măcar n-a fost în stare să-și termine ritualul, corect?

— A… a plecat repede, da, mi-a răspuns dr. A. Unde vrei să ajungi?

— Și n-ați încercat să înregistrați întâmplarea?

— Bineînțeles că nu, s-a rățoit dr. A. N-am vrut să afle nimeni că am încurajat genul ăsta de bazaconii.

— Păcat, i-am zis. Fiindcă pun pariu pe ce doriți că dacă ați fi înregistrat, nu l-ați fi auzit pe Joe spunând nimic. Fiindcă pacientul pe care-l aveți

acolo – Joe însuși – nu e cel care face toate astea. Arătarea care l-a însoțit aici e responsabilă, și-l folosește drept țap ispășitor.

— Chiar crezi că un soi de baubau stă gratis la noi în spital? m-a întrebat dr. A., cu vocea preschimbată într-un râset disprețuitor. Rose, poate-ar fi bine să-l chemi înapoi pe Hank și să-i zici să vină cu o cămașă de forță. Cred că acest surogat de Mesia a luat-o razna la rândul lui.

— S-ar putea să existe o cale prin care să aflu dacă am dreptate, am spus, adresându-mă doctoriței G., care părea să fie mai receptivă. Știu că e o ipoteză ciudată, dar dacă mi-ați îngădui să strâng destule informații și s-ar dovedi că mă înșel, puteți să-mi luați cazul.

Dr. G. și-a apropiat degetele de la mâini unele de altele și s-a uitat gânditoare la mine preț de câteva clipe. Părea că nu-și putea înfrâna curiozitatea. În cele din urmă, a făcut un semn cu mâna.

— Zi mai departe.

Am inspirat adânc.

— Cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să-mi iau liber mâine, ca să pot să mă duc și să vorbesc cu singurii oameni care *pot* confirma sau infirma ambele ipoteze pe care le-am discutat, chiar și indirect. Aș vrea să le fac o vizită părinților lui Joe și să arunc o privire prin camera în care s-a petrecut asta.

— Ah, da, totul va merge de minune, a zis dr. A. cu un rânjet batjocoritor. Ce ai de gând să spui? „Iertați-mă, domnule M., dar v-a excitat să vă molestați băiatul și să-l auziți cum țipă? Când ați cumpărat casă, v-a avertizat cineva că s-ar putea să fie infestată cu o insectă uriașă?”

— Știm amândoi că există moduri mai subtile prin care putem să descoperim indicii ale sadismului unor indivizi, i-am răspuns, încercând să evit să mușc din momeală. Și, oricum, nu încerc decât să aflu dacă ipoteza mea are vreun

fundament, or, asta nu le va trezi suspiciuni de niciun fel. Se vor simți pe deplin în largul lor, așa că dacă părinții lui Joe sunt, în secret, niște sadici, asta ar trebui să se vadă cu destul de multă ușurință. Iar dacă există vreo dovadă că ceva supranatural a locuit la el în pereți, sau că acea casă a fost bântuită în orice fel, ar trebui să se observe și asta destul de ușor.

L-am privit țintă pe dr. A.

— Și știți ce? Chiar dacă nu găsesc nicio dovadă că părinții lui sunt țăcăniți, dacă, de asemenea, nu voi găsi nicio dovadă că s-a petrecut ceva supranatural acolo, atunci voi recunoaște că ați avut dreptate și că mi-am umplut capul cu prostii care n-au nicio treabă cu știința. E bine așa?

Din nou, ne-am uitat unul la altul vreme îndelungată, și mi-am dat seama că, în cele din urmă, se împăcase cu propunerea mea, chiar dacă nu putea să se convingă să mă respecte fiindcă o susținusem. Apoi, cu coada ochiului, am zărit mișcare, așa că m-am întors și am văzut că dr. G. își scosese un stilou și însemna ceva în calendarul ei. Și-a ridicat privirea către mine.

— Da, poți să-ți iei liber. Indiferent de ceea ce spune Thomas, vreau să știu ce descoperi. Nu-ți face griji, îi voi spune lui Bruce că faci ceva pentru mine. Nu cred că părinții lui s-au mutat între timp, așa că folosește adresa din dosarul acesta. Acum du-te acasă și culcă-te, dacă poți. Avem nevoie să fii odihnit mâine.

24 aprilie 2008

Am subestimat cât de dificil urma să-mi fie să scriu povestea asta pe măsură ce am intrat în miezul ei. Credeți-mă că mi-aș fi dorit să public mai devreme această parte a ei, însă după cum cred că veți observa, mi-a fost imposibil să fac asta din cauza subiectului. Vă jur că nu încerc s-o lungesc fără să fie nevoie. Chiar mi-e foarte dificil să-mi amintesc și să descriu, să mă întorc cu mintea la acele momente. Astea fiind spuse, atunci când mă așez, totuși, și încep să scriu, povestea curge de la sine. Cam ca o bubă infectată care tocmai a fost spartă. Chiar mă simt semnificativ mai bine de fiecare dată când public.

Dacă mă citiți de la bun început, vă mulțumesc pentru răbdare. Dacă doreați să aflați răspunsul la misterul acestei povești, atunci asta este partea poveștii pe care probabil că ați așteptat-o.

Mi-aș dori să pot spune că am urmat sfatul doctoriței G. și că am dormit neîntors când am ajuns acasă în noaptea aceea, dar adevărul e că lucrurile pe care le aflasem m-au ținut treaz. Mintea îmi lucra febril și mă miram că eram din ce în ce mai dispus să susțin niște teorii haotice și absurde. În urmă cu doar o săptămână, eram convins că Joe era un om lucid care era ținut prizonier de un grup de doctori nelegiuiți. Am fost prins încercând să-l *eliberez.* Iar acum urma să plec într-o excursie ca să văd dacă puteam să găsesc dovezi că fusese posedat de… ce anume? De un demon? De un spirit însetat de răzbunare? De baubau? Nu cred toți nebunii că ei sunt cei cu capul pe umeri? Și nu era posibil să fi cedat și eu psihic, așa cum pățiseră toți ceilalți doctori ai lui Joe? Nu se putea ca oamenii din subordinea doctoriței G. să mă aștepte cu o cămașă de forță pregătită când aveam să mă întorc, în cele din

urmă, la spital? Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, nu i-aș fi învinovățit pentru una ca asta.

Și, dincolo de toate cele, sunetul râsetului aceluia pe care-l auzisem venind din camera lui Joe îmi bubuia în urechi la fel de tare ca inima.

Din păcate, Jocelyn n-a fost acasă în seara aceea, ca să mă ajute să înțeleg toate astea sau să-mi distragă atenția de la ele. Îmi lăsase un bilețel în bucătărie, pe care mi-a scris că avea să rămână până târziu la bibliotecă, să poată avansa cu lucrarea. I-am trimis un mesaj ca s-o anunț că eram acasă, iar ea m-a sunat, nerăbdătoare să afle dacă îmi păstrasem slujba sau dacă polițiștii aveau să bată la ușă din clipă în clipă. N-am vrut să intru în prea multe detalii la telefon, așa că am asigurat-o că totul era bine și că aveam să-i povestesc tot ce se întâmplase când urma să ne vedem.

Dorindu-mi cu disperare să adorm, am luat, în cele din urmă, câteva pastile pentru anxietate pe care le-am băut cu o cantitate generoasă de vin, iar combinația de chimicale m-a făcut, cumva, să adorm într-un final. Totuși, sunetul alarmei de dimineață, care a părut că s-a declanșat imediat după ce închisesem ochii, n-a făcut decât să îmbine lucrurile îngrozitoare din seara trecută cu o durere de cap cumplită.

Cu toate acestea, după ce am făcut duș, după ce am luat ibuprofen și am băut o cantitate imensă de cafea, m-am simțit destul de capabil să conduc. Așa că am scotocit după exemplarul meu din dosarul lui Joe și am căutat pe prima pagină a acestuia adresa familiei sale.

Domiciliul trecut acolo a explicat de îndată cum de părinții lui Joe și-au permis să-l țină în spital sub tratament mai bine de douăzeci și cinci de ani. Se afla într-o parte a statului atât de vestită pentru averile rezidenților săi, încât până și numele ei evoca imagini cu mașini placate cu aur, locuințe imense și familii care dețineau iahturi. Mai mult, o scurtă privire aruncată hărții de pe MapQuest

indica faptul că părinții lui Joe locuiau în mijlocul unui domeniu care avea acces la ocean. În oricare alte circumstanțe, aș fi fost măcar un pic curios să aflu cum arăta o astfel de opulență văzută de-aproape, dar în cazul acesta, singurul lucru care mi-a sărit în ochi a fost cât era de izolat acel loc și, prin urmare, cât de departe de ajutor trebuie să fi fost oricine acolo, cu precădere un copil. Singurul aspect pozitiv era că se afla la doar o oră și jumătate de mers cu mașina de New Haven, poate și mai puțin dacă drumul nu avea să fie aglomerat. Așa că am pus pe scaunul din dreapta direcțiile oferite de MapQuest ca să mă pot orienta cu ușurință și am pornit la drum, să aflu ce anume mă aștepta la locul unde luase ființă nebunia lui Joe, dacă acesta era, într-adevăr, lucrul de care suferea.

Dacă aș fi crezut că natura are simțul ironiei, atunci drumul până acolo ar fi fost o dovadă clară a acestui fapt. A fost o zi de toamnă superbă și răcoroasă, genul de vreme pe care ți-ai dori-o an de an, traficul a fost cât se poate de lejer, iar cireașa de pe tort a fost că Jocelyn mi-a trimis un SMS prin care îmi ura o zi bună și-mi spunea că avea să fie acasă în seara aceea, ca să ne punem la curent unul pe celălalt. Pe scurt, în oricare alte circumstanțe ar fi fost o zi perfectă, ceea ce a făcut ca drumul până la echivalentul secular al porților iadului să fie cu atât mai neliniștitor.

Peisajul pitoresc, desprins parcă dintr-o vedere, a părții statului în care locuiau părinții lui Joe nu făcea decât să amplifice această disonanță cognitivă. Trebuie să fi trecut pe lângă sute de conace imense, însă desenate cu bun-gust, de genul celor pe care doar familiile vechi și înstărite le-ar fi putut construi, și fiecare dintre ele părea mai degrabă desprins dintr-un roman de Jane Austen, decât ceva ce ai întâlni în Statele Unite. Puținii locuitori pe care i-am zărit pe drum păreau să fi fost culeși din cataloagele Brooks Brothers sau J. Press[5], fiecare dintre ei fiind îmbrăcat în

niște haine care costau cât salariul meu pe câteva luni și având ceasuri de mână care valorau pe puțin cât câștig eu într-un an întreg. Fordul meu Taurus, relativ modest, dar bine întreținut, trebuie să fi fost vizibil nelalocul lui printre armatele de Mercedesuri, Audi-uri și Bentley-uri. Am fost surprins că cineva dintr-un orășel ca acesta ar putea să sfârșească într-un spital, cu atât mai mult la Azilul de Stat din Connecticut. Acesta era genul de loc în care durerea, indiferent de felul ei, era fie eliminată cu medicamente și programări la medici psihiatri scumpi, fie ținută la o distanță respectabilă cu prețul unor cheltuieli exorbitante. Pe scurt, era un loc unde orice neplăcere, și cu precădere orice oroare supranaturală, fusese izgonită fără milă din văzul și mințile oamenilor, ca să nu perturbe imaginea plăcută a zonei.

Numai când am ajuns cu mașina în fața porții grele, din fier forjat, prinsă într-un zid gros și înalt din piatră care străjuia moșia părinților lui Joe, am început să am un presentiment urât față de locul în care mă aflam. Deși asta se poate să se fi datorat în parte pazniculuisolid care a ridicat glasul la mine, și care părea mai potrivit de trimis într-o misiune finanțată de Blackwater[6] decât să păzească rezidența unei familii liniștite. N-am dorit să par excesiv de neliniștit, așa că i-am explicat pe cel mai profesionist ton de care eram capabil – unul pe care-l rezervam de regulă pacienților – că eram un doctor care venise să vorbească cu locatarii despre fiul lor.

A făcut stânga-mprejur cu o precizie militărească și s-a îndreptat bățos către cabina lui, unde a format un număr pe panoul de-acolo. Din microfon s-a auzit un glas de femeie, impregnat cu genul acela de accent politicos și rigid pe care-l auzi de obicei doar în vorbele rostite de membrii mai în vârstă ai cluburilor de iahturi, iar după o discuție scurtă cu individul acela milităros care mă oprise în drum, a fost de acord să mi se permită

accesul înăuntru. Paznicul a încheiat cu eleganță conversația și a apăsat un buton care a făcut ca poarta să se deschidă într-o liniște aproape desăvârșită. Mi-am continuat drumul, simțind cum stomacul mi se zvârcolea din cauza emoțiilor pe care încercasem să le înăbuș de când plecasem de dimineață de-acasă.

Aleea care ducea către casa părinților lui Joe urca o colină întreținută cu o grijă obsesivă, înconjurată de o pădurice de arțari argintii și de stejari roșii la fel de bine îngrijiți. În vârful colinei se afla casa, un conac din piatră în stil neogotic înconjurat de fagi, care părea să transforme razele soarelui într-un luciu radiant și pastelat. Am parcat mașina în fața ei, i-am înmânat cheile unui valet bățos care a părut chinuit la gândul de a intra într-o mașină atât de modestă ca a mea, și m-am pregătit să înfrunt orice pregătise casa pentru mine.

Cu toate acestea, cu cât mă holbam mai mult la ea, cu atât mă simțeam mai tulburat. Sincer, dacă părinții lui Joe ar fi locuit într-un castel construit din pietre negre ca smoala, decorat cu gargui urlând drăcește și luminat în permanență în fundal de fulgere, cred că m-aș fi simțit mai în apele mele. Casa era imensă: era atât de mare încât ar fi putut să găzduiască o școală întreagă și tot ar fi părut spațioasă. Sunt convins că suprafața ei era comparabilă cu aceea a clădirii principale a ASC. Felul în care era ornamentată era plăcut la o primă privire, cu o mulțime de trandafiri și cupidoni sculptați în piatră ce zâmbeau de la numeroasele pervazuri și metereze, ca să nu mai zic de multitudinea de grilaje cioplite și de vitraliile generoase. Dar chiar și pentru un neavizat ca mine, aceste podoabe păreau să fi fost o mască sclipicioasă montată pe ceea ce era, în esență, o clădire spartană și intimidantă, care aducea mai degrabă cu o fortăreață, având peste tot unghiuri ascuțite, turnuri înțepătoare și contraforți agresivi. M-am întrebat ce fel de arhitect a proiectat o astfel

de casă și ce fel de oameni și-au dorit inițial să locuiască acolo. Nu era de mirare că dintre zidurile acestei imitații de Bastilie în stilul casei de pe Strawberry Hill[17] țâșnise un pacient bolnav mintal cu neputință de vindecat.

În timp ce urcam scările sclipitoare din calcar, ușa de la intrare s-a deschis și de după ea s-a ițit o femeie subțire care a ieșit să mă întâmpine și al cărei chip părea să fie însăși expresia îmbătrânirii grațioase și fermecătoare. Trebuie să recunosc că primul gând care mi-a trecut prin minte când am văzut-o a fost că nu părea să fie deloc genul de persoană despre care mi-aș fi putut închipui că ar fi ținut secretă molestarea unui copil, chiar și din refuzul de a accepta așa ceva. Avea o bunătate intrinsecă, dominată însă de o duritate aristocratică atât de firească, încât mi-am închipuit că se născuse sunând din clopoțel ca să cheme servitorii.

— Dr. H., mi-a spus cu același accent sofisticat pe care-l auzisem la interfon, bine ați venit! Dr. G. m-a sunat să mă anunțe că urmează să sosiți astăzi și trebuie să recunosc că m-am simțit ușurată. Ce mai face băiatul meu? Mi-am făcut atât de multe griji în legătură cu bietul meu Joseph și n-am mai auzit aproape nimic din partea spitalului în ultimii ani – în afară de vești despre cheltuieli, desigur așa că vă puteți închipui cât mă bucur că ați dorit să veniți. Vă rog, poftiți înăuntru.

— Vă mulțumesc, doamnă M., i-am spus cu amabilitate, dând mâna cu ea și sperând că mă comportam cu un profesionalism corespunzător. Mă bucur foarte mult că v-am găsit acasă, având în vedere că voiam să vorbesc cu părinții lui Joe.

— Ei bine, mă tem că va trebui să vă mulțumiți cu mine, mi-a spus cu o urmă de tristețe în voce. Tatăl lui Joseph a murit în urmă cu zece ani. Cu toate acestea, vă stau la dispoziție cu orice aș putea să vă ajut. Haideți, vă rog, în salon și vom discuta acolo.

„Salonul” era de fapt o încăpere cu tavan înalt și boltit, mobilată din belșug cu piese din mahon sau din lemn de cireș și decorată cu câteva capete împăiate de animale care păreau să fie adevărate. Neobișnuit cu astfel de decorațiuni caracteristice unei vieți înstărite, m-am trezit, firește, uitându-mă fascinat prin jur, atunci când un obiect anume m-a împins să sar speriat înapoi și să scot un icnet mic.

Pe scurt, era capul unei arătări pe care n-o mai văzusem până atunci și pe care nu-mi doresc s-o mai văd vreodată. Dacă mi s-ar fi spus că era real, aș fi avut probabil coșmaruri tot restul vieții. Era un cap bulbos, aproape amorf, care ieșea în afara plăcii în care era încrustat, avea în jur de treizeci de centimetri lungime, niște ochi imenși și compuși, de un galben bolnăvicios, și câteva șiruri de clești care păreau să fi fost plini cu venin. Mai rău de-atât, taxidermistul își propusese, în mod evident, să-l facă să pară cât se poate de aievea, fiindcă ochii încă îi licăreau cu un sadism răutăcios, iar cleștii i se ițeau din față cu o agresivitate furioasă, de parcă creatura era pe cale să strivească în orice clipă capul oricărei ființe inocente care i-ar fi ieșit în cale. Între clești și ochi se vedea o gură căscată și plină de colți, care părea parcă desprinsă de pe cea mai mare lipitoare din lume, gata să eviscereze orice ar fi intrat în ea.

Văzând groaza de pe chipul meu, doamna M. s-a uitat către capul pe care-l priveam și s-a cutremurat.

— O chestie absolut îngrozitoare, nu-i așa? m-a întrebat. Însă nu m-am putut îndura niciodată s-o dau jos. Nu-ți face griji, nu e decât o reprezentare artistică – nu e nimic real. Charles – tatăl lui Joseph – a fost un vânător destul de iscusit, iar când Joseph a început să sufere pentru prima oară de terori nocturne, s-a gândit că ar fi putut să ajute dacă am fi pretins că prinsese și ucisese acea creatură, așa că i-a montat capul în această cameră. Am angajat un artist care să studieze desenele lui

Joseph și să obțină chiar de la el o descriere a felului în care arăta creatura. Asta e ceea ce a creat.

A pufnit cu amărăciune.

— Bineînțeles, hidoșenia asta nu l-a liniștit pe Joseph. Dimpotrivă, bănuiesc că l-a speriat mai mult. Dar de când a fost internat, am păstrat-o aici, în parte fiindcă voiam să-mi amintesc cât de mult și-a dorit Charles să-l vadă pe Joseph vindecat, și în parte ca pe un simbol al speranței pe care o nutresc ca Joseph să înfrângă într-o bună zi boala mintală care l-a făcut să-și închipuie de la bun început această arătare oribilă.

Copleșit încă de dezgust și fascinație, mi-a fost destul de greu să-mi smulg privirea de la reprezentarea aceea monstruoasă a baubaului închipuit de un puști de șase ani. Cu toate acestea, faptul că mama lui a adus vorba de terorile nocturne mi-a adus aminte de scopul pentru care mă dusesem acolo și m-am întors către ea.

— Doamnă M., terorile nocturne ale lui Joe m-au adus de fapt aici, am zis, și mi-am început discursul pe care-l repetasem de câteva ori în mașină. Chiar dacă am încercat numeroase tratamente cu fiul dumneavoastră, am început să ne întrebăm dacă nu cumva psihoza lui mai îndelungată ar putea să aibă vreo legătură cu terorile nocturne de care a suferit la început. Nu le-am cercetat niciodată în amănunt când a venit prima oară la noi, și poate că am fi putut să aflăm ceva din ele dacă am fi cerut atunci mai multe amănunte.

Mama lui Joe mi-a aruncat o privire pătrunzătoare și pentru prima oară m-a izbit faptul că, în ciuda aerului ei deosebit de rafinat, părea să aștepte cu neliniște și chiar cu disperare niște vești bune.

— Dr. H., în primul rând, spuneți-mi Martha, mi-a zis. Dacă aveți intenții serioase cu privire la recuperarea fiului meu după atâția ani, atunci ar trebui cel puțin să ne spunem pe numele mic.

Întrebați-mă ce doriți. Dacă voi ști răspunsul, vi-l voi oferi.

Am încuviințat.

— Mulțumesc, doamnă M… Martha.

Știam că trebuia să cer mai multe amănunte despre coșmaruri, însă observând opulența din jurul meu, în minte mi-a venit un alt gând.

— În primul rând… ei bine, trebuie să vă întreb asta. De ce l-ați adus pe Joe la spitalul nostru?

Martha a râs ușor.

— Credeți că spitalul vostru e prea de rând pentru unii ca noi? Ei bine, bănuiesc că n-ați avut de-a face cu procesul de înscriere în învățământul primar, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Ne-a fost teamă că dacă l-am fi dus pe Joseph la un spital sau la un doctor cunoscut din comunitatea noastră, stigmatul problemelor mintale ar fi reprezentat o piedică în calea înscrierii lui la școală și i-ar fi sabotat întreaga viață. Soțul meu și Thomas A. fuseseră colegi de clasă la Choate[8]. Ca o favoare personală, a fost de acord să păstreze secretul asupra ședințelor de terapie ale lui Joseph de la ASC. Firește, după câțiva ani a fost clar că măsurile de precauție fuseseră zadarnice. Dar Charles a insistat să-l ținem pe Joseph în grija lui Thomas. Aveam încredere în priceperea și în grija pe care i-o arăta fiului nostru.

— Care au fost primele simptome? Și când le-ați observat?

— Joseph avea în jur de cinci ani, a răspuns Martha. Ne mutaserăm în casa aceasta și am hotărât că sosise vremea să aibă camera lui. La vremea aceea eram însărcinată cu surioara lui, Eliza, și deși am fi putut să spargem câteva ziduri ca să extindem creșa, toți prietenii noștri ne-au spus că la cinci ani era prea mare ca să doarmă într-o cameră pentru bebeluși – n-ar fi fost drept față de un băiețel în creștere să fie nevoit să

suporte plânsetele unui nou-născut. Așa că am angajat un decorator să vină și să remodeleze unul dintre apartamentele mai mici de la ultimul etaj în cel mai fermecător dormitor pentru băieței pe care ți l-ai putea închipui, după care l-am mutat pe Joseph acolo. Și i-a plăcut nespus noua lui cameră atunci când a văzut-o, iar bona lui aproape c-a trebuit să-l ia cu forța de-acolo ca să coboare la cină. Însă în noaptea aceea…

A înghițit în sec și a ridicat o mână.

— Dr. H., sper că nu vă deranjează dacă-mi voi turna un pahar înainte să continui. Doriți și dumneavoastră unul?

— Parker, vă rog, i-am zis. Și nu, mulțumesc.

S-a ridicat și a mers cu pași repezi către un bar tip glob pământesc sculptat de mână și și-a turnat o cantitate generoasă de lichid chihlimbariu într-un pahar delicat din cristal, pe care l-a agitat câteva clipe înainte să soarbă prima înghițitură. Părând să fi prins curaj, s-a așezat la loc și a continuat să vorbească.

— În noaptea aceea… Parker, nu-ți poți închipui cât a fost de cumplit. La doar o oră după ce l-am dus la culcare, Joseph a început să țipe de parcă era omorât. Iar când am mers la el, ne-a spus că o insectă imensă i-a prins capul între clești și avea să-i facă rău. Așternuturile n-au indicat niciun fel de stricăciune, iar chipul îi era complet neatins, așa că am pus totul pe seama faptului că avusese un coșmar din cauză că dormea pentru prima oară într-o cameră nouă. Am crezut că aveau să dispară după acea seară, dar n-a fost așa. S-au repetat.

A mai luat o înghițitură din băutură, de data asta una mai lungă și mai îndurerată.

— Am încercat de toate, a spus ea cu emfază. La început am crezut că imaginația îi juca feste, dar reacțiile lui erau atât de clare și de expresive. Am întins capcane în apropierea zidului de unde zicea că vine. Dar ele nu s-au declanșat niciodată atunci când începea să țipe, și nimic de mărimea arătării

aceleia pe care o descria n-ar fi avut cum să le evite. Am rugat bona să-l epuizeze în timpul zilei cu diverse activități fizice, în speranța că ar fi dormit mai adânc. Dar apoi…

A făcut o pauză, rememorând ceva ce în mod limpede o uluia.

— Apoi *bona* a început să se comporte ciudat, ba chiar într-un asemenea hal încât am fost nevoiți s-o concediem. Da, îmi amintesc acum. La început, când am angajat-o, la scurtă vreme după ce ne-am mutat, părea să fie o dădacă atât de dulce și de afectuoasă. Aveam nevoie de cineva care să fi știut să aibă grijă de un băiețel și să fi fost de asemenea în stare să fie o asistentă zi și noapte pentru bebeluș, atunci când s-a născut Eliza. Dar apoi, câteva săptămâni mai târziu, am auzit-o cum striga și-l înjura pe Joe, în timp ce el stătea ghemuit într-un colț. Bănuiesc că problemele lui trebuie s-o fi epuizat și pe ea, însă *indiferent* de motivul care i-a provocat proasta dispoziție, nu puteam să-i permitem să se descarce pe el. Până la urmă, am dat-o afară și am angajat o persoană mai în vârstă. Care avea mai multă experiență. Am sperat că nu avea să-și piardă cumpătul cu energia unui băiețel. Din păcate, după o vreme nici ea nu s-a mai comportat exemplar. A devenit apatică și lentă. Atunci când a sosit s-a descurcat cum trebuie cu Eliza, lucru care presupun că a contat cel mai mult la vremea aceea, dar n-a putut niciodată să țină pasul cu Joseph. Așa că mi-am dat silința să-l epuizez înainte să mă ocup de Eliza.

În fiecare zi îi ziceam lui Joseph că „făceam curățenie și ne descotoroseam de monstru”, aruncându-l afară, dar insista că acesta se afla încă acolo. Am încercat să-l mutăm în alte dormitoare de pe acel etaj, dar asta n-a ajutat. La început, timp de o lună, l-am adus la noi în dormitor, dar Charles n-a fost de acord cu asta. Pentru început, Joseph tot nu-și găsea liniștea și tot avea coșmaruri, deși nu erau nici pe departe la fel de puternice, apoi

trebuia să învețe să doarmă de unul singur. Să se maturizeze. La un moment dat, am început să-l sedăm, lucru care a părut să-i ofere câteva ore de odihnă înainte să ne trezească pe toți urlând la primele ore ale dimineții.

Apoi soțul meu a angajat un sculptor care să creeze *chestia* aceea pe care ai văzut-o când am intrat în cameră, și a pretins că o ucisese pentru Joseph, dar nici asta n-a ajutat în vreun fel. Ne-am zis că probabil Joseph vedea insecte în jurul casei și că asta era de fapt problema, fiindcă era atât de înspăimântat de ele, încât simplul fapt că le vedea îi declanșa o criză de isterie. Așa că am angajat un exterminator să vină zi de zi și i-am cerut să treacă prin toată casa – și în special prin dormitorul lui Joseph – în fiecare zi, ca să omoare orice insectă care ar fi intrat. Nimic n-a dat roade. A insistat că monstrul îl trezea frecându-i fața cu ghearele sale și ținându-i capul între clești în fiecare noapte.

Martha a luat o înghițitură din băutură.

— Charles a insistat că avea să treacă în cele din urmă peste toate astea, că toți băieții suferă de coșmaruri recurente sau că văd tot soiul de monștri, și că ceea ce păția Joseph nu era cu nimic diferit. Își făcea griji că dacă l-ar fi dus pe Joseph la ședințe de psihoterapie sau dacă l-ar fi internat într-o secție de psihiatrie, asta l-ar fi marcat mai mult decât ceea ce vedea el în fiecare noapte. Și era convins că i-ar fi compromis șansele de a intra la o școală gimnazială bună.

Dar după nouă luni, a început să se înrăutățească. Joseph devenise apatic. Dacă un băiat de șase ani poate să sufere de depresie, atunci aș zice că era deprimat. Nu mai vorbea la fel de mult despre asta, iar în unele nopți îl auzeam doar cum plânge. Însă pe urmă… Pe urmă a venit la micul dejun cu vânătăi. Mi-a luat câteva zile să-mi dau seama despre ce era vorba; aveam impresia că erau de la năzbâtiile pe care le făcea cu prietenii lui. Dar apoi au început să apară și zgârieturi, pe

toată lungimea brațelor. Mi-am dat seama că nu mai puteam să suport situația și l-am pus pe Charles să-l sune pe Thomas, care ne-a zis să-l aducem la ASC.

Și-a terminat băutura și, străduindu-se în mod limpede să-și păstreze calmul, a făcut o pauză și s-a dus la decantor. Cu spatele la mine, și-a umplut din nou paharul, iar eu n-am întrerupt-o. Am intuit că își folosea toate resursele lăuntrice ca să spună această poveste.

— A rămas acolo. Parcă o noapte sau două, nu-mi amintesc. Dar, Parker, atunci când s-a întors acasă, n-ai fi zis că băiatului aceluia îi fusese vreodată teamă de ceva. A sporovăit încântat tot drumul către casă că nu-i mai era teamă de monstru. Că acum era mai curajos și că monstrul nu era decât el speriindu-se pe el însuși. „Nu mi-e frică de mine, mămico, așa că n-are de ce să-mi fie frică de el! Doctorul din castelul pentru oameni speriați a zis asta! Asta a tot repetat”.

A zâmbit crispată.

— Părea să fie o variație a ceea ce-i spunea Charles de ani de zile – că nu era adevărat, că nu există monștri, că totul se petrecea în imaginația lui –, dar bănuiesc că faptul că-i zisese Thomas asta a avut un alt efect asupra lui. Efectul unui doctor deosebit. În fine, am vrut să-i dăm sedative în noaptea aceea, dar a insistat că nu avea nevoie de ele. A zis că-și dorea să înfrunte monstrul și să-i spună că nu-l mai putea speria.

Când a sorbit o altă înghițitură din pahar, am observat că mâinile îi tremurau.

— Ei bine, a țipat la început, dar s-a liniștit înainte să ajungem la ușa de la dormitorul lui. Am crezut că asta însemna că-și înfrunta temerile și că ceea ce-i spusese doctorul dădea roade. Și cum n-a mai zis nici pâs în noaptea aceea, am presupus că reușise să adoarmă liniștit într-un final.

Însă în dimineața următoare l-am găsit pe Joseph ghemuit într-un colț. Începuse să scoată

niște zgomote îngrozitoare și să… să ne arunce un fel de ocheade neplăcute. Felul în care s-a uitat la mine m-a făcut să nu-l recunosc. A fost îngrozitor.

Așa că l-am dus direct înapoi la Thomas, a continuat ea. Și știu că trebuie să sune foarte urât din partea mea că spun asta, dar de îndată ce am părăsit spitalul, am simțit cum ni se ridică o povară de pe umeri. Și știu că asta nu e poate nimic altceva decât nevoia mea disperată de a nu mă simți atât de neputincioasă, dar… dar mi-am făcut mult timp griji că am dat vina pe băiețelul meu pentru ceea ce i se întâmpla. Că nu l-am iubit destul ca să-l sprijin, în această perioadă dificilă. Și că de-aceea e… așa cum e.

În ceea ce privește teoria mea, lucrurile pe care mi le spusese nu mă ajutau să trag nicio concluzie, dar am conștientizat pe deplin cât era de tragică situația când am ascultat-o povestindu-mi-le cu detalii atât de sumbre.

— Nu cred că ar trebui să vă învinovățiți. E limpede că-l iubiți și bănuiesc că și soțul dumneavoastră l-a iubit, i-am zis.

Apoi am întrebat-o pe un ton mai delicat:

— Mi-ați putea spune, dacă nu vă deranjează, de ce nu l-ați vizitat pe Joe de când a fost internat?

Martha mi-a aruncat o privire îndurerată.

— Ne-am dorit asta, Parker, a spus ea cu o voce atât de stinsă, încât aproape că a sunat ca o șoaptă. Crede-mă că ani la rând n-a fost ceva ce să ne fi dorit cu mai multă ardoare. Dar Thomas nu ne-a permis asta cu niciun chip. Ne-a spus că prezența noastră acolo l-ar fi deranjat pe Joseph, și că Joseph era prea instabil ca să fie astfel perturbat. Am continuat să-l întrebăm când am fi putut, totuși, să-l vizităm, până când Thomas și-a pierdut în cele din urmă răbdarea cu noi. A zbierat la noi că Joseph – *dragul meu Joey* – era un țăcănit periculos. Instabil. Violent. Ne-a spus că ne ținea în siguranță atât pe noi, cât și pe Joseph, ținându-ne departe unii de alții. Ne-a zis că dacă situația

avea să se îmbunătățească, urma să ne spună. Dar au trecut zeci de ani și… nu s-a ameliorat. În final, am abandonat orice urmă de speranță. Cred că asta l-a distrus pe Charles… Dar acum ai venit tu.

A încercat să-și ascundă disperarea, însă aceasta era evidentă în ciuda faptului că fusese crescută într-o familie protestantă înstărită, cu valori rigide care au învățat-o ce însemna stoicismul.

Ascultând-o, m-am simțit dintr-odată foarte prost fiindcă am crezut că ceea ce suspectase dr. A. ar fi putut să fie adevărat, și mi-am dorit cu ardoare să-i dovedesc Marthei că nu spera în zadar.

— Martha, trebuie să-ți cer o favoare. S-ar putea să ajute la tratamentul lui Joe.

— Da, a încuviințat. Orice.

— Suntem de părere că lui Joe s-ar putea să-i fi venit ideea că monstrul *era* o parte din el, și nu un produs al imaginației sale, i-am zis. Asta înseamnă că trebuie să aflăm cât de multe putem despre originile acestuia și să determinăm orice factori de mediu care ar fi putut să existe. Într-una din înregistrările audio pe care le avem de la ședințele de terapie ale lui Joe, el zice că monstrul a ieșit din perete. Dacă nu te deranjează, aș vrea să văd camera și, cu permisiunea ta, aș dori să cercetez acel perete ca să aflu dacă e ceva straniu la el. Poate dovada vreunei infestări care se poate să-i fi scăpat exterminatorului?

Martha n-a părut să aibă nevoie să se gândească la propunerea mea. A dat pe gât restul paharului, apoi s-a ridicat și a ieșit din încăpere. Observând că eu nu mă mișcasem, a făcut nerăbdătoare un semn din cap.

— Ei bine, ce mai aștepți? Sunt de acord. Haide cu mine.

Am urcat patru rânduri lungi de trepte printr-o casă impunătoare, însă mobilată și decorată impecabil. Etajele inferioare erau finisate în principal cu parchet din lemn și în nuanțe somptuoase de verde și auriu pe care le asociam cu

anii ’90, în timp ce coridorul mai îngust și mochetat de la ultimul etaj înfățișa ochilor nuanțele roșietice și pământii și maroul intens al anilor ’70. Am bănuit că toate renovările care s-au făcut în anii ce au urmat după plecarea lui Joe s-au petrecut la etajele inferioare. Cât despre camera acestuia, de îndată ce am pășit înăuntrul ei, mi-a fost clar că trecuse multă vreme de când nu mai locuise sau chiar intrase cineva în ea. Toate suprafețele erau acoperite cu un strat gros de praf, iar unele dintre jucăriile vechi din încăpere păreau să fi ruginit. Chiar și-așa, era o cameră care ar fi trebuit să-l liniștească și pe cel mai speriat copil. Peste tot erau împrăștiate jucării, de la figurine la animale de pluș și șine de trenuleț care se întindeau prin toată camera. Zidurile erau văruite cu o culoare albastră intensă și relaxantă, cu excepția unuia pe care fusese pictată până în cele mai mici detalii o mașină imensă de curse deosebit de realistă, de un roșu aprins. Patul cu baldachin semăna mai puțin a pat și mai mult a nor căruia i se dăduse o formă solidă, fiindcă era complet acoperit cu perne și cu o plapumă pufoasă. Iar podeaua era acoperită cu un covor moale și luxuriant de aceeași culoare albastră pe care o avea și restul camerei.

Cu toate acestea, Martha s-a codit să intre și a rămas în prag, de parcă până și vederea camerei i-a zguduit hotărârea. Apoi, cu o privire oțelită, a intrat și mi-a făcut semn să vin către o porțiune de zid de trei metri de lângă pat. L-a arătat cu degetul, iar pe chip i s-a așternut o expresie dezgustată.

— De aici zicea Joseph că venea arătarea aceea. Complet imposibil, bineînțeles. Chiar dacă aș fi crezut că acest monstru ar fi putut să existe, nu s-ar fi putut ascunde acolo. E unul dintre zidurile cele mai ieșite în afară din această parte a casei. E complet plat, iar de cealaltă parte a lui nu există nimic altceva decât aer.

Privirea i-a fugit peste tot prin cameră. A făcut un mic gest de neputință și s-a uitat la mine.

— Mulțumesc, Martha, i-am zis.

A încuviințat într-un fel rigid, dar politicos.

— Avem un interfon pe coridor, chiar lângă ușă. Presupun că încă funcționează, așa că dacă ai nevoie de mine, poți să mă chemi.

A ieșit degrabă din cameră și a închis ușa în urma ei.

Iar acum nu-mi mai rămăsese nimic de făcut decât să cercetez camera. Am început prin a lua la rând grămezile interminabile de jucării, jocuri și cărți. Era evident că dintre ele lipseau cu desăvârșire toate cele care ar fi putut să aibă caracteristici câtuși de puțin asemănătoare cu cele ale insectelor sau care ar fi abordat subiecte de acest gen; n-am găsit nimic care să semene cu chestia aceea oribilă care fusese imortalizată la parter într-o sculptură. N-am găsit nimic demn de luat în seamă la lucrurile lui Joe, în afară de faptul că erau foarte multe. Erau taman genul de lucruri pe care te-ai fi așteptat să le găsești în camera unui copil bogat, deși jocurile și cărțile erau în mod clar învechite, fiind de la începutul anilor ’70.

Pe urmă am verificat dulapurile și sertarele, scormonind printre hainele de băieți. Și am verificat patul, deși cu mare grijă, fiindcă altfel praful pe care l-aș fi stârnit m-ar fi putut sufoca de tot. Mirosul de mucegai și de degradare din cameră nu era de neglijat. Mi-era de folos că nimeni nu părea să se fi atins defel de acel loc de când plecase joc, dar nu dădusem peste nimic semnificativ.

Ei bine, aproape nimic. A fost ceva care mi s-a părut un pic ciudat. Majoritatea copleșitoare a jucăriilor lui Joe erau stricate. Asta era cu atât mai evident în cazul animalelor de pluș, ceea ce părea să sfideze logica, fiindcă de obicei acestea sunt cele proiectate să reziste la abuzuri din partea copiilor. Și totuși, majoritatea celor pe care le-am

găsit aveau semne clare că fuseseră cusute pe alocuri la loc, sau mai aveau încă tăieturi pe unde ieșea afară umplutura. Acestea ar fi putut să fie, teoretic, făcute de un copil, dar ar fi necesitat o imaginație bogată.

Cu atât mai mult cu cât n-am văzut jucării sau obiecte care să fi fost îndeajuns de ascuțite sau de rezistente încât să fi fost folosite la tăiere. Și nici părțile animalelor de pluș care fuseseră despicate nu corespundeau cu zonele de care ar fi tras un copil sau pe care le-ar fi apăsat prea tare – urechi, gâturi, cozi –, lucru care m-a făcut să mă întreb cine sau ce despicase aceste jucării, în primul rând. Să fi fost Joe? Să fi fost tatăl lui? Un act de sadism menit să rănească lucrurile la care ținea copilul cel mai mult? Mi-a venit în minte teoria doctorului A. Dar aveam nevoie de mai multe dovezi. Trebuia să verific și acel zid.

La o primă privire, nu părea suspect. M-am strecurat între zid și pat și am început să-l ating, să-l apăs și să bat în el cu pumnul, căutând locuri în care ar fi fost mai moale sau unde ar fi fost deteriorat. L-am analizat ca să găsesc urme de insecte sau de alți dăunători.

Am cercetat zidul, apoi am străbătut cu privirea podeaua și m-am uitat la vechiul pat al lui Joe, pe urmă m-am uitat din nou la zid… și am observat că erau două locuri unde covorul nu părea să stea tocmai drept. Patul era ridicat cu vreo treizeci de centimetri de la podea, așa că am putut să mă uit dedesubt.

Întrebându-mă dacă îmi jucau ochii feste din cauza felului în care cădea lumina, m-am lăsat în genunchi și mi-am întins mâna să pipăi covorul acolo unde nu părea să stea întins, ca să descopăr că acesta fusese smuls parțial de pe podea în ambele locuri și pus în grabă înapoi la loc.

Intrigat, am tras de ceea ce părea să fie punctul unde se rupsese și am desprins de pe podea o bucată lungă de covor, trăgând de ea la fel de ușor

cum aș fi tras de un așternut. Atunci am observat că podeaua de dedesubt nu era făcută din același mahon de calitate din care era făcută în alte părți ale casei, ci dintr-un parchet de o calitate mai slabă și de o culoare mai deschisă, peste care fusese tras covorul, cu intenția de a-l ascunde.

Menționez acest lucru fiindcă doar datorită culorii mai deschise a lemnului am putut să observ un șir de pete mici și maronii care urmau traiectoria covorului smuls și care se opreau la peretele dinapoia mea. Dacă avusesem vreo îndoială cu privire la ce anume erau, aceasta a fost imediat spulberată atunci când am descoperit niște mici așchii dintr-un material dur în apropiere de piciorul patului, pe care priceperea mea medicală mi-a permis să le identific de îndată ca fiind unghiile unui copil. Un copil se agățase atât de tare de covor, încât unghiile îi fuseseră smulse atunci când covorul însuși se rupsese, lăsând o dâră de sânge care se oprea la zid.

M-am ridicat și m-am holbat mult timp la perete, apoi m-am dus la interfon și am chemat-o pe mama lui Joe. Când a venit, i-am arătat covorul smuls și petele de sânge de pe podea și am întrebat-o dacă le observase până atunci. Neștiind că acel covor fusese smuls, a înlemnit când a văzut sângele și n-a știut ce să creadă. Ochii au urmărit dâra de sânge și apoi s-au holbat înspăimântați la zid.

A trebuit să-i fac un semn cu mâna ca să-i recapăt atenția.

— Martha, aș vrea să arunc o privire înăuntrul acelui zid. Ar fi în regulă?

— Ăăă… da. De ce ai nevoie?

— Ai un topor?

Zece minute mai târziu, Martha găsise un topor-târnăcop cu coadă într-o cutie păstrată sub o fereastră din camera bebelușului, de pe coridor. Arma se afla lângă o scară de incendiu de modă veche, făcută din frânghie. După ce mi-a înmânat-

o, am îndemnat-o să mă aștepte pe coridor; nu știam câtă dezordine aveam să fac sau ce urma să găsesc. Am prins toporul cu ambele mâini și mi-am început atacul, lovind cu toată forța de care eram capabil. Grinzile din ipsos și lemn au opus rezistență, dar lama ascuțită a toporului, mânuită cu atâta disperare, le-a străpuns și am dislocat o bucată din perete. Când s-a întâmplat asta, oroarea desăvârșită pe care am zărit-o în spatele ei m-a făcut să mă întreb dacă îmi pierdusem deja mințile sau dacă urma s-o iau razna. O duhoare îngrozitoare a plutit către mine.

Am continuat atacul și am dărâmat ipsosul și bucăți de grinzi din lemn până când din perete s-a desprins o bucată mare de vreo jumătate de metru de ipsos care a căzut înspre mine, dezvăluind un cotlon în spatele ei. Iar în interiorul acelui spațiu se afla craniul micuț al unui copil, înconjurat de o bucată de lemn care era sculptat în jurul lui atât de meticulos, încât părea să fi fost cioplit în interiorul zidului.

Îngrozit, a trebuit să mă îndepărtez de zid și să-mi acopăr gura ca să nu vomit atunci când mirosul de zeci de ani de descompunere ascuns de acel mormânt cioplit mi-a pătruns în nas. Mai rău a fost însă că nu-mi venea să cred. Ceea ce miroseam și vedeam părea imposibil. Nu era posibil să fi sculptat cineva un loc măsurat atât de precis, care să fi ascuns atât de bine cadavrul unui copil într-un zid tare încât să trebuiască să dărâmi zidul ca să-l găsești. N-avea niciun sens! Niciun rost! Apoi, cu o groază paroxistică, cumplită și subită, le-am pus pe toate cap la cap.

„Nu mi-e frică de mine, mămico, așa că n-are de ce să-mi fie frică de el! Doctorul din castelul pentru oameni speriați a zis asta! Asta a tot repetat”.

„Mi-am dat seama de ce halucinațiile lui se schimbau încontinuu. Se schimbă de fiecare dată când cineva îi spune într-un fel urât”.

„Se ascunde înapoi în pereți atunci când vin ei. Se topește. Ca înghețata. Arată de parcă e în perete”.

„O să-i spun că nu mă sperie data viitoare când o să-l văd!”

Șirul febril de gânduri care mi-a izbit dintr-odată mintea a fost atât de înfiorător, încât nu m-am putut abține să nu urlu. Fiindcă în clipa aceea mi-am dat seama că ceea ce se întâmplase era mult mai rău decât am fi putut să presupunem eu, Rose sau Thomas.

Adevăratul Joe fusese mort încă din noaptea după ce s-a întors prima oară de la spital. Fusese sufocat într-un mormânt creat de niște mâini care puteau să treacă, topindu-se, printr-un zid tare, de mâinile Arătării care îl chinuise. Apoi, după ce i s-a spus că *era* Joe, monstrul care trăia hrănindu-se din teama și suferința lui i-a preluat forma și a pornit-o către „castelul nostru pentru oameni speriați”, care trebuie să i se fi părut un adevărat bufet suedez. Acolo torturase mai bine de douăzeci de ani pacienți bolnavi mintal, personal medical și doctori, fără ca nimeni să bănuiască nimic. Se ghiftuise în urma anilor de consumat gânduri rele pe care de-abia dacă-și dăduse silința să le provoace. Și cu fiecare încercare pe care am făcut-o de a „vindeca” parazitul acela malefic și nenumit, îi trimiseserăm o victimă nouă. Această revelație a distrus orice fărâmă de încredere pe care o mai păstrasem până atunci în puterile vindecătoare ale științei și medicinei.

Însă indiferent cât a fost ea de dureroasă, a avut beneficiul de a arunca un soi de lumină rece asupra faptelor. Când mama lui Joe, Martha, a dat buzna pe ușă, mi-am dat seama că trebuia să găsesc o cale prin care să-i fac dreptate bietului băiat ucis căruia tocmai îi deshumasem cadavrul.

Când Martha s-a uitat la gaura din perete, cred că prima oară mintea ei a refuzat să accepte ceea ce se afla acolo. Pentru că n-a fost în stare de

nimic altceva decât să se holbeze – cu ochii căscați, confuzi – la scheletul miniatural care fusese îngropat în camera aceea blestemată pentru atât de multă vreme.

Când și-a smuls în cele din urmă privirea de acolo, a fost ca să se uite la mine cu o expresie copilărească ce părea să mă implore pe mine, doctorul, să găsesc o explicație rațională.

— Ce vrea să însemne asta?

N-am putut să încropesc vreun răspuns, așa că nici n-am încercat. În schimb, i-am răspuns cu o altă întrebare.

— Doamnă M., aș putea să păstrez toporul acesta?

A încuviințat cu lentoare, privindu-mă încă cu un amestec de frică și neînțelegere.

27 aprilie 2008

Ei bine, oameni buni, acum e-acum. Sfârșitul poveștii pe care am ținut-o secretă mai bine de zece ani. Voi dezvălui, în cele din urmă, un adevăr care aproape că mi-a spulberat pentru totdeauna interesul față de medicină și psihiatrie, aproape că mi-a frânt inima și m-a înnebunit, și a răvășit viețile mai multor oameni care au fost asociați cu Azilul de Stat din Connecticut. Sincer, partea aceasta a poveștii ar fi trebuit să fie cea mai greu de istorisit, însă datorită reacțiilor pozitive pe care le-ați avut, n-am simțit decât ușurare că am ocazia s-o relatez. Îmi dau seama că mulți dintre voi nu interpretați la fel ca mine descoperirea pe care am făcut-o în zidul acela din casa în care a copilărit Joe, dar cred că veți înțelege odată ce veți citi această ultimă parte.

Orele care au urmat descoperirii înfiorătoare pe care am făcut-o s-au scurs într-o ceață totală. I-am sugerat fără tragere de inimă Marthei să sune la poliție, dar părea să fie prea șocată ca să mă fi auzit. În orice caz, am simțit că trebuia să plec din casa ei, îndeosebi având în vedere că-i spulberasem, probabil, orice urmă de speranță ar mai fi avut că și-ar fi putut recupera fiul, în timp ce o făcusem să-și pună întrebări incomode și înnebunitoare despre ce anume ținuse în spital, pe banii ei, în ultimii mai bine de douăzeci și cinci de ani. Mi-am spus că ar fi fost mai bine să nu fi fost eu primul medic psihiatru cu care să fi vorbit după acel incident, așa că mi-am luat la revedere și m-am îndreptat către mașină.

Îmi amintesc că era în jur de patru după-amiaza când am ieșit din acel conac blestemat, cu toporul în mână, și am condus numaidecât către spital. Dar nu m-am dus direct acolo. Dacă exista vreo posibilitate s-o fac pe acea Arătare care își zicea „Joe” să recunoască ceea ce făcuse, voiam să

profit de ea, așa că m-am oprit la un Radio Shack[9] aflat în apropierea spitalului și am cumpărat un reportofon micuț și o casetă goală care-mi încăpeau în buzunar. Mi-am spus că dacă n-ar fi avut habar că aveam caseta, poate aș fi prins-o pe picior greșit și aș fi putut să înregistrez asta.

Apoi am mers la spital.

Am ajuns pe la șase fără un sfert și mi-a trecut prin minte să iau toporul din portbagaj ca să pun capăt problemei o dată pentru totdeauna, dar n-am făcut-o, deoarece cunoșteam care erau procedurile standard ale personalului. Aveau să fie prea mulți oameni prin preajmă ca să fi încercat ceva acum, și deși voiam să mă răzbun în vreun fel sau altul pe acel monstru, nu voiam să fiu închis pentru asta.

În acel punct, scopul meu nu era să-l omor pe „Joe", ci să obțin niște răspunsuri din partea lui. Indiferent de creatura care se putea să fi fost, era totuși un prizonier aflat la cheremul omului care avea cheia de la camera lui. Am dat buzna în spital și după ce am făcut un mic ocol pe la mine prin birou ca să-mi iau halatul, m-am dus direct la bârlogul creaturii blestemate. Odată ajuns la ușa camerei, am introdus caseta în reportofon, am apăsat pe butonul de înregistrare și am ascuns aparatul în buzunarul halatului. Apoi am băgat cheia în broască și am deschis-o furios, fiindcă supărarea îndreptățită pe care o simțeam a învins orice urmă de teamă pe care aș fi putut s-o simt față de înfruntarea acestei manifestări necunoscute a groazei.

Când am intrat în cameră, „Joe" și-a ridicat privirea. Văzând că eram eu, fața i s-a despicat în zâmbetul lui obișnuit, larg și strâmb, de parcă nu se întâmplase nimic de când am încercat în zadar să-l eliberez de-acolo. Când a vorbit, a făcut-o cu aceeași voce răgușită pe care o folosise când se prefăcuse că era în toate mințile.

— Măi, măi, măi, doctore, ce mult a trecut de când nu te-am văzut!

— Termină cu tâmpeniile, m-am răstit la el. Ce anume ești?

— *Ce* sunt? Frate, chiar te-a dus de nas într-un mare hal, nu-i așa? Ți-am zis, sunt un tip sănătos pe care-l țin aici pentru ba…

— Nu îndrăzni să mai minți dracului, am urlat la el. Tocmai am fost la casa lui Joe cel *adevărat.* Am văzut ce era în interiorul zidului. Te mai întreb o dată: știu că nu ești om, așa că *ce anume ești?*

Ezit să povestesc ultima parte așa cum mi-o amintesc. Am petrecut ani de zile încercând să mă conving – cu toate uneltele pe care le poate pune psihiatria la dispoziție – că ceea ce îmi amintesc s-a petrecut doar în închipuirea mea. Cu toate acestea, amintirile refuză să se schimbe. Drept urmare, dacă e să vă descriu pericolul despre care simt că e de datoria mea să vă avertizez, trebuie să-i ofer experienței prin care am trecut credibilitatea pe care o merită și s-o istorisesc așa cum mi-o amintesc, chiar dacă mi se pare mai liniștitor să mă prefac că mintea mea a abandonat, pentru moment, luciditatea.

„Joe” s-a holbat la mine o bucată bună de timp. Era evident că nu se așteptase ca eu să știu una ca asta. S-a ridicat și și-a întins mâinile către mine, dezvelindu-și antebrațele. La încheieturi i s-au deschis niște răni, cojindu-se ușor, ca prin farmec. Dar din ele n-a curs sânge, ci un torent de viermi care se zvârcoleau hămesiți. Zâmbetul i s-a lărgit și a continuat să i se lărgească până când obrajii i s-au despicat și s-au transformat într-un rictus însângerat. La picioarele lui a început să se strângă o baltă urâtă, de un galben toxic, în mijlocul căreia pluteau niște fâșii stacojii. Picioarele și trupul i s-au lungit până când s-a aplecat autoritar deasupra mea și m-a fixat cu o privire răutăcioasă și amuzată, desprinsă dintr-un coșmar.

Când Arătarea care își spunea „Joe” și-a deschis din nou gura, din gingii a început să i se scurgă

sânge și a râs în felul acela astmatic, îmbibat și putred pe care-l auzeam în coșmarurile mele.

— Parker… puiul mamei, a fredonat într-o parodie distorsionată și detestabilă a vocii mamei mele. *Ajută-mă!*

Pe moment am încremenit de frică. Dacă aș fost un om mai slab de înger, dacă n-aș fi văzut craniul și oasele micuțe din perete și dacă n-aș fi aflat toate cele care mi se dezvăluiseră în acea zi, poate c-aș fi rămas locului. Poate c-aș fi ieșit în fugă din cameră, bâiguind, doar ca să fiu eu însumi legat fedeleș de o targă. Dar anii de zile în care suferisem de vina supraviețuitorului și de o mânie cumplită față de nedreptățile pe care le suferise mama mea dăduseră, într-un final, roade și am știut în acel moment că dacă m-aș fi temut de acea Arătare, i-aș fi făcut pe plac. Și nu puteam, *nu voiam* să fac una ca asta. Teama s-a preschimbat într-o furie oarbă și am scuipat chipul acela mutilat și malefic al Arătării care-și zicea „Joe”.

— Du-te naibii! Vorbești ca maică-mea fiindcă ai impresia că sunt prea speriat ca să ripostez. La fel cum ai știut că dacă ai fi luat înfățișarea unei insecte imense, aveai să-l sperii pe adevăratul Joe.

Din gura mutilată a Arătării n-a venit niciun răspuns, ci a țâșnit doar mai mult sânge. Cu toate acestea, părea că voia să comunice ceva. A trebuit să mă folosesc de toată puterea de autoconvingere să nu dau nici măcar un pas înapoi atunci când s-a aplecat către mine ca să-i simt respirația fetidă, mișcare ce n-a părut să preceadă un atac. Și-a ridicat una din mâinile lungulețe de păianjen și a apăsat cu ea tocmai pe buzunarul unde dosisem reportofonul. Apoi, cu un alt râset jilav, a clătinat dintr-un deget și m-a dojenit în batjocură. Mi-era clar ce voia să-mi spună: *ăsta n-are să-ți folosească la nimic.*

M-a trecut un alt fior. L-am ignorat și pe acesta, deși cu mai mare dificultate.

— Ce ești? Trebuie să știu.

Falca Arătării părea că stă să cadă, iar de data asta vocea umedă și descompusă a reușit să îngaime:

— Tu… *ce… crezi*?

Era o capcană. Voia să-i dau un alt rol pe care să-l joace.

— Cred că ești un iepuraș pufos, i-am răspuns batjocoritor. Cred c-am să-ți spun Pufoșenie.

Arătarea a râs din nou în felul ei oribil și hârșâit.

— *Nu…* crezi…

A făcut o pauză mai lungă decât de obicei, răstimp în care pe bărbie i s-a scurs mai mult sânge.

— … *așa… ceva.*

I-am aruncat o privire cumplită.

— Poate că nu, dar n-am de gând să-ți ofer un rol nou pe tavă. Știu cum funcționezi, i-am zis. Dar îți voi spune ce știu. Știu că l-ai omorât pe Joe. L-ai omorât și i-ai luat locul.

N-a răspuns. Vreme de câteva secunde, n-a reacționat deloc. Apoi, cu un alt chicotit îmbibat în sânge, a încuviințat sacadat din cap. M-am străduit să nu mă-nfior.

— De ce? l-am întrebat, mai mult din reflex, decât din curiozitate.

Arătarea s-a oprit și a părut să se gândească cu seriozitate la întrebarea pe care i-am pus-o. Când și-a deschis din nou gura să vorbească, era atât de aproape de mine, încât aproape că m-am sufocat din cauza duhorii respirației.

— *Nici o… altă… creatură… ca… mine… n-a… avut… vreodată… șansa… să… fie…*

— Să ia o formă omenească? am completat eu, cu o șoaptă joasă, cuprins de groază.

A clătinat din nou din deget, scuturând din cap într-un mod exagerat de atotștiutor.

— *Să… fie…* pradă… a încheiat ea, subliniind ultimul cuvânt.

Am simțit că mi se face rău, dar m-am forțat să înfrunt situația cu cât mai multă detașare. Era

zeflemitoare, dar măcar era sinceră.

— Dar de ce-ai rămas aici? Ai fi putut să fii liberă în toți acești ani. Ai fi putut să chinui oameni fără să fii ținută prizonieră. De ce ai petrecut atât timp aici?

— *N-am… știut… cum… să… fiu… pradă…* a șuierat Arătarea. *Aici… atât de multă mâncare. Aici… siguranță. Aici… învăț… cum…* gândește… *prada.*

A indicat cu degetul către pieptul ei, apoi către mine.

— *Curioasă…* a gemut ea. *Ca… tine.*

Din reflex, am făcut un pas înapoi, scandalizat de ceea ce voia să spună cu asta.

— Eu nu semăn *deloc* cu… cu ceea ce ești tu! m-am răstit la ea fără să mă pot controla.

I-am auzit râsetul sacadat și șuierător în urechi.

— *Ba… da. Amândoi… ne… hrănim… cu… nefericire. Tu… profiți. Eu… mănânc.*

— Taci din gură, i-am zis, încercând să strig la ea, dar vocea mi-a ieșit tremurătoare și spartă.

Arătarea se aplecase atât de aproape de mine acum, încât simțeam un soi de intimitate grotescă.

— *Pot… să te ajut. Pot… să-ți arăt… de ce se teme… altă… pradă.*

Mă simțeam atât de rău, încât a trebuit să mă sprijin de perete, dar am sfidat-o în continuare. Am înfruntat-o cu tot curajul de care am putut să dau dovadă.

— Nu, i-am zis. Știu ce faci. Știi că cea mai mare temere a mea este aceea de a nu putea să salvez oameni. Mă faci doar să cred că mă poți ajuta să salvez oameni, ca să poți să vezi cum dau greș și să te poți hrăni și din suferința mea.

Expresia – dacă putea fi astfel numită – de pe chipul mutilat al Arătării s-a întunecat pe moment. Cu toate acestea, după o clipă, zâmbetul i se lăbărțase la loc și, odată cu el, a scos și un hohot de râs ca o cascadă de acid.

— *Nu… te… poți… împotrivi…* mi-a zis cu o horcăială hidoasă. *Pradă idioată. Ești… neajutorată.*

— Mai fraieră ești tu, i-am răspuns cu un curaj nesăbuit în glas. Tu ești cea care ești neajutorată, în halul în care te afli acum. Nu poți decât să născocești trucuri ieftine prin care să încerci să sperii oamenii, dar dacă dai greș, ai dat de belea.

— *Atunci… de ce nu… încerci să mă omori? Ia… toporul. Întoarce-te. Încearcă. De-abia… aștept.*

Topor? N-am știut ce să spun pe moment și am început să simt cum intimidarea mi se insinua în minte. Apoi mi-a trecut brusc un gând prin minte și i-am întors rânjetul batjocoritor și sadic.

— N-am nevoie să încerc să te ucid, i-am zis cu o voce scăzută. Tot ce trebuie să fac e să-i conving pe toți cei de-aici să înceteze să-ți acorde atenție. Ceea ce voi putea face acum, că am văzut ce i-ai făcut adevăratului Joe. Și asta te-ar ucide *într-adevăr,* nu-i așa? Dacă nu-ți vom mai trimite infirmieri, asistente și doctori, nu vei mai avea victime. Vei muri de foame aici. Ei bine, bucură-te de orice gânduri rele ai putea să scoți din mine, parazit nenorocit ce ești, fiindcă vor fi ultimele pe care le vei mânca *vreodată.* Îți promit.

M-am întors și eram gata să plec când am auzit Arătarea vorbind din nou, de data aceasta într-un ritm normal și folosind vocea obișnuită a lui Joe. Și cumva asta a făcut ca ultimele ei cuvinte să fie mai disonante – și neliniștitoare.

— Doctore. Ascultă caseta! Pentru binele tău, ascult-o înainte să încerci să faci orice. Te rog!

M-am întors, chit că nu voiam să fac asta. „Joe” mă privea cu o expresie înspăimântată. Toate urmele de sânge și de mutilare dispăruseră de pe chipul și de pe hainele lui, iar el revenise la fațada pacientului. Podeaua nu mai era plină de miasme, de parcă încetasem să halucinez. N-am așteptat ca priveliștea să mă sperie. M-am întors, am trântit

ușa în urma mea și am părăsit spitalul spumegând de furie. Când am ajuns înapoi în mașină, am scos reportofonul pe care-l luasem cu mine și am derulat caseta. Apoi, în drum spre casă, am apăsat pe *play* ca să aflu dacă înregistrase ceva. Mi-aș dori să pot spune că anticipasem asta, dar, din nefericire, până și eu nutrisem o oarecare speranță că aș fi putut strânge dovezi de netăgăduit că nu o luasem razna. Probabil că ați ghicit ceea ce am auzit: propria mea voce și propriile împotriviri furioase s-au înregistrat clar pe casetă. Dar răspunsurile batjocoritoare și zeflemitoare ale Arătării care-și zicea Joe nu se auzeau deloc. În schimb, tot ce-am putut să aud a fost pledoaria înspăimântată a vocii cunoscute a unui om slăbănog, răgușită de la faptul că n-o folosea prea des, dar altfel complet obișnuită.

Firește, atunci când am ajuns acasă am zdrobit caseta cu un ciocan și am aruncat-o. Eram blocat. Nu puteam să spun nimănui ceea ce aflasem. Mă păcălise fără niciun pic de efort. Fără să fi putut dovedi că era un monstru supranatural care se hrănea cu temerile și suferințele tuturor oamenilor cu care interacționa, nu mă puteam aștepta ca spitalul să înceteze să-l hrănească și să-l îngrijească. Cu cât treceau mai multe ore, cu atât începeam să mă îndoiesc că ceea ce se întâmplase fusese aievea, dacă e să fiu cinstit. Nici măcar nu mai eram sigur că eram în toate mințile.

Îmi dau seama că în filme mi-aș învinge, într-un final, îndoielile și m-aș întoarce să înfrunt monstrul care-și spunea Joe, nimicindu-l printr-un gest dramatic precum înfigerea lamei toporului în cap. Dar, din păcate, deși povestea asta a avut cu siguranță momentele ei de psihodramă de groază în stil hollywoodian, ea nu se încheie astfel.

Nu m-am întors la spital în noaptea aceea. De fapt, nu știu cu siguranță dacă m-am mai întors vreodată în camera lui Joe, însă nu din motivul pe care l-ați bănui. De ce spun că nu știu cu

siguranță? Ei bine, asta este ultima parte ciudată a acestei povești.

Când am ajuns acasă de la spital după vizita pe care i-am făcut-o Arătării care-și zicea Joe, Jocelyn mă aștepta. Și-a dat seama de îndată că ceva nu era în regulă și că nu eram pregătit să vorbesc despre asta. Așa că mi-a turnat câteva pahare cu băutură și apoi m-a ținut în brațe până când am putut să adorm.

Iar în noaptea aceea am visat că m-am întors la spital, dar acesta nu era iluminat în felul în care ar fi trebuit să fie în timpul nopții. Toate ferestrele erau negre ca smoala și, dacă aș fi fost treaz, n-aș fi avut deloc habar cum să mă orientez prin el. Însă se pare că visul știa încotro mă îndreptam, deoarece simțeam cum o forță neînduplecată mă mâna înainte. În mod evident, subconștientul meu cunoștea spitalul mai bine decât mine, fiindcă n-am intrat pe ușa principală. În schimb, m-am strecurat printr-o ieșire în caz de incendiu puțin cunoscută, o ușă care fusese cumva lăsată deschisă. În mod obișnuit, aș fi fost complet dezorientat și m-aș fi împiedicat urcând pe întuneric șirul de trepte despre care nu aveam habar unde duceau, dar și de data aceasta, partea aceea a minții mele care construia totul părea să știe calea și nu m-am împiedicat deloc. După cum probabil ați ghicit, destinația mea era camera ce aparținea Arătării care-și zicea Joe. Dar drumul până acolo nu mi s-a părut a fi cel normal. Poate că din cauză că eram desculț în vis, dar mi s-a părut că podeaua era mult prea alunecoasă. Aproape udă, de parcă omul de serviciu tocmai o spălase cu mopul. Dar nu asta a fost partea care a semănat cel mai mult cu un vis. Pe aceea am întâlnit-o când am ajuns efectiv la cameră, când am auzit sunetul făcut de clanță și am văzut cum ușa se deschide de una singură.

Am auzit ecoul înspăimântător de cunoscut al unei voci care chicotea înăuntru, apoi din

deschizătură a început să țâșnească un lichid. S-a scurs din cameră ca și când aș fi deschis ușa unui acvariu sigilat și a măturat coridorul ca un torent, însoțit de sunetul hârșâit și funest al unui râset asurzitor. Lichidul mirosea a fier, sânge și urină, era aceeași duhoare îngrozitoare care-mi bântuise coșmarurile încă din vremea copilăriei. S-ar putea ca visul să fi continuat, dar senzația umedă și rece pe care am simțit-o pe piele mi s-a părut atât de aievea, încât m-am trezit brusc și mi-am dat seama că Jocelyn mă scutura înnebunită. Se pare că o sculasem din somn când am început să bolborosesc cu o voce joasă și răgușită care a speriat-o atât de tare încât a trebuit să mă trezească.

Mai mult, trebuie să fi fost leoarcă de transpirație, fiindcă atunci când m-am trezit aș fi putut stoarce hainele de pe mine. Cel puțin asta îmi spun, că am transpirat puternic, deoarece cealaltă variantă e pur și simplu mult prea neliniștitoare. În ziua următoare, când m-am dus la spital s-o văd pe dr. G. și să-i spun ce descoperisem la casa lui Joe, am dat peste furgoneta unui electrician și peste câteva mașini de poliție care se aflau în parcare. M-am gândit că se întâmplase ceva grav și atunci când am urcat în fugă către biroul directorului medical, situat la ultimul etaj, am observat că personalul medical și pacienții păreau să fie cu toții zguduiți. Am găsit-o într-o întâlnire cu câțiva membri din personalul spitalului, dar i-a poftit pe toți afară din birou și m-a rugat să intru ca să vorbim între patru ochi.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat ieri cât timp ai fost plecat, mi-a zis cu o încordare evidentă în voce. Dar înainte de asta trebuie să știi… Se pare că azi-noapte s-a spart o țeavă la secția de la etajul doi, iar apa a inundat un panou de electricitate din apropiere. Acesta este amplasat central și în interior fiindcă este o parte esențială a sistemului și n-ar trebui să fie expus intemperiilor sau

dezastrelor. Electricianul a putut să vină și să-l repare, dar întregul spital a fost în pană de curent undeva între nouăzeci de minute și două ore. Iar în timpul penei de curent, cineva a intrat prin efracție în spital și a descuiat ușa de la camera unui pacient – de la camera lui Joe –, precum și ușile de la secție.

— Le-a descuiat? Cineva i-a dat drumul? Vocea mi-era spartă. I-ați prins? L-ați prins pe *Joe*?

Expresia i s-a schimbat într-un fel aproape insesizabil, de parcă în acel moment se lămurise asupra unui lucru.

— Da, cineva l-a ajutat să scape. Nu, nu i-am prins. Din nefericire, pana de curent a afectat camerele de supraveghere. Și nu, nu l-am prins. Joe a scăpat.

30 aprilie 2008

Îmi dau seama că ultima parte pe care am publicat-o a fost mai scurtă. După ce am scris acele ultime cuvinte, „Joe a scăpat”, am lăsat deoparte computerul și n-am mai intrat pe net o vreme. În acea zi s-au întâmplat niște lucruri care încă mă bântuie și pe care mi-e deosebit de greu să le împărtășesc. Nici nu eram sigur că aveam s-o fac, în special având în vedere reacțiile pe care le-am primit – văd că mulți dintre voi nu vă sfiiți să vă arătați dezaprobarea cu privire la ultima parte a poveștii pe care am publicat-o –, dar cred că trebuie să fiu cât se poate de sincer cu voi, indiferent de ceea ce veți alege să credeți. Ați aflat care era esența misterului, dar și concluzia e revelatoare.

Firește, poliția m-a interogat în calitate de suspect în cazul evadării lui. Înregistrările camerelor de supraveghere au indicat că mă aflasem în camera lui Joe timp de douăzeci de minute în seara dinaintea evenimentului, în jurul orei șase, iar Hank, infirmierul pe care dr. G. îl pusese să mă supravegheze, declarase că mă aflasem în camera lui Joe și că mă auzise că mă certam cu el. Hank se uitase prin geamul ușii, dar orice o fi văzut înăuntru l-a asigurat că nu eram în pericol de a ne răni unul pe celălalt, ceea ce-mi spunea că n-a văzut nimic din transformarea lui Joe. Pe lângă asta, dr. P. declarase, în calitate de martor, că era *posibil* să fi încercat să-l ajut pe Joe să evadeze cu o zi înainte. Dar Jocelyn mi-a confirmat alibiul că am mers la culcare împreună în noaptea de dinainte și, după cum am aflat la mult timp după aceea, dr. G. a declarat în sprijinul meu că acțiunile pe care le săvârșisem în timpul încercării anterioare de „evadare” fuseseră parte a unui studiu asupra pacientului, făcut cu aprobarea ei. Prin urmare, la scurt timp după aceea n-am mai

fost considerat suspect. Angajații spitalului, îndeosebi infirmierii Marvin și Hank, n-au crezut cu la fel de multă ușurință în inocența mea, dar eram mult prea ocupat ca să-mi pese de asta atunci când îmi aruncau priviri piezișe.

În mod ironic, poliția credea că cineva își propusese să-i facă rău lui Joe. Regulile spitalului dictează că fuga unui pacient, chiar și a unuia care s-a internat voluntar, trebuie raportată autorităților. Acestea își făceau griji că cineva dorea să-i joace o festă sau să-i facă ceva mai rău. Joe n-avea antecedente penale; din punctul de vedere al polițiștilor, nu era violent. Și chiar dacă majoritatea oamenilor din spital nu-l puteau suferi pe Joe și se țineau departe de el, nu se aflau acolo de suficient de multă vreme încât să fi știut despre abuzurile pe care le făptuise pe vremea când era copil. Pacienții și personalul spitalului care auziseră zvonuri despre Joe – că oamenii înnebuneau în preajma lui – n-au vorbit din teama de a nu fi râs lumea de ei. Polițiștii caută un bărbat adult despre care cred că nu se simte bine și că are nevoie de îngrijiri medicale.

Habar nu au.

Discuția din ziua aceea cu dr. G. a fost întreruptă de vestea că i se întâmplase ceva mentorului ei, dr. A. A trebuit să plece degrabă, așa că n-am avut ocazia să-i spun ce aflasem când am vizitat casa lui Joe M. și să-i povestesc despre scheletul pe care-l descoperisem în zidul din dormitorul lui. N-am apucat să-i spun nici de confruntarea pe care am avut-o seara cu arătarea aceea înfiorătoare ce-mi confirmase ceea ce aflasem, dar a cărei mărturie n-am putut s-o înregistrez. În orice caz, dr. G. a fost de neconsolat și n-a mai dat pe la spital în săptămânile care au urmat, așa că n-am mai avut ocazia să vorbesc cu ea vreodată. Se pare că dr. A. suferise un atac de cord la el acasă. L-a găsit o menajeră în dimineața următoare, întins pe podeaua din bucătărie, iar

autoritățile sunt de părere că infarctul a fost unul violent și deosebit de dureros. Un scaun fusese răsturnat, iar lângă trupul neînsuflețit se aflau o cană spartă și ziarele pe care trebuie să le fi citit.

După aproximativ o săptămână, am primit un mesaj din partea directorului medical, transmis prin dr. P., care, spre surprinderea tuturor, devenise ciudat de bine dispus și de înviorat după plecarea pacientului pe care-l știuse cu numele de Joe. Era ca și cum făcuserăm schimb de roluri. Mă simțeam dezorientat și stors de energie, nu mai eram convins că eforturile pe care le depuneam cu toții aveau vreun sens în fața distrugerilor pe care le vedeam la tot pasul, în timp ce dr. P. era animat de un suflu proaspăt de energie. Măcar nu mai zbiera la mine și nu mă mai făcea în toate felurile, așa că am acceptat schimbarea cu seninătate. Mesajul pe care mi l-a transmis de la dr. G. era un raport care spunea că doamna M., mama lui Joe, se sinucisese. Un grădinar a găsit-o la două sau trei zile după ce a murit dr. A. Se pare că a sărit pe fereastra din camera fiului ei. Nu era raportat nimic suspect care să se fi găsit în casă sau în dormitor. Nu se spunea nimic despre o gaură săpată într-un perete sau despre o criptă pentru oasele fiului ei. Nu știu ce concluzie să trag din asta, și cum n-am mai văzut-o pe dr. G. de atunci, n-am putut să-i cer părerea.

În următoarele două săptămâni spitalul s-a întors la o oarecare stare de normalitate, dar eu nu-mi mai găseam liniștea. În ciuda faptului că eram cunoscut drept unul dintre doctorii care scăpaseră nevătămați după ce se ocupaseră de Joe, eram ultimul ratat. Și mai urma să se petreacă o calamitate.

La două săptămâni după ce a dispărut fiara, am fost trezit de un telefon din partea poliției campusului și chemat la spitalul universității, unde am găsit-o pe Jocelyn învinețită și plină de sânge. Din clipa în care am zărit-o, am știut că totul era rău. Ochii ei, care erau în mod normal de un verde

strălucitor și expresiv, erau sticloși și aruncau priviri absente. Părul îi era dezordonat și încâlcit. Expresia de pe chipul ei era maniacală și frântă, într-un fel care m-a șocat. Când am încercat s-o iau în brațe și s-o liniștesc, a tresărit și s-a tras de lângă mine, de parcă până și gândul de a fi atinsă i-ar fi făcut rău. Apoi, încetul cu încetul, s-a înmuiat în brațele mele, cu un zâmbet strâmb și trist care mi-a dat de înțeles cât se poate de limpede că trecuse printr-o experiență deosebit de traumatizantă.

Polițiștii au explicat că Jocelyn fusese atacată în seara aceea, după ce plecase de la bibliotecă. Când a fost întrebată cum arăta atacatorul, a descris, după cum probabil că ați ghicit deja, un om subțirel cu părul blond și dezordonat și cu o privire pierdută – cu alte cuvinte, mi-am zis, forma omenească pe care o lua Arătarea aceea care-și zicea Joe. Nu pot decât să presupun că mă urmărise în vreun fel până în oraș.

Când am auzit asta, a trebuit să fac un efort supraomenesc să nu-mi pierd mințile. Cum se putea ca eu, care mă apucasem să studiez medicina fiindcă n-am putut să suport să văd cum cea mai importantă femeie din viața mea, mama mea, a fost distrusă din neglijență, să fi permis ca altă ființă neprețuită să fie zguduită într-un fel asemănător din cauza *mea*? Era chinuitor să mă gândesc la asta, cu atât mai mult cu cât o iubeam nespus pe Jocelyn și cu cât vedeam, cumplit de îndurerat, că fusese rănită într-un fel atât de primitiv și de ireversibil. Dacă n-ar fi suferit răni grave și dacă n-ar fi avut nevoie de îngrijiri medicale, cred că aș fi fugit departe de New Haven, departe de ea și de toată viața mea de adult chiar în acea clipă, știind că singurul scop cu care fusesem trimis pe lumea asta – să vindec și să protejez oamenii – provocase rău unui om pe care-l iubeam. Îmi dau seama cât de puțin rezonabil sună asta, dar eram, pe bună dreptate, o epavă emoțională. Nu era cu putință de

tăgăduit pericolul în care o pusesem, fără să-mi fi dorit, pe Jocelyn – și lumea întreagă – chiar și preț de-o clipă, și aproape la fel de chinuitoare era și *lipsa completă de logică* a întregii situații. Crezusem că am înțeles bestia, dar m-a prins din nou pe picior greșit. Crezusem că-și dorea să stea închisă, înconjurată de amărâții de bolnavi psihic din spitalul nostru, așa că de ce-a evadat acum? Trăise fără griji zeci de ani în secția aceea și neutralizase cu ușurință amenințarea pe care o reprezentasem. De ce să-și fi încercat norocul afară?

Din păcate, am găsit în cele din urmă o explicație drept răspuns la această ultimă întrebare, una care m-a umplut de îndată de vinovăție. Rememorând ultima discuție dintre mine și Arătare, mi-am amintit că motivul pentru care a rămas în spital era că „nu știa cum să fie pradă”, cu alte cuvinte, că nu știa cum să se comporte ca un om. Mai mult, nu și-a schimbat forma ca răspuns atunci când am tachinat-o cu „iepuraș pufos” pentru că „n-am crezut în asta”.

Pe lângă asta, chiar dacă toate aceste modalități prin care îi tortura psihologic pe ceilalți se bazau pe niște cunoștințe pe care un om nu le-ar fi putut avea, tot erau niște tactici pe care le-ar fi putut folosi un om. Prin urmare, singura concluzie la care am putut ajunge e că atâta vreme cât tot personalul medical se raporta la Arătarea aceea ca la un om, trebuia să se conformeze felului în care era percepută.

Așa că în felul lui groaznic de trist, micuțul Joe o întemnițase prin faptul că o obliga să se prefacă om. Într-adevăr, un pacient îi spusese „monstru nenorocit”, dar trebuie să fi simțit că se referea la unul metaforic, nu la unul adevărat. Pacientul a crezut că era om, așa că nu s-a putut schimba. Și cât timp nimeni altcineva n-a demascat-o, a fost închisă în acea formă.

Dar apoi a trebuit să vin eu să-i spun că, mai presus de faptul că nu credeam că era om, *știam* că nu era om. Ceea ce însemna că trebuie să-i fi îngăduit să preia cea mai potrivită formă, fie că era vorba de un monstru, de un om sau de valul acela de urină și sânge pe care-l simțisem în vis. Iar odată ce și-a recuperat abilitatea de a-și schimba forma, n-a mai avut nevoie să se bazeze pe spitalul nostru ca pe un sanctuar unde oamenii erau antrenați să nu creadă în monștri.

Aceasta era, și este, teoria mea referitoare la motivul pentru care a evadat. Din păcate, se prea poate să nu existe vreun fel în care s-o probez, ceea ce înseamnă că o voi avea pe conștiință, nerezolvată, pentru totdeauna.

1 mai 2008

Credeam că ceea ce am scris pe 30 aprilie avea să fie cu adevărat ultima mea postare pe subiectul acesta, dar chiar nu pot să las lucrurile într-o lumină atât de pesimistă. Vreau să știți cum suntem acum și ce am făcut în încercarea de a îndrepta greșelile în lumea asta.

Jocelyn a fost puternic traumatizată de atac. A petrecut două zile în spital, apoi s-a retras în dormitorul nostru ca să continue recuperarea și a suferit o depresie cumplită. Când a început să insiste că nu-și mai dorea să termine lucrarea de doctorat, mergând până-ntr-acolo încât și-a distrus computerul și CD-urile de rezervă în fața mea, i-am propus să ne mutăm. Aveam și noi nevoie să evadăm.

Jocelyn a renunțat la programul universitar, iar eu am decis să lucrez în sectorul privat. Relațiile de pe vremea rezidențiatului și facultății ne-au permis să ne mutăm. Recunosc că am părăsit acea regiune, dar nu doresc să spun unde am plecat. Atacurile și traumele lasă urme adânci asupra unei persoane. O perioadă lungă mi s-a părut că n-o mai recunosc pe Jocelyn, și bănuiesc că și ea a simțit același lucru față de mine. Cu toate acestea, iubirea dintre noi a rezistat, așa că ne-am căsătorit după aproximativ optsprezece luni. Cu fiecare zi, ne-am redescoperit unul pe celălalt. Suntem încă marcați, și o văd pe Jocelyn cum se luptă încă cu depresia. Față de mine se arată fericită, dar a devenit o casnică devotată și n-are niciun interes în a-și face prieteni noi. Zice că nu are nevoie decât de mine.

În ceea ce mă privește, am simțit dintotdeauna nevoia de a avea o contribuție mai însemnată. Poate din cauză că nu am crescut cocoloșit așa cum a crescut Jocelyn, sau poate din cauză că știu că o parte din vina din povestea aceasta îmi

aparține, îmi voi petrece restul anilor răscumpărându-mi greșelile.

În scopul acesta, mă folosesc de cunoștințele pe care le-am acumulat de la acel pacient cât pot eu de bine. Am deschis un cabinet de psihiatrie specializat în tratarea copiilor care suferă de halucinații paranoide sau tulburări de panică. Unele cazuri au fost destul de obișnuite, în timp ce altele au presupus tulburări psihotice induse, precum băiatul ai cărui părinți credeau că era bântuit de stafia surorii născută moartă.

Din când în când, nimeresc câte un copil care-mi povestește despre un monstru care nu-l lasă să doarmă. Uneori iese din pereți. Alteori din dulap. Alteori de sub pat. Dar indiferent de unde se ivesc, iau mereu înfățișarea lucrului de care le e cel mai teamă. Însă acum mai există un amănunt, unul care face somnul să vină cu greu chiar și-n cazul meu: uneori monștrii își provoacă victimele, spunându-le că sunt doar niște copii care au fost transformați în monștri și cerându-le copiilor pe care-i chinuie să-i „elibereze”, zicându-le că și ei sunt oameni. Mai rău, uneori nici nu știu cu siguranță dacă acei copii chiar îmi cer ajutorul sau dacă sunt într-adevăr copii. Poate că sunt niște bestii asemenea lui Joe, care se umflă în pene dovedindu-și măiestria în fața singurului om care ar ști ce sunt și care ar ști cum să-i oprească. Câteodată cred că-mi râd în față dinapoia ochilor acelora înspăimântați și în aparență inocenți de copii.

Dar indiferent de motivul pentru care copiii aceștia îmi povestesc despre ce anume îi terorizează în timpul nopții, ideea e că unii dintre ei sunt cu siguranță oameni adevărați. Iar acești prunci lipsiți de apărare și disperați, precum și familiile lor sunt oamenii pentru care am hotărât să practic medicina. Fiindcă, spre deosebire de alți doctori, eu știu care e miza. Poate sunt și eu paranoic, însă îmi amintesc vorbele monstrului. Îmi aduc aminte cum a tresăltat de bucurie când a

zis că *nici o altă creatură ca mine n-a avut vreodată șansa să fie pradă,* iar înțelesul primelor șase cuvinte mă face să mă cutremur, deoarece știu ce înseamnă: „Joe” nu era singura arătare de genul acesta. S-ar putea să fie o întreagă specie de astfel de creaturi care trăiesc pe lângă noi și care doar acum își dau seama că pot să trăiască *printre* noi.

Ei bine, am să mă opun din răsputeri ca o altă astfel de creatură să mai răpească viața unui copil. Și cred că bănuielile mele sunt de obicei îndreptățite, deoarece copiii pe care-i tratez, care chiar suferă de astfel de vizite nocturne, rareori au nevoie de o a doua sesiune de terapie după ce-i tratez.

Până acum, doar Jocelyn mai cunoștea povestea asta. Și ea mă crede. Mi-a zis răspicat că trebuie s-o povestesc și altcuiva, și a insistat într-o asemenea măsură, încât uneori cred că simte o nevoie viscerală să fac asta. Până de curând, am refuzat-o mereu.

Însă acum doar câteva luni, înainte de a începe să scriu asta, mi-a zis că e însărcinată. Iar de data asta, când mi-a cerut să istorisesc întâmplarea asta mai multor oameni, a avut un motiv cât se poate de bun.

— Parker, vreau să-ți aduci aminte ce om bun ești, mi-a zis. Nu înțelegi că ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu pricepi cât de liberă mă simt alături de tine. Cât de mult îmi place felul în care sunt când sunt cu tine, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat. Și poate că n-ai să înțelegi vreodată. Dar dacă nu știi că ești un om bun, atunci cum poți să știi că ai să fii un tată bun pentru copiii noștri? Cine știe? Poate dacă ai să spui povestea asta, vei fi în stare să te ierți. În plus, un om bun n-ar spune oare lumii ceea ce-a descoperit, punând-o astfel în gardă, în loc s-o lase la fel de neștiutoare?

Când am auzit-o pe Jocelyn vorbind astfel, am zărit-o, preț de o clipă, pe femeia de care mă

îndrăgostisem, ascunsă după zâmbetul acela maniacal și strâmb pe care-l are de când a trecut prin acel chin. Iar cu această străfulgerare de recunoaștere, mi-am dat seama că nu puteam s-o refuz.

Așa că iată-mă tastând toate astea și rugându-mă să mă credeți. Dacă n-o veți face, e în regulă. Nici eu nu știu dacă cred, sau dacă nu cumva e totul un episod dintr-o criză psihotică mai mare, care mă va face într-o bună zi să-mi pierd mințile, la fel ca pacienții mei. Dar dacă voi înșivă sunteți părinți sau medici psihiatri, și dacă aveți copii sau pacienți care vă spun povești precum aceea pe care a istorisit-o adevăratul Joe, atunci acesta e avertismentul pe care domeniul în care profesez și bunul meu simț mă obligă să vi-l dau:

Orice faceți, nu le spuneți copiilor voștri că monștrii pe care-i văd sunt doar niște lucruri născocite de imaginația lor. Fiindcă dacă fie și o mică parte din povestea asta e adevărată, s-ar putea să le semnați condamnarea la moarte.

Mersi că ați citit.

Toate cele bune,

Parker.

virtual-project.eu

violin

[1] Serviciu american gratuit de hărți online, deținut de Verizon Media.

[2] Manual de diagnostic și clasificare statistică a tulburărilor mintale.

[3] Termenul din engleză *gaslighting* înseamnă să manipulezi pe cineva prin mijloace psihologice, astfel încât să ajungă să se îndoiască de propria luciditate. Provine de la piesa din 1938 și adaptarea cinematografică din 1944 numite *Gaslight.*

[4] În original, porecla e Nosy Rosie.

[5] Firme prestigioase de haine bărbătești elegante.

[6] Companie militară privată americană.

[7] Referire la Strawberry Hill House, vilă în stil neogotic construită în Twickenham, Londra, de Horace Walpole (1717-1797).

[8] Choate Rosemary Hall din Wallingford, Connecticut, una dintre cele mai prestigioase zece școli din Statele Unite ale Americii.

[9] Lanț de magazine americane fondat în 1921.

Table of Contents

13 martie 2008
15 martie 2008
18 martie 2008
21 martie 2008
24 martie 2008
27 martie 2008
3 aprilie 2008
10 aprilie 2008
20 aprilie 2008
24 aprilie 2008
27 aprilie 2008
30 aprilie 2008
1 mai 2008

Table of Contents

13 martie 2008	3
15 martie 2008	20
18 martie 2008	36
21 martie 2008	38
24 martie 2008	55
27 martie 2008	74
3 aprilie 2008	80
10 aprilie 2008	91
20 aprilie 2008	105
24 aprilie 2008	122
27 aprilie 2008	144
30 aprilie 2008	155
1 mai 2008	161